

İsrail Katlediyor DÜNYA SEYREDİYOR

“Teröre karşı savaş”
“Uluslararası toplum”
“Küresel demokrasi”
**BU YALANLAR
AMERİKAN
İMPARATORLUĞU
İÇİN**

**Halkların direnmekten
ve dayanışmadan
BAŞKA YOLU VAR MI?**

Terörist Kim?

Direnme
Savaşında
90. Şehit
Meryem ALTUN

Ülkem bağımsız
Halkım özgür
olsun diye...

Ey dünyanın gözü açıkları

Körler Federasyonu üyeleri, 3 Nisan'da İsrail büyükelçiliği önünde katil Şaron'u protesto ettiler. Oysa onlar, ne evlerinde infaz edilen Filistin'lileri, ne de Filistinli küçük kızın yüzündeki o acıyı, ve ne de sokaklara yüzüstü yatırılmış Filistinlilerin gözlerindeki öfkeyi gördüler.

Oysa sen, gören göz, duyan kulak, sen tanık oldun hepsine. Görmemiş, gözden kaçırılmış olamazsın; günlerdir TV ekranlarında, gazete sayfalarında bu görüntüler var. Sen gördün.

Bu görüntülerden kaçamazsın. Bu görüntülerin sana yüklediği vicdanı, ahlaki sorumluluktan kaçamazsın. Kaçtığın her yerde, o seni yine bulacaktır.

Sen tüm bunları gördün.

Gördüğün için, sorumlusun.

Evet evet, muhtemeldir ki, Şaron'a, siyonist katillere lanet yağdırıyorsun belki içinden. Belki sesli yapıyorsun bunu, oturduğun evin veya kahvehanenin veya barın dört duvarı arasında.

Tamam, **lanet olsun** Şaron'a.

Lanet olsun Bush'a.

ABD'ye, BM'ye, NATO'ya, AB'ye, "uluslararası toplum" dedikleri maskaralığa lanet olsun. Lanet, lanet, lanet...

Ama dur, daha bitmedi lanetlenmesi gerekenler.

Ya seni körden daha kör, sağır-dan daha sağır yapan şeyler, onları lanetlemeyecek miyiz?

Bananeçiliğe lanet olsun... Kapitalizmin bireyciliğine, kapitalizme lanet olsun... Örgütsüzlüğe lanet olsun... Yürekləri korkuyla dolduran ne varsa, hepsine lanet olsun.

Görüp de görmeyen gözlerle de lanet olsun desek, haksız mıyız?

Dünyanın gözü var, ama kalbi yok. Onların gözü yok, kalpleri var.

Bir Filistin atasözü der ki; *Kör insan gözlerini kaybeden değil, kalbini kaybedendir.*

Sen, herşeye tanık olan insan, söyle; kalbini mi kaybettin?

Sen, herşeyi gördüğün halde, görmeyenlerin gösterdiği duyarlılığı, cüreti neden gösteremedin?

Bak, kalbin yerinde mi?

Bak, beyninde dolaşan düşünceler senin mi? Ait olduğun, bir parçası olduğun halka mı ait? Yoksa... Yoksa, bir yerlerden bir biçimde empoze edilmiş düşünceler mi?

O zehir, o irin nasıl sızmış oralara? Nasıl kör etmiş kalbini? Nasıl sağırlaştırmış vicdanını?

Sen gördün.

Sen artık beynindeki o zehirle, vicdanındaki o irinle yaşayamazsın.

Artık kör olamazsın.

Bak, Filistinli küçük kız kızıyor sana; "UTANIN" diyor, "her sabah çocuklarını öpebilen babalar"a yalvarıyor. Babasını istiyor o da.

O çığlığın kendi kızının, oğlunun yüzüğünden yükseldiğini varsayın; varsayın ki açılısın gözleriniz, görsün kalpleriniz.

Sen ey insanoğlu. Sen gördün bu zulmü. "Terör" diye büyük bir yalan perdesinin arkasına gizlenen kirli ve kanlı çıkarlar açığa çıktı Filistin'de.

Gözlerini açarsan, kalbini açarsan, daha düne kadar yanışında olup da görmezden geldiğin o kadar şeyi göreceksin ki... Ama korkma gördüklerinden. Kalbini kör eden zehri boşalttığında, arı duru bir cesaret dolduracak onun yerini.

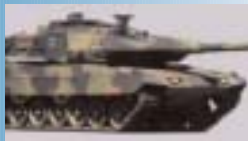
Filistin halkı, işgale, katliama karşı direniyor... İşgal Amerika'nındır, direniş dünya halklarının Amerikan emperyalizmine karşı direnişidir...

Ölüm orucunda 90'ıncı şehit; Meryem ALTUN

Oligarşi işgal ve katliam gününde İsrail ile tank anlaşması imzaladı...

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
32 yılın her dönemi

Yer:
Türkiye'nin hemen her parçasında var bu mezar taşlarından. Karadeniz'de, Akdeniz'de, Doğu'da, Marmara'da, İç Anadolu'da... Yurt toprağının her karışına karıştı kanımız...

Bu mezar taşı kavganın gerçeğini söylüyor. Onları anarken havaya kalkan her yumruk, bu sözü doğruluyor!

Kavganın alevlidir rüzgarı yayılır gider ılık ılık dağların başakların üzerinde buğday gibi bereketli akar su gibi aydınlık kim demiş ölüm var diye bize! kardeş kardeş atan bu yürek bizim bize ölüm yok... bu yürek hiç durmayacak... bu yürek hiç susmayacak...

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi:
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Ali Ercan Gökçüoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkişap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 **Faks:** 0212 491 16 37
Ölset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000	Fransa: 3 Euro	İngiltere: £ 2
Avrupa: 3 Euro	İsviçre: 3 Euro	Belçika: 3 Euro
Almanya: 3 Euro	Hollanda: 3 Euro	Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akşehir: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özcan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25	Kocaeli: Demiryolu Cad. 1. Geçit Karşıyaka Eki İş Hanı Kat: 6 No: 40 Tel-faks: 0 262 332 47 40
Ankara: GİM Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay Tel-faks: 0 312 417 39 11	Malatya: Dabakhanne Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 26 223 87 18	Mersin: İstiklal Cad. İstiklal İş Hanı Kat: 7 No: 20 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Bursa: Başak Cad. Güç İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97	Samsun: Talimhane Cad. Bostancıoğlu İş Hanı Kat: 3/42 Tel: 0 362 420 08 53
Gaziantep: Karatepe Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniçeri Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey	Tatvan: Kemir Kaya Mah.Kunduracılar Cad. Dedeoğlu Sokak Postular İş Hanı Kat: 1 No: 33 Tel-faks: 0 462 321 99 93
Hopaz: Kuleli Mah. İnönü Cad. Karaman Apt. K1 No: 1 HOPAZTIN Tel: 0468 351 32 48	Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9 Tel: 0 372 252 51 79
İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı	

- 3... ABD'nin güç denemesi
Dünya için bir sınav
5... İşgal ve zulüm Amerika'nındır
8... Dünya halkları Filistin'in yanında
10... Filistin'de işgale son!
Terörist ABD ve İsrail'dir!
12... Atılan imzanın mürekkebi:
Filistin halkının kanıdır
14... "Teröre karşı savaş"
ve halkların direnişi
16... En büyük terörist ABD'dir
17... Türkiye halkının talepleridir-
Şaron'a bakın Ecevit'i görün
19... Açıklayın...
Açıklıyoruz... TAYYAD ordu Açıklaması
20... Meryem ALTUN kime
ne anlatıyor?
22... Ölüm Orucu Şehidi Meryem Atun
bu işkenceleri yaşadı...
23... Halkın Hukuku...
İktidarın Bergama kararı...
24... Armutlu'da katliam gerçeği
gizlenemez
25... Katliamcılara soruşturma yok
26... Düşünün...
28... Başka bir yol bıraktırmı?
30... 116 yıllık kavga 1 Mayıs
32... Arjantin halk örgütleri
34... Kim kazanıyor? Kim kaybediyor?
35... Hücrelerden...
36... "Seýreden Dünya"
37... Haberler....
39... Bağımsız Türkiye:
Bir avuç dolara bin mehmet
40... Bağımsızlık tüm ülkelerle
ilişkileri kesmekmidir?
42... Ne diyorlar?
43... Bir aydının acısı...
ve trajik muhasebesizliği
45... Birlik mümkün; Ama istenirse!
47... Karadeniz kadar hırçın
Kaçkarlar kadar dik başlı
48... Kırılır yalanın çarkı
49... Basından...
50... Kahramanlar Ölmez Halk
Yenilmez

ABD'nin Güç Denemesi Dünya İçin Bir Sınav

Filistin direnişi, yine dünya çapında bir rol oynuyor. Dünyayı kendine getiriyor. Emperyalizmin mutlak doğrusu "terör"ü tüm dünyaya tartıştırıyor. Haklı ve haksız savaşlar, yeniden literatürdeki, tartışmalardaki yerini alıyor. Kuşatma altında adeta hapsedilmiş Arafat'a "terörü önleyecek misin?" diye soran kültüre karşı, gerçeği anlatmak için büyük bedeller de ödüyor Filistin halkı.

Filistin halkına karşı açılan savaş, ABD'nin savaşidir. İsrail, tabiri caizse, tetikçidir. ABD dünyanın başka bölgelerine müdahale etmenin, en başta da Irak'a saldırının provasını yapıyor. "Ben BM, NATO şemsiyesi olmadan da, AB'nin desteği olmadan da yalnız saldırırım, bakalım ne yapabileceksiniz?" diyor.

Bunun karşısında halkların dışında kimsenin bir şey dediği ve diyebildiği yok. BM karar aldı, AB bildiri yayınladı, İsrail buna rağmen çekilmiyor. Avrupa ülkeleri siyasi ilişkileri kesebilecekler mi? BM bir yaptırım uygulayabilecek mi? Yapamayacakları görüldü. Öyleyse, tüm dünya hazır olmalıdır; Irak'ta olacak olan da budur. Ama yine herkes bilmeli ki, bu saldırı-ganlık Irak'la da sınırlı kalmayacaktır. Sonunda sıra şu veya bu Avrupa ülkesine de, Rusya'ya da gelir. IMF'ye muhtaç hale gelmiş bir Rusya ne yapabilecek? Koca Çin açıklama yapıyor ve "gelişmelerden endişe ediyoruz" diyor. Sözde sosyalist geçiniyor. IMF'ye muhtaç hale getirilmiş bir Türkiye, petrol tekelleriyle içli dışlı Arap devletleri ne yapabilir? Evet, dünya bir sınavdadır. Ve bu sınavdan geçebilecek olan, yalnızca halkların örgütlü gücüdür.

Emperyalist tekeller, dünyanın hiç bir ülkesinde, yerin altında ve üstünde, talan etmedik, el koymadık bir değer kalmayın istiyorlar. Irak, Yugoslavya, Afganistan, Filistin; görüyoruz ki artık doğrudan askeri müdahalelere başvuruyorlar. Eski sömürgecilik, yeni sömürgeciliğin destekleyicisi olarak devreye giriyor. Dünya halklarını bir bakıma daha zorlu bir dönem bekliyor; ama aynı zamanda baş düşmanın, emperyalizm gerçeğinin daha çıplak olarak ortaya çıktığı bir dönem olacak bu. Bugün, saldırılarında en bü-

ABD, Filistin'de programını büyük ölçüde tamamladı, istediği provayı yaptı. Ama Amerika kazanmış değildir. Tersine, moral üstünlüğünü kaybediyor. "Teröre karşı savaş" demagojisine sağladığı meşruiyeti kaybediyor.

Emperyalizm tüm gücüne rağmen, halkların direnişini yokedemiyor. Halkların devrimci mücadelesinin meşruluğu yükseliyor. Dinlerin çıktığı topraklarda şimdi halkların direnişinin ayetleri yazılıyor.

yük gücü, bombalarının yanısıra, "terör demagojisinden" alıyorlar. Ama demagojinin koltuğu sallanıyor.

Emperyalist demokrasi, maskesini çıkarıp, "diktatörlüğünü" gösteriyor her yerde. En başta emperyalizmin merkezlerinde yaşanıyor bu gelişme. ABD'sinden Avrupa ülkelerine kadar, her birinde peş peşe "terör yasaları" adı altında hak gaspları gündemde. Yeni-sömürgelerde zaten hep varolan baskı, iyice koyulaşıyor. IMF talimatlarıyla, en sıradan haklar bile bir bir rafa kaldırılıyor. Yalnızca Türkiye'de değil, hemen tüm yeni-sömürgelerde böyle. Filistin'e saldırı, bunun en uç ifadesi; emperyalizm, tekellerin çıkarları için, terörünü nereye kadar tırmandırabileceğini Filistin halkı nezdinde göstererek, dünya halklarına, emperyalizme direnen ülke ve örgütlere yeni bir gözdağı veriyor. Devletlere, halklara, örgütlere, Amerikan imparatorluğuna tabi olmanın dışında hiç bir seçenek bırakılmıyor.

Solun ve silahlı mücadelenin meşruiyeti de işte buradan geliyor. Emperyalizmin baskısı ve terörü, dün de vardı, sol ve halkın iktidarı için mücadele, dün de meşruydu. Ama bugün bu meşruluk, çok daha çıplak hale gelmektedir. Öyle olduğu içindir ki, burjuva kesimler bile "terör" demagojisini şu veya bu noktadan sorgulamaya başlamıştır. Önümüzdeki dönem, ulusal kurtuluş savaşlarının, sosyalist mücadelenin meşruluğunun daha da yükseleceği bir dönem olacaktır.

ABD ve İsrail, Filistin'de programını büyük ölçüde tamamladı. ABD istediği provayı yapmış oldu. Ama Amerika kazanmış değil. Tersine, moral üstünlüğünü kaybediyor. "Teröre karşı savaş" demagojisine sağladığı meşruiyeti kaybediyor. Şaron Filistin'i sindirirse, emperyalizm önünün açılacağını düşünüyor. Yanılıyor. Bir çok yeni çelişkiler doğacaktır. Her "çözüm" yeni çelişkileri doğurur. Emperyalistler arası çelişkiler de, emperyalizmle halklar arasındaki çelişki de, Filistin'deki işgalin ardından tırmanacaktır.

ABD'nin tam bu noktadaki planını bozan, Filistin halkının direnişidir. Emperyalizmin demokratlaşmadığı, hiç bir yere demokrasi ve insan hakları götürmediği ortaya çıktı. Tersine onun gittiği yerde halkların kanı akıyor. Bu 20. yüzyılın başında da böyleydi, 21. yüzyılın başında da böyle. On yıldır teorisi yapılan "emperyalizm değişti" düşüncelerinin çıktığı yerde, tabii bağımsızlık, sosyalizm düşüncesi yükseliyor. Yükselmeye devam edecektir. Filistin işgali karşısındaki acizlik; halkların demokrasi mücadelesinin yerine konulmak istenen "Kopenhag kriterleri"nin, sınıflar mücadelesinin yerine geçirilmek

istenen "sivil toplumculuğun" acizliğidir. Halkların taleplerine bunların cevap olmayacağını kanıttır. Filistin işgali karşısındaki tablo, **emperyalizmin icazetindeki her türlü siyasetin ve örgütlenmenin iflasıdır**. Ve bunun tek alternatifi, halkın örgütlülüğü ve devrimci mücadelesidir. Toplumsal, tarihsel ve bilimsel mecrasında, sınıflar mücadelesi çerçevesinde akmaya devam edecektir.

Halkların direnişleri yayılacaktır. Çünkü, emperyalizm yerinde duruyor, burjuvalar, tekeller, faşist iktidarlar yerinde duruyor. Halklar da duruyor. Filistin geçici bir süre yenilebilir de. Direnişi geriletilebilir. Ama Filistin direnişi yokedilemez. Halklar en güç koşullarda, direnmenin, zulme boyun eğmemenin biçimlerini bulmuşlardır hep. İntihar eylemleri bir yoldur. Yarın başka yollar bulunur.

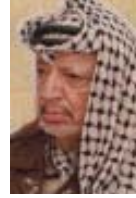
Bakın yeryüzüne. Her köşesinde bir direniş, bir savaş göreceksiniz. Dünyanın en militaristleşmiş devleti, Amerikan imparatorluğunu arkasına alıp, devletsiz, ordusuz bir halka saldırıyor; ama teslim alamıyor. Yeryüzündeki silahların en modernlerine sahip olanlar, bedenlerinden başka silahları olamayanlara boyun eğdiremiyor. Onbinlerce bombanın yağdırıldığı, onbinlerce insanın katledildiği Afganistan'da dağlarda direniş sürüyor. ABD operasyon üstüne operasyon yapmak zorunda kalıyor. Kolombiya, Türkiye, Nepal, Peru, Arjantin, Sri Lanka... ve daha onlarca ülkede, yurtseverler, devrimciler önderliğinde direniş ve savaş var. İşte, Amerikan imparatorluğunun Filistin'e saldırısına karşı, yüzlerce ülkede az ya da çok, insanlar ayağa kalktı. Terör demagojisini dinlemiyor onlar. Akıllı bombalar karşısında secde de etmiyorlar. Bağımsızlığı, halkların onurunu, özgürlüğünü savunuyorlar. Umut-suzlar, kötümserler, yığınlar, inançsızlaşanlar, yeniden düşünmeli. Emperyalizm tüm gücüne rağmen, halkların direnişini yokedemiyor işte.

Filistin direnişi, onlarca yıldır, dünya halkları için bir örnek, bir moral gücü. Bir çok dinin çıktığı yer olan bu topraklar, şimdi zulmün -nice güçlü olursa olsun- direnen halklar karşısındaki çaresizliğini gösteriyor dünyaya. Silkin ey dünya, silkinin halklar diye haykırıyor; beyninizi bulandıran korkulardan, demagojilerden kurtulun diyor. Kuşatma altında da olsanız, bağımsızlık, özgürlük isteğinizden vazgeçmeyin, onurunuzdan asla taviz vermeyin diyor. "Dinler savaşı"nın değil, sınıflar savaşının, emperyalizmle dünya halkları arasındaki savaşın ayetleri yazılıyor şimdi o topraklarda.

İşgal ve Zulüm Amerika'nındır

**"Bizler şehit olacağız. Ancak,
çocuklarımızdan biri,
Filistin bayrağını Kudüs surla-
rında elbette dalgalandıracaktır."**
(Yaser Arafat)

**"Neden... neden... Biz insanız,
hayvan değiliz..."**
(Yaşlı Bir Filistinli)

Sen kurşun yağmurları altında	Terli bir asker tabutuna sardık sonra
Güneşin delik deşik edildiği	Kurşunlar yağıyordu cesedine
Bir ülkede doğdun	Ağla yavrum ağla
Öptü kan revan içinde seni	Dirdirsın içindeki acıyı
Çınlıçıplak bir ölüm	gözyaşların
Ölümü ve gözyaşını gördün	Dönsün toz duman arasında
Kan emmeyi öğrendin	hıçkırıkların
yaralarından	Ve kalksın artık
Saplanırken geceye ilk	kanlı duvarlarından
çılgılığın sesi	kuşatmaları
Kestik göbeğini	Ağla yavrum ağla şimdi
süngüyle senin	Ağla şimdi....Ağla şimdi..

"İsrail tarafından başlatılan bu savaşa karşı bütün olanaklarımızla direnişi sürdüreceğiz ve Filistin halkı içeride ve dışarıda, her yerde vurmaya devam edecektir"
(Filistin Halk Kurtuluş Cephesi)

Ortadoğu'nun direnen yanı, ezilen halkların onyıllardır direnişlerinin sembolü haline gelen Filistin zulüm ve işgal altında. Emperyalizm ve siyonizm kolkola vermiş, dünyanın en meşru direnişini, en haklı direnişini yoketmek istiyor. Bu nedenle saldırı tüm dünya halklarındadır, işgal edilen tüm dünya halklarının beynidir, yüreğidir. İşgal altındaki Filistin sokaklarında, Ramallah'daki karargahta, El Halil'in, Tulkarem'in barikatlarında, her evde direnenler de biziz, ezilen halklardır.

Ramallah, El Halil, Kalkilya, Tulkarem, Beytüllahim, Cenin, Nablus, Refah... tüm kentleri işgal etti İsrail. Helikopterler, tanklar zulüm kusuyor Filistin'in içinde ve tepesinden. Zulmün sahibi Amerika'dan konuşuyor; "İsrail'in kendini savunma hakkını anlıyoruz."

Ne çok duyduk bu sözü; Afganistan bombalanırken Amerikan işbirlikçileri söyledi bunu. Oligarşi söyledi, Avrupa söyledi, Nato söyledi, Arap iktidarlari söyledi. Türkiye'de devrimciler katledilirken emperyalistlerin ağzından duyduk. Şimdi tüm dün-

yanın şu ya da bu düzeyde de olsa tepkisine rağmen Amerika'yı arkasına alan Şaron hiç kimseyi dinlemeden saldırıyor, yakıyor, yıkıyor, zulmediyor.

İşgal Ramallah'tan Başladı, Arafat Tutsak

Geçtiğimiz hafta İsrail tankları Ramallah'a girdiğinde işgalin ve tanklarla, bombalarla gelen zulmün sahibinin sadece İsrail olmadığını herkes gördü; zulmün asıl sahibi Amerika'ydı. İsrail'in pervasızlığı, Bush'un, Powel'in açıklamaları, Suudi prensinin "Amerika Arafat'a bir şey olmayacağını güvencesini verdi" açıklamaları, işgalden günler önce planların Beyaz Saray'da yapıldığını kanıtlamaya yetiyordu. Cheney ile Şaron arasında, "eğer barış çabaları başarısız olursa, İsrail'in saldırması ve bu saldırıyı da ABD'nin desteklemesi" konusunda anlaşma yapıldı. Görüşmeler "başarısızlıkla" sonuçlandırıldı ve plan uygulanıyor. Zehirli bir yılan gibi bir halkı sokan İsrail'in tepesinde korumalık yapan kartal gibidir Amerika.

Gerekçe Amerika'nın Afganistan'a saldırısındaki, tüm dünya halklarına açtığı savaştaki gerekçey-

le aynıydı; “terörün kaynağını kurutmak.”

Şaron, “Arafat’ın tecrit edileceğini” açıklamıştı.

İsrail işgali ilk olarak Ramallah’tan başladı. Ramallah Filistin yönetiminin merkezidi çünkü. Arafat’ın karargahının duvarları yıkıldı, karargahın içinde 7 bina yerlebir edildi. Arafatın karargahında oda oda sürdü çatışmalar. Arafat korumalarına, “teslim olmayın, ölene kadar çatışın” talimatı verdi.

Arafat işgalin hemen başında yaptığı açıklamada da ölüme, **Filistin davası için şehit düşmeye hazırım** demişti.

Kendi karargahında, penceresi olmayan bir odada hapsedildi Arafat.

Bir lider, bir halkın devlet başkanı; bu aşağılama, bu terör karşısında Filistin halkının ne yapması bekleniyor?

Arafat’a dayatılan teslimiyetti, giderek netleşen niyetin, sürgün olduğu anlaşıldı. Arafat’ı sürgün edip geride kalan tüm halkı terörist ilan ederek büyük bir katliamdı yapılmak istenen. Arafat, “**şehit olmaya hazırım**” diyerek cevap verdi kuşatmaya.

Tarih içinde yaptığı hatası, yanlış ne olursa olsun, Arafat şu ana kadarki tavrı itibarıyla direnen Filistin’in simgesi durumuna geldi.

İşgale Karşı Direniş

“Teslim olacak hiçbir Filistinli bulamazsınız” di-

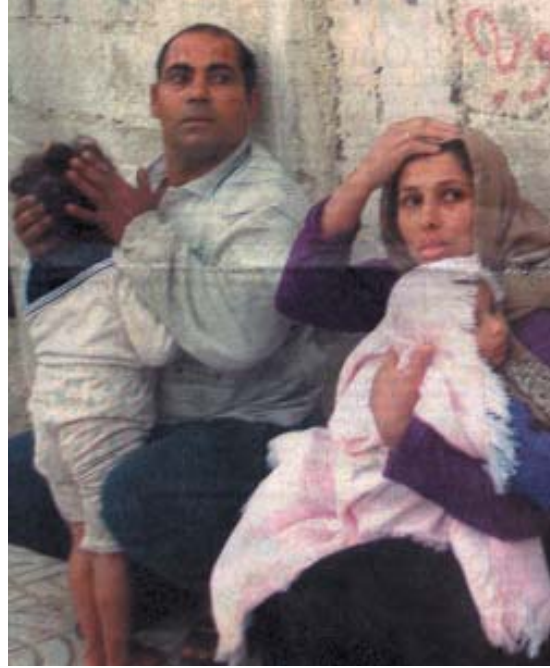
Psikolojik Savaş Ahlaksızlığı

İşgal altındaki Ramallah’da İsrail askerleri ele geçirdikleri El Vatan, Ammvaj ve El Şark TV kanallarından **porno yayın yaptı**. Alçakça, hayasızca, utanmazca yapılan bu yayınlarla güya Filistin halkına karşı psikolojik savaş yürütülüyor.

Medeniyet, çağdaşlık diye tüm dünyaya, ülkemize dayatılan Amerika’nın ahlakının yansımasıdır bu şerefsizlik. ABD’nin çocuğu Filistin halkını aşağılayarak, inançlarıyla dalga geçerek böyle psikolojik savaş yürütüyor.

Biz bu “**psikolojik savaş**”ı tanıyoruz. Ülkemizde devrimcilere, devrimci liderlere karşı yürütülen kampanyalardan tanıyoruz. Hepsini eğiten Amerika’dır. Türkiye’de psikolojik savaş adına çalışan yalan makinaları, İsrail’in psikolojik savaşının teorisi ABD’nin Kontrgerilla Talimnamesi kitabına harfi harfine uygundur.

yordu Arafat bir konuşmasında. Filistin halkını on yıllardır tanınmanın güveniyle konuşan Arafat haksız çıkmadı. İsrail silahsız, savunmasız onlarca insa-

nı katlederken, binlercesini tutuklayıp askeri kamplara götürürken beyaz bayrak sallayan Filistinli bulamadı. Büyük bir güç dengesizliğine, İsrail’in arkasına Amerika’yı, zımni olarak Avrupa’yı almış olmasına, Arap devletlerinin anlamlı sessizliğine rağmen Filistin kendine yakışanı, direnişi seçmekte tereddüt etmedi.

İşgalin hemen bir kaç saat sonrasında 16 yaşında bir feda savaşçısının tüm dünyaya çağrı olan eylemini, 30 ve 31 Mart’da Netanyahu ve Batı Şeria’da başka feda eylemleri izledi. Tulkarem’de ise sekiz İsrail işbirlikçisi öldürüldü kentin işgalinden hemen önce cezalandırıldı.

Filistinli örgütler yaptıkları açıklamalarda işgale karşı direniş çağrısı yaparken “Ulusal ve İslami güçler” işgale karşı ortak direniş kararı aldılar. FHKC, İslami Cihad, Hamas, El Fetih ve FDKC’nin de içinde yer aldığı 13 örgüt direniş örgütleyen temel güçler durumunda. Emperyalistlerin ve siyonizmin “terör” dediği de bu örgütler. Ama, bunları çıkardığınızda geriye Filistin halkı diye bir şey kalmıyor. Tüm Filistin halkı şu ya da bu örgütün saflarındadır.

İşgale karşı dünyanın her yanında halklar sokağa dökülürken, alınan anlamlı tavırlardan biri, dünyanın

Bu duvar Arafat'ın karargahı, Filistin devletinin simgesi.
Bu duvara işeyen siyonistler, Filistin halkına değil,
tüm dünya halklarına hakaret ediyor.
BM, AB öteki adı "uluslararası" olan kurumların suratına işiyorlar.

bir çok yerinden gelen 35 anti-emperyalistin **Ramallah**'da Arafat'ın karargahına yürüyüyordu. 31 Mart'ta üzerlerine doğrultulan namlulara rağmen Arafat'ın karargahına giren 35 anti-emperyalistten 22'si içeride, saldırıya karşı siper olmak için kalırken dışarı çıkan 13'ü İsrail tarafından sınır dışı edildi.

Katliamcılık Tüm Dünyanın Gözleri Önünde

İsrail işgal ettiği her kentte katliamlar yaptı. Filistin polis karakollarında esir alınan Filistinliler kafasından kurşunlandı, tüm evlere tek tek giren siyonistler 15-50 yaş arasında herkesi gözaltına aldı, kamplara taşıdı. İnfaz ve katliamlar Filistin halkının evlerine taşındı. Yaşlı bir kadının ve oğlunun cesedi başında öfkeli Filistinlinin görüntülerini, evlerinde katledilen Filistinlileri, kundağında katledilen bebekleri tüm dünya gördü.

Şaron'un pervasızlığının gözler önüne serildiği yerlerden biri de 200 civarında Filistinli'nin sığındığı Beytullahim'deki Natvitas kilise oldu. Hristiyanlar için kutsal sayılan, Hz. İsa'nın doğum yeri kabul edilen kilise kuşatıldı, gaz bombaları atıldı. Dergimizi yayına hazırladığımız saatlerde kilise etrafındaki kuşatma sürüyordu. İsrail için hukukun, dünyanın tepkisinin, BM'nin önemi olmadığı gibi dinin de önemi olmadığını herkes gördü.

Ramallah işgalinde, binaların tepesinde keskin nişancılar, sokağa adımını atanlara ateş ederken, bu sahneler tüm kentlerde yaşandı. Dünya medyası; *"hareket eden her şeye ateş açılıyor"* diye özetledi durumu.

Filistinlilerin cesetlerini gömmesine dahi izin vermedi siyonizm. Hastanelerin morglarında ise yer kalmadı. Hastanelerin bahçeleri mezarlık haline getirildi. Ramallah'dan bir doktor konuşu-

yor; *"yaralıların taşınmasına bile izin vermiyor... ilaç yok, tedavi yok..."* "Cenevre sözleşmesi, uluslararası hukuk, savaş hukuku"... Var mı bunların anlamı?

Filistin Direniyor, Filistin Kazanacak

Bir milyon şehitle Kudüs'e yürüyoruz diyor Filistin. En yiğit çocuklarını toprağa gömüyor. Ama direniyor Filistin. Tüm dünyanın gözleri önünde, halkların desteğini, dayanışmasını arkasına alarak direniyor.

Tüm Filistinliler'i, tüm bir halkı yokedemezler ya; bir tek Filistinli'nin kalması, Ortadoğu toprağında özgür Filistin kavgasının sürmesi demektir. Bu kavga sürecek. "Terörün kaynağını kurutma" adına büyük bir zulüm uygulayan siyonistler çok daha büyük bir öfkenin, çok daha büyük bir feda ile zafere, özgürlüğe yürüyenlerin hedefi olmaktan kurtulamayacaktır.

Yaşayacak ve göreceğiz...

HEM ZULMÜN SAHİBİ HEM "ÇÖZEN" ROLÜNÜN SAHİBİ

Bush 4 Nisan günü yaptığı açıklama ile Şaron'a "tamam artık çekil" dedi. Halkların direnişine "terör" demeyi de ihmal etmeyen Bush işgale verdiği desteğe rağmen neden "çekil" diyor?

Çünkü amaç hasıl olmuştur. Amaç, Amerika'nın vermek istediği mesajlardı.

Birinci mesaj dünya halklarına; Amerika'ya direneni böyle yaparım diyordu.

İkinci mesaj Avrupa'ya; ben istediğimi sız siz yaparım ve hiçbir şey yapamazsınız dedi. Böylece AB'ye karşı mevzi kazanmış oluyor.

Üçüncü mesaj "uluslararası kuruluşlar"a; BM ya da ötekiler, hiçbir benim denetimim dışında hareket edemez dedi Amerika.

Çekilmesi kaç gün sürer, nasıl olur bu önemli de değildir. BM, AB'nin bir şekilde devreye girmeye başladığını gören Amerika bu açıklamayla bu kez de **ÇÖZEN rolüne soyunuyor.**

Amerika dünyayla oynuyor, dalga geçiyor.

Seyreden Dünya Değil, Devletler

Dünya Halkları Filistin'in Yanında

Kim demiş ki, dünya seyrediyor diye; seyreten halklar değil devletler. Avrupa, Amerika seyredebilir, ama dünyanın ezilen halklarının yüreği Filistin halkıyla birlikte. Dünyanın en meşru direniş hareketine karşı girişilen bu alçakça saldırının başarısızlığı olacağını bilen halklar, işgalin ilk gününden itibaren en azından basına yansıyabildiği kadarıyla dünyanın dört bir yanında gösterilerle, eylemlerle Filistin halkını yalnız bırakmadı.

Ortadoğu Halklarından Büyük Öfke, Tek Ses:

İşgalin hemen ertesinde Ortadoğu ülkelerinin tümünde gösteriler başladı. Çoğunluğu işbirlikçi iktidarlar olmasına rağmen halklar onbinlerle döküldü sokaklara ve Filistin halkının yanında olduklarını haykırdı.

Ramallah'ın işgal edilmesine karşı ilk kitlesel gösteri diğer Filistin kentlerinde yapıldı. El Halil başta olmak üzere halk sokaklara döküldü.

İsrail içinden gelen desteklerden biri "**Birlikte Yaşamak**" adıyla kurulan organizasyonun Filistinlilere erzak ulaştırmak için düzenlediği 8 araçlık konvoy oldu. İşgale karşı çıkan çoğunluğu İsraili, Avrupalı solcuların Ramallah'a girme girişimine İsrail askerleri gaz bombalarıyla cevap verdi.

Irak'da işgalden sonra her günkü gösterilere 20-30 bin kişi katıldı. *Katil Şaron* sloganları öfkeyle haykırıldı.

Suriye'de işgalin başlamasının ertesi günü yapılan gösterilerde Şam sokakları siyonist İsrail'e öfke sloganlarıyla inledi.

il'e öfke sloganlarıyla inledi.

Mısır ve Ürdün'de 1 Nisan'da onbinler sokaklara döküldü. Mısır'da 10 bin üniversite öğrencisine bilim adamları, aydınlar da destek verdi. Ürdün'de de gösteri düzenleyenler üniversiteliler ve Filistinli mültecilerdi. Her iki ülkede de gösterilere polisler saldırdı.

Libya'da onbinlerin katıldığı gösterilerin başını Kaddafi çekti. Kaddafi Arap liderlerine çağırarak; Filistin'e savaşmak için gitmek isteyen Arap gençlerine kapıların açılmasını istedi.

Lübnan'daki mülteci kamplarında yaşayan yüzbinlerce Filistinli mülteci işgali gösterilerle karşıladı. Savaşa gitmek için silah, destek istediklerini haykırdı.

Beyrut'ta Filistinli ve Lübnanlı 50 öğrenci, 1 Nisan'da açlık grevine başladı. 3 Nisan'da da kampüste bir gösteri düzenlendi.

Suudi Arabistan Filistin yanlısı gösterilere, "*tarihi Suudi politikalarına ters düştüğü*" gerekçesiyle izin vermeyeceğini açıkladı. Buna rağmen yer yer gösteriler yaşandı.

Avrupa'dan Asya'ya... Gösterilerden Tutuşan Bedenlere...

Bir çok Avrupa, Asya ülkesinde çeşitli gösteriler düzenledi. Sol gruplar tarafından düzenlenen gösterilerden bazıları şöyle; **Almanya**'da 1, 2 ve 3 Nisan günlerinde Frankfurt, Münih, Hannover, Düsseldorf, Stuttgart ve Berlin'de, **Avustralya** ve **Fransa**'nın Paris ve Bordo kentlerinde, **Çin**'in başkenti Pekin'de yaşayan Araplar İsrail elçiliği önünde, **Rusya**'da, **Belçika**'da ve

Yunanistan'da, Amerika'da düzenlenen gösterilerde işgal protesto edildi. Avrupa ülkelerindeki gösterilerin çoğunluğuna Türkiyeli devrimciler de katıldı.

Japonya'nın başkenti Tokyo'da Filistinlilerle dayanışma amacıyla kurulan VOICE adlı örgütün **54 yaşındaki** üyesi **Takao Himori**, İsrail'i protesto etmek amacıyla üzerine benzin dökerek **kendini yaktı**. Himori'nin öldüğü açıklandı.

Filistin Halkı Yalnız Değildir:

Çorum'dan İstanbul'a, Malatya'ya, Ada-

na'ya... Meydanlardan üniversitelere... İşçisinden memuruna, öğrencisinden ev kadınına, esnafına kadar tüm Türkiye'de bu slogan haykırılıyor.

Devrimci, demokrat, ilerici kesimlerin daha büyük bir sahiplenme ile gerçekleştirdiği destek eylemlerine bir yandan da islamcı kesimlerin kendi cephelerinden katılıyor. Filistin, her görüşten Türkiye halkını biraraya getiriyor, aynı duyguları yaşıyor, aynı desteği ortaya çıkarıyor.

2 Nisan'dan itibaren daha da artarak gelişen destek eylemlerinde İsrail konsolosluklarının önü siyah çelenklerle dolarken, bir çok kesim Filistin maslahatgüzarını ziyaret ederek destek verdi.

Filistinle Dayanışma Komitesi'nin Ankara'da 4 Nisan'daki yürüyüşüne bin kişi katıldı. Emek platformu'nun 3 Nisan'da İstanbul'daki gösterisinde ise 2 bin kişi vardı. Her iki eylemde de **"Tank ihalesi iptal edilsin"** dövizleri taşındı.

Üniversitelerimizde de gösteriler vardı. 2 Nisan'dan itibaren devrimci ve islamcı gruplar başta İstanbul Üniversitesi Merkez bina ve Edebiyat, Ankara'da Hacettepe olmak üzere okullarda ayrı ayrı yaptıkları gösterilerle İsrail ve Amerikan bayrakları yaktılar.

2 Nisan'da Ankara sokaklarında sloganlar arapçaydı. Türkiye'de yaşayan Filistinliler İsrail elçiliğine siyah çelenk bıraktı.

Dergimiz yayına hazırlandığında gösteriler yayılarak sürüyordu.

Öğrenciler gençliğin Filistin halkıyla tarihsel dayanışmasını yaşıyor.. İstanbul Üniversitesi öğrencileri ve İYÖ-DER'li Öğrenciler 5 Nisan Cuma günü İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs'ünde yaptıkları açıklamayla Filistin halkının yanında olduklarını haykırdı.

Filistin'de İşgale Son! Terörist ABD ve İsrail'dir!

FİLİSTİN HALKIYLA BİRLİKTE OLDUĞUMUZU GÖSTERELİM

Şehirlerin meydanlarından
köyümüzün meydanına
mahallemizde, sokağımızda,
işyerimizde, her yerde
Filistin halkıyla dayanışma
eylemlerini yükseltelim.

Katlediliyor kardeşlerimiz,
katlediliyoruz kardeşler!

Filistin kentleri tank paletleriyle
eziliyor. Filistin halkı büyük bir zulüm
içinde.

Zulüm tüm dünya halklarına...
Zulüm bize kardeşlerimiz...

FİLİSTİN BİZİ

Türkiye halkı, **Filistin Davası**'nı kendi davası saydı hep. Onyıllardır mazlumluluğuyla, kahramanlığıyla yüreğimize yerleşen Filistin işgal altında, Ramallah, Beytullahim, El Halil, Batı Şeria, Tulkarem...

Ölen biziz, hapsedilen biz, evlerinin içinde kafasına kurşun sıkılan Filistinli biziz. Sokaklardan öldürülmüş evlatlarının cesetlerini toplayan, cenazelerini toprağa dahi veremeyip, evinin, hastanelerin bahçesine gömmek zorunda kalan anaların feryadı bizim analarımızın feryadıdır.

Türkiye ve dünyanın tüm mazlum halkları! Paletlerin altında ezilen biziz.

AMERİKA PROVA YAPIYOR

Amerika Ortadoğu'daki jandarmasıyla tüm dünyanın mazlum halklarına saldırıyor, gözdağı veriyor, susturmak, sindirmek istiyor. Bugün Filistin, yarın Irak, öbürgün bir başka yer olacak.

Milyarlarca insan, bu vahşete karşıyım diyor, ABD-İsrail yine yapıyor.

Önünü kesemsek, tüm ülkeleri aynı gelecek bekliyor.

Amerika ve İsrail işgaline, vahşetine karşı sokağa çıkalım. Filistin halkının yanında olalım.

Amerika'nın beynimizi teslim alamadığını gösterelim. Amerika'nın önüne bir **halk barikadı** örelim.

Katiller ittifakının karşısına, dünya halklarının dayanışmasını çıkaralım.

FİLİSTİNİ DESTEKLEMELİK İŞGALE KARŞI ÇIKMAK MEŞRU HAKTIR

Bu hakkımızı kullanalım.

Filistin halkının direnişi haklı ve meşrudur. Toprağı yok onların; yüzyıllardır üzerinde yaşadıkları yurt topraklarına sahip olmak için mücadele ediyorlar.

Bağımsız bir devletimiz olsun diye mücadele ediyorlar.

Ekmek istiyorlar, adalet istiyorlar, özgürlük istiyorlar.

Filistinli çocuk, Şaron'un katillerinin tutsak ettiği babasını istiyor.

Filistinli insanca ve onuruyla yaşamak istiyor!

Hepsi haklı, hepsi meşru istekler.

TERÖRİST KİM?

"Teröre karşı savaş" yalanının çıplak yüzünü Filistin'de görüyorsunuz işte. Kim terörist, soralım şimdi?

"Teröre karşı savaş" dedikleri işgal ve katliamdır.

"Teröre karşı savaş" dedikleri, **Amerikan imparatorluğunun** çıkarlarıdır.

"Teröre karşı savaş" dedikleri, tekellere, IMF'ye, Amerikan imparatorluğuna direnenlerin katledilmesidir.

Bu yalan kimseyi aldatmasın artık.

ABD, Afganistan'da bu yalana başvurdu. Ecevit, F tiplerinde bu yalana başvurdu. Dünyanın başka yerlerinde yurtseverleri, devrimcileri katletmek için aynı yalana başvuruyorlar. Şaron da Filistin'i işgal etmek için aynı gerekçeyle başvuruyor.

Yetsin artık. Bu sözün duymak istemiyoruz artık. Bu yalana, bu demagojiye bulunduğumuz her yerde karşı çıkalım.

Ne Filistin halkı, ne de başka ülkelerde ülkelere bağımsızlığı için mücadele eden yurtseverler, devrimciler terörist değildir.

FİLİSTİN BİZİ ÇAĞIRIYOR

Filistin halkını destekleyelim.

İsrail tanklarının işgali altında, sesimizi duysunlar bizim. Filistin halkına **yalnız olmadıklarını** gösterelim.

Bütün halkların **kardeş** olduğunu gösterelim.

Zulme karşı olmak için, Filistin halkının yanında olmak için

İllerde, ilçelerde, kasabalarda, köylerde mahallelerde, işyerlerinde, sokaklarda, Şaron'u, Şaron'u destekleyenleri, Şaron'la anlaşmalar yapanları lanetleyelim. Üç kişi, beş kişi de olsak, Filistin halkıyla dayanışmamızı gösterelim.

Haykıralım! Ortadoğu semalarında, halkların Şaron'a ve Bush'a lanet yağdıran çığlıkları yankı-lansın:

Filistin halkı ile birlikteyiz! ABD ve İsrail terörünün karşısındayız!

Filistin halkı sesimizi duyacaktır.

DİRENER HALKLARI

TESLİM ALAMAZLAR!

Halklar, bütün çağlarda hep büyük işgaller, katliamlar yaşadılar, ama yenilmediler. Zalime teslim olmadılar.

Zulme karşı mücadelenin yollarını buldular mutlaka. Bir barikat yıkılır, on barikat kurulur.

Halklar, ölen ama yenilmeyendir, bir ölüp bin doğandır.

Bütün dünya halklarının **baş düşmanı** ABD'dir. Şaron'ların arkasındaki güç de odur. Filistin'in yanında olmak, dünya halklarının dayanışmasını gerçekleştirmek, Amerika'ya başkaldırmak, had-dini bildirmek zamanıdır.

ŞARON YENİLECEK FİLİSTİN KAZANACAK!

5 Nisan 2002

HÖP

(Haklar ve ÖzgürlüklerPlatformu)

Yurtdışından

DEVRİMCİLER FİLİSTİN HALKININ YANINDA

Filistin halkıyla dayanışma eylemlerinin yapıldığı yerlerden biri de Yunanistan'dı. 21 Mart, 29 Mart, 2 Nisan günlerinde yapılan Filistin'e destek yürüyüşlerine Cephe taraftarları da **"Filistin halkı yalnız değildir"** pankartlarıyla katıldı.

Almanya-Hamburg'da 1 Nisan'da 2000 bin kişiyle yapılan yürüyüşe katılan İKM **"SAVAŞA HAYIR HERKESE EKMEK VE ADALET"** taşıdı.

Dortmund'da 40 Yemeği

31 Mart günü Dortmund Anadolu Halk Kültür Merkezinde Ali Kılıç'ın 40 yemeği verildi. Anmaya ailesi ve yoldaşları katıldı.

HAMBURG KONSOLOSLUĞU ÖNÜNDE GÖSTERİ

Meryem Altun İKM'nin Hamburg Konsolosluğu önünde düzenlediği gösteriyle anıldı. Gösteride, Almanca **İZOLASYON İŞKENCESİNE KARŞI ÖLÜM ORUCUNDA 90 ŞEHİT** pankartı açıldı, **"Yaşasın ölüm orucu direnişimiz", "Meryem Altun ölümsüzdür"** sloganları atıldı.

İsrail ile tank anlaşması imzalandı

Atılan İmzanın Mürekkebi Filistin Halkının Kanıdır

Filistin'in çocuklarının kanlarının dö-küldüğü, topraklarının işgal edildiği gün imzalanan anlaşma; ben İsrail'in-ABD'nin dostu Filistin halkının düşmanıym demektir.

Türkiye halkını aç bırakan, zulmeden Oligarşi ABD'ye ve İsrail'e dost, tüm ezilen halklara düşmandır.

İşgalle birlikte Türkiye'de bir tartışma daha giderek büyüyor, alanlara çıkan binlerce insandan, muhalefet partilerine, köşe yazarlarına kadar büyük bir kesimin tepkisini çekiyor. Evet İsrail ile yapılan tank modernizasyonu anlaşmasından söz ediyoruz. Siyonizmle işbirliğiyle yolsuzluğun, katillik ile hırsızlığın içiçe geçtiği ihaleden söz ediyoruz. Halkımız açken M - 60 tanklarının 1 katrilyon karşılığında modernizasyonu anlaşmasından söz ediyoruz.

Önce bu imzanın atıldığı güne bakalım. İsrail tanklarının Ramallah'a girdiği Arafat'ın kuşatıldığı gündür o gün. **Filistin'e büyük bir zulmün ayak bastığı gündür** o gün.

İsrail-ABD-Türkiye halklara karşı şer ittifakına karşı çıkmayanların bile eleştirdiği bu pervasızlığın, utanmazlığın arkasındaki tek gücün Genelkurmay olduğu açıktır. İsrail ile stratejik ittifakın başladığı günden bu yana olduğu gibi siyonizmle ilişkiyi yönlendiren yine generallerdir.

İmzanın atıldığı gün, törene basın çağrılmazken saatlerce süren tartışmalara Genelkurmay'ın müdahalesiyle imzalar atıldı. Üç ay önce istifa eden proje müdürünün yerine atanan, yeni proje müdürü Sezai Öztürk de imzadan bir gün önce istifa etti. İmza kan gölü ortasında, yolsuzluğun lağım kokuları arasında atıldı.

TSK Acil Tank Gereken Hangi Savaşa Hazırlanıyor?

"Şimdi imzalanması gerekiyor muydu" diye soranlara verilen cevaba bakın; **"Türk Silahlı Kuvvetleri'nin acil ihtiyacı vardı, zaten yeterince gecikti, Yunanistan yeni tank aldı, erteleyemedik..."** Bu cevabın sahibi Genelkurmaydır.

Genelkurmay'a herkes sormalı; hemen acilen tanklarını yenilenmesinin aciliyeti neymiş, halkımıza açıklasa da herkes öğrense? Hangi ülkeyle,

kimle savaşa hazırlanıyor TSK? **"Çevremiz düşmanla dolu"** safsatalarına kimseyi inandıramazlar; bu düşmanlığı yaratanlar başta Genelkurmay endeksli Türkiye'nin dış politikasıdır.

MHP'li Savunma Bakanı'ndan, hükümet partilerine kadar "evet biz imzaladık" diye savunamıyorlar, utangaçça, yok müsteşarlara imza yetkisi verilmiş de, yok anlaşma zaten önceden imzalanmış da... diye halkı aldatıyorlar.

Savunamazlar elbette; mürekkep okkası yerine Filistinli kanına batırıp atıldı bu imza. Oligarşinin "kardeş Filistin" yalanını bir turnusol gibi ortaya çıkardı bu imza. Bilinen gerçeği, halklara karşı katliam ittifakını milyonların gözlerine sokarcasına açık etti bu imza.

Bu imza; oligarşinin, genelkurmayın ahlakını, daha doğrusu **büyük bir ahlaksızlığın batağında olduğunu** da gösterdi. Dünya diplomasi tarihine geçecek büyük bir hayasızlık örneği sergilendi. Tarihi boyunca kan dökmüş, kendi halkını kıyımlardan geçirmiş, evleri yakmış, infazlar, katliamlar gerçekleştirmiş bir devletin dökülen Filistin kanına aldırması elbette beklenemezdi. Onlar kan üzerine de imza atarlar, **"İsrail'e gidecek turistler savaş nedeniyle Türkiye'ye geliyor..."** diye leş kargaları gibi dolanırlar. Bu onların ahlakıdır.

Katillik ve Hırsızlık İççe

Hürriyet yazarı Fatih Altaylı ihale ile ilgili dönen pislikleri anlattığını hatırlatarak 30 Mart günü şöyle yazıyordu;

"Türkiye'nin yüz milyonlarca doları, İsrail'in batık bir savunma firmasını kurtarmak için harcanırken, burada ulusal savunma sanayii bir kenara bırakılıyordu. İsraili Military Industries'in aldığı ihale iptal edildi. Nihai sözleşme imzalanmadı. Ama iş kapanmadı. Para ve dolayısıyla "pasta" büyük olduğu için iştahlar hala kabarıktı. İhale as-

kiya alınırken, Savunma Sanayii Müsteşarlığında "şerefli bürokrat temizliği" yapıldı.

Proje Koordinatörü Sadık Yamaç hızla görevden alındı ve yerine Sezai Öztürk getirildi. Fakat olmadı. Projenin başına getirilen Sezai Öztürk de "onurlu" çıktı. "Ben bu anlaşmanın bütün sayfalarını paraflamam. Bu rezaleti de imzalamam" deyince bu hafta içinde görevden alındı.

Ve Sezai Öztürk'ün bağlı olduğu Daire Başkanı Nuran İnci, Öztürk'ün imzalamadığı anlaşmayı önceki gece oturup sayfa sayfa parafladı."

Fatih Altaylı'nın yer vermediği bölümünü de biz aktaralım. İmza yine öyle kolay atılmadı. Taki imza toplantısında 9 saat süren tartışmalar sonrasında Genelkurmay'ın "imzalayın" talimatını **Kor-general Reşat Turgut** ile gönderene kadar.

Bu nasıl bir anlaşma ki, müsteşar dayanmıyor? Bu nasıl bir "ulusal çıkar" ki, müsteşar "neredeyse boş sayfaya imza attıracaklar" diye feryat ediyor? Bu nasıl bir iktidar ki, generallerin talimatıyla imzalar atılıyor? Bu nasıl bir "ticaret" ki, batık bir İsrail şirketi kurtarılıyor? Bu nasıl bir anlaşma ki, yolsuzluk, hırsızlık kokuları dört bir yanı sarıyor?

Savunma bakanı Çakmakoglu ve partisi "milliyetçi" MHP, Ecevit, Mesut Yılmaz, Genelkurmay halka açıklamak zorundadır.

ABD-İsrail-Türkiye İttifakı Ortadoğu Halklarına Karşıdır

Tank anlaşması bir örnektir ve siyonizmle ilişkilerde tek başına hiçbir şeydir. Asıl ilişki, stratejiktir. Askeri, siyasi, ekonomik boyutuyla bir bütündür. İsrail-Türkiye ilişkilerinin arkasındaki güç Amerika'dır. Bu nedenle ittifak da ABD-İsrail-Türkiye ittifakıdır. Tank ihaleleri, anlaşmalar bu stratejik ittifakta ifadesini buluyor.

Böyle bir ittifaktan **Türkiye halkının çıkarı ne?** Hiçbir çıkarı yoktur. Bu ittifaktan kazanan emperyalist tekeller, ABD ve İsrail silah tekelleri ve oligarşinin işbirlikçi tekelleri ile generallerdir. Büyük bir silahlanma ile bölgede en büyük ordulara sahip olan bu iki ülkenin en temel görevi; **ABD'nin bölge çıkarları için jandarmalık** yapmaktır. Generallerin "ordunun caydırıcı gücü" dediği de budur. Caydırılacak olanlar Amerikan imparatorluğuna karşı direnenlerdir, halklardır. İttifak ortadoğu halklarına karşı kurulmuştur.

Siyonizme Uzanan Eller

Sabahattin Çakmakoglu "neden bu anlaşmanın imzalandığını" açıklayamamanın sıkıntısıyla şöyle diyor; "**bizim dönemimizde mi başladı? F-4, F-5 uçak modernizasyon ihalelerini de unutmamak lazım**" diyordu. Bu onu aklamaz ama doğru söylüyor.

Geçmiş 1960'lara dayanan Türkiye-İsrail ilişkileri

dönemsel olarak inişli çıkışlı bir seyir izledi. Mossad-MİTİşbirliği tüm bölge halklarının bildiği bir gerçek olarak tarihe geçti. Devrimcilere karşı ortak operasyonlar bu ilişki üzerine şekillendi.

İsrail'i tanıyan "ilk müslüman ülke" olarak tarihe geçen Türkiye, ABD'nin yönlendirmesinde, **Turgut Özal** döneminde İsrail ile ilişkilerini geliştirmeye başladı. İlk anlaşmaları o imzaladı. Sonra sürdü.

1996 yılında Cumhurbaşkanı **Süleyman Demirel** İsrail'i ziyaret ederek, stratejik ortaklığın temelleri atıldı. Bu dönemde Refah Yol iktidarı vardır. **Erbakan**, İsrail ile askeri eğitim, savunma sanayi ve ekonomi konularında anlaşmalara imza attı. İsrail bankaları askeri anlaşmalar çerçevesinde Fantom, F4 ve F5 uçaklarının modernizasyonu için finansman sağladı. MGK'nın Aralık 1996 toplantısında İsrail ile yapılan anlaşmaların yürürlüğe sokulması kararı alındı. 1997 yılında ortak tatbikat kararı alındı. Sonraki günlerde Türkiye'ye gelen İsrail Genelkurmay Başkanı ile; ortak tank üretimi, havadan karaya füzelerin ortak üretilmesi, uçakların modernizasyonu, füze savar sistemleri anlaşmaları yapıldı. Bu ziyaretler sonrasında açılan tüm silah ihaleleri İsrail silah tekellerine verildi. İhaleleri veren, bugün olduğu gibi dönemin **genelkurmay** başkanlarıydı. İsrail Genelkurmay başkanından bir süre sonra bu kez İsrail Savunma Bakanı İzak Mordahay Türkiye'deydi. Aynı anda Tarım Bakanı **Mustafa Taşar** da İsrail'e gitti; Gap'ın satışını da içeren anlaşmalar imzalandı. Bu süreçte Serbest Ticaret Anlaşması ile de İsrail tekellerine sınırsız haklar tanındı, İsrail-Türk tekelleri ortaklığıyla Kafkaslarda ihalelere girme kararı alındı. Sonraki yıllarda da bugüne kadar bu ilişki Amerikan çıkarları etrafında geliştirildi.

Bu ülkede iktidar olup da, eli **İsrail'in kanlı ellerine uzanmayan kimse varmı?** Başta Generaller olmak üzere, hangisinin eli temiz?

Demirel, Evren, Özal, Erbakan, Ecevit, iktidar olan bütün düzen partilerinin liderleri... Gelen giden bütün Genelkurmay başkanları... Bir tanesi desin ki biz karşı çıktık, biri desin ki biz imza atmadık, biri desin ki biz siyonizmin ortağı olmadık...

Diyemezler, tümünün eli kanlı ellere uzandı.

Oligarşi tank anlaşmasını da, Türkiye-İsrail ilişkilerini de halka açıklayamıyor. İsrail'i "şiddetle kınamak" zorunda kalmasının nedeni bu. Türkiye halkının öfkesi, tepkisi yatıştırılmak isteniyor.

Türkiye halkı artık bu ittifakın niteliğini biliyor. Amerika'nın Ortadoğu'daki iki jandarma devletinin Türkiye ve İsrail olduğunu biliyor. Oligarşinin hiçbir iktidarı bu ittifakı açıklayamamıştır.

"TERÖRE KARŞI SAVAŞ" ve HALKLARIN DİRENİŞİ

"Terör" demagojisi, onyıllardır kullanılıyordu emperyalistler tarafından. 11 Eylül'de ABD'yi vuran eylemlerin ardından ise, tarihte eşine rastlanmadık bir yaygınlıkla kullanılmaya başlandı. Çünkü dünya imparatorluğuna soyunan Amerika, "teröre karşı savaş" ilan etmişti ve tüm diğer emperyalistler, işbirlikçi ülkeler, tüm dünya, Amerika'nın yanında yer almalıydı.

"Ya bizden yanasınız, ya terörden yana" diyordu ABD Başkanı Bush.

"Terör" kötü bir şeydi, "terörist" yok edilmeliydi.

Ama terör neydi? Terörist kimdi?

Saddam, bir diktatördü, terörü destekliyordu... Taliban "terörist" bir iktidardı, "terörist El Kaide"yi koruyordu... Tüm "uygar ve çağdaş" dünya, bunlara karşı birleşti ve bombalarla yakıp yıktılar.

Emperyalizmin terör demagojisine şu veya bu biçimde inananlar da bu "müdahaleleri" alkışladılar. Öyle ya, "terörizmin kökü kazınıyordu"!

"Teröre karşı savaş" gerekçesi o kadar "meşrulaştırılmıştı" ki, hedef ilan edilen ülkelerin ve örgütlerin ardı arkası gelmedi.

Hepsi teröristti!

21. yüzyılda, şiddet olur muydu?

21. yüzyılda işkence, katliam olur muydu?

21. yüzyılda "sivillere" dokunulur muydu?

Olursa, "uluslararası toplum" elbette, NATO, BM, AB aracılığıyla bu "terör"e müdahale ederdi...

Filistin'de öyle olmadığı görüldü

"Terör" deyince akla gelebilecek ne varsa yapıyordu Beyrut Kasabı Şaron.

Hedefi doğrudan doğruya halktı.

"Terör" demagojisiyle, ABD kavramlarıyla, "sivil toplumculuk" düşüleriyle, "uluslararası toplum"la düşünmeye alışanların ezberi şaşdı.

"ABD kavramlarıyla düşünmeye alışmıştı" diye itiraf etti bir yazar.

Ezberler şaştı tabii.

Terör neydi? Terörist kimdi?

Amerika ve işbirlikçileri Afganistan'a saldırırken bir

türlü anlatamamıştık bunu.

Terör, Amerikan imparatorluğunun yaptığından başka bir şey değildi.

"Terör demagojisi", Afganistan'da ve Asya'da Amerikan petrol tekellerinin yolunu açmanın bir gerekçesiydi.

Anlatamadık.

Şaron anlattı.

Filistine saldırının gerekçesi de, Afganistan'a saldırı gerekçesiyle aynıydı: **"Terörün alt yapısını kurutmak için"** diye açıklandı işgalin nedeni.

Oysa; Amerika, Irak'a saldırısının "uluslararası arena"daki provasını yaptı Filistin'de.

Irak'a saldırmak istemesinin nedeni de, ne Saddam'ın kitle imha silahları üretmesiydi (ki BM denetçileri, Irak'ın bu tür silah üretebilecek durumda olmadığını rapor etmişlerdi zaten), ne de Saddam'ın diktatörlüğüydü.

ABD, ekonomik anlamda Ortadoğu petrolleri üzerindeki tahakkümünü pekiştirmek, siyasi anlamda da, "Amerikancı dünya düzenine direnen hiç bir ülkenin ve örgüte yaşam hakkı tanımayacağını" herkese kabul ettirmek istiyordu.

İşte bunun için saldırıldı Filistin'e.

"Teröre karşı savaş" bir kez daha, tekellerin çıkarlarını korumanın adı olmuştu.

Bu çıplak tablo karşısında, bu soruyu soranlar daha da çoğaldı: **Terör neydi? Terörist kimdi?**

"Terör" dedikleri, emperyalizme direniştir.

"Terör" dedikleri dünya halklarının bağımsızlık için, özgürlükleri için savaşıdır.

Emperyalist tekellerin çıkarları doğrultusunda uygulanan şiddet meşru, tekellere karşı uygulanan şiddet ise "terör" oluyor.

İşte, Şaron'ların, Bush'ların tüm dünyaya dayattığı "terör" tanımı budur.

Ve ne yazık ki, akıllı başında görünen binlerce aydın, prof., yazar çizer, bu dayatmaya beyinlerini teslim etmişlerdir.

Gerçek Filistin'de tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmış olmasına rağmen, hala **"savaşa da, teröre de... her türlü**

şiddete... karşıyız" nakaratından vazgeçemiyorlar.

Emperyalizm, tüm dünyayı açlığa, yoksulluğa mahkum ediyor (Hatırlayın, 1,2 milyar insan açlık sınırında, 4 milyar yoksulluk sınırında yaşıyor.)

Tüm dünya halklarını açlığa mahkum eden emperyalizm, halkların açlığa karşı direnişini de "terör" ilan edip, ona karşı füzeler yağdırmayı da, tanklarla işgal etmeyi de "teröre karşı savaş" adına meşru göstermeye çalışıyor.

"**Taş devri**" sözlerini hatırlayalım şimdi.

F tipi hücrelerinde devrimci tutsaklarla görüşen AB yetkilisi Cohn Benditt, "*Hala emperyalizm diyorlar... hala sosyalizm diyorlar... taş devri düşünceleri bunlar*" diyordu.

Artık emperyalizm bitmişti çünkü Benditt'e göre. Artık "Kopenhag kriterleri" vardı, artık AiHM (Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi) vardı. Artık bizzat Avrupa, hatta ABD, ve onların belirleyici olduğu onlarca "uluslararası kurum" tüm dünyada insan haklarının, hukukun, adaletin denetleyicisi ve güvencesiydi.

Artık böyle bir yapıya, "emperyalizm" denir miydi? Artık yıkılmış gitmiş sosyalizmin savunulmasına ne gerek vardı.

Bu sözleri söyleyen Benditt'ler Bush-Şaron katliamı karşısında ne diyorlar acaba?

Ne dediklerini bilmesek de, **ne yaptıklarını gördük!**

Seyrettiler.

Şaron'un terörünü seyrettiler.

Seyretmeleri, tümüyle ABD karşısındaki güçsüzlüklerinden mi? Hayır.

İsrail tekellerinin en büyük ortağı Avrupa tekelleridir. İsrail tekellerinin istekleriyle, Avrupalı ortaklarının istekleri birdir.

Her zamanki "aşırı şiddet kullanımı" masallarını tekrarlayıp, Filistin halkının direnişinin kırılmasını onlar da istediler. Çünkü "terör" demagojisi konusunda, ABD'den özüde farklı düşünmezler.

Çünkü onlar da halkların direnişinin, devrimci mücadelesinin, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı silahlı mücadelesinin bitirilmesini isterler.

Peki nasıl bitirecekler? Bunun tek yolu var: İşkence, katliam, terör.

Şaron onu uyguluyor işte.

"Teröre karşı savaş" adına, dişleri sökülmiş, kolları kırılmış, ayaklarından prangalanmış bir halk bırakmak istiyor geriye.

ABD teşvik ediyor, AB sessizliğiyle onaylıyor.

Terörist kim? Kim hak ve özgürlükleri, adaleti savunuyor, kim engelliyor?

Soru çıplak.

Ve cevabı da çok çıplak aslında.

Dünya halklarını "taş devri" yoksulluğuna geri dön-

dürenler, emperyalist tekellerin insafsız, izansız sömürsüne karşı çıkanların düşüncelerini "taş devri düşünceleri" diye niteliyorlar.

Dünya halklarına karşı, yeryüzünün gördüğü en büyük işkence, katliam ve soykırımları uygulayanlar, zulme karşı mümkün olan her yolla direnenleri "teröristlikle" suçluyorlar.

Herşeyi **tersine** çeviriyorlar yani.

Ellerindeki medya gücüne dayanarak, aydınları kullanarak, dünya halklarının bilincini bulandırıyorlar.

Kendine ait bir beyni ve yüreği olan herkesi; "Terör" demagojisini sorgulamaya çağırıyoruz

Bıkmadan soralım: **Terör ne, terörist kim?** Terör; emperyalist tekellerin sömürüsü ve baskısıdır.

Filistin'e giden "barış"çıların nasıl bir teröre maruz kaldığına bakın. Başka ülkelerdeki protesto gösterilerinin inip kalkan coplara bakın.

Filistin halkı, şimdi kendine yapılan bu zalimliğin hesabını, kimden, nereden ve nasıl soracak?

Var mı bu hesabı soracak bir kurum dünyada? Filistin'in başvurup, hakkını arayabileceği bir yer var mı?

Yoktur. Kimse gösteremez.

Filistin'li kendi topraklarındaki bu işgali nasıl kıracak? Nasıl bağımsız bir Filistin devleti kuracak?

Bunu sağlayacak bir kurum var mı dünyada? Yoktur. Kimse var diyemez.

Vardıysa, 50 yıldır Filistin topraklarındaki işgali niye sona erdirmedi?

Vardıysa, herkesin gözleri önündeki bu vahşeti niye engellemedi?

Evet, gerçek açıktır.

Filistin halkı, silaha sarılacak. Çünkü ona başka hiç bir yol bırakılmamıştır.

Peki diğer dünya halklarının durumu farklı mı?

Hayır. Onlarca ülkede, halklar, IMF'siz bir ülke istiyoruz dedikleri için, zulüm görüyorlar. Özgürlük diyorlar, zulüm görüyorlar.

Onlara kimse özgürlüğünü vermiyor.

Kimse onları aşıktan, yoksulluktan kurtarmıyor.

Halkları kurtaracak tek şey var; kendileri. Emperyalizme karşı kurtuluş savaşı yürütmekten başka yolu yok halkların. Savaş ise, şiddetsiz olmaz.

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin şiddetinin olduğu yerde, halkların da şiddeti olacaktır. Ve bu şiddetin adı, asla terör değildir. Zulme karşı isyan, sömürgecilğe karşı bağımsızlık için savaşmak, halkların, haklı meşru hakkıdır.

İsrail'in Pentagon'unu yerle bir etse bir Filistin'li nasıl haksız sayılacak? Halkların direnişi terör değildir!

“En Büyük Terörist ABD’dir”

Filistin işgaliyle birlikte “Terör”ün ne olduğunun tüm kesimlerce çok daha yaygın tartışıldığı, gerçeklerin kısmen de olsa görülmeye başlandığı şu günlerde, Amerika’nın “hedef alınabilecek terörist örgütler” ilan ettiği Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ve Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi 30 Mart tarihinde bir açıklama yaparak “en büyük terörist ABD’dir” dediler.

Amerika’nın 11 Eylül sonrası tüm dünyaya savaş ilan ettiğinin, hedefin **Amerikan imparatorluğu** olduğu belirtilen açıklamada, “Ya bizden yana olacaksınız, ya bize karşı” denilerek tüm ülkelerin, örgütlerin, halkların Amerika önünde boyun eğmeye zorlandığı söylendi ve şöyle devam edildi;

“Yeni dünya düzeni” diye, “globalleşme” diye pazarlanan Amerikancı bir dünya düzeninden başkası değildir. Bu düzen, dünyayı açlığa, yoksulluğa mahkum eden devtekellerin düzenidir. Amerika, füzelerin ve doların gücüyle, bu amacını gerçekleştirmek için saldırmaya, tehditlere, demagojilere devam ediyor.

Üç ülkenin “şer ekseni” olarak ilan edilmesinin ardından, örgütlerimiz CIA tarafından “ABD’nin El Kaide’den sonra hedef alması gereken örgütler” olarak ilan edildi.

İki sorumuz var: Bir; Neden biz? İki; Sadece biz mi?

Bizim “hedef” seçilmemiz, elbette tesadüfi değildir.

Kolombiya, Filistin ve Türkiye gerçeği, neden hedef seçildiğimizi de anlatır:

Halklarımız açlığa, yoksulluğa, işsizliğe terkedilmiştir. Halklarımız diktatörlüklerin zulmü altındadır. Ülkelerimiz Şaron’lar tarafından işgal edilmiştir. Ülkelerimiz, IMF’nin, Dünya Bankası’nın sultası altındadır. Ülkelerimizin yeraltı, yerüstü kaynakları yağmalanıyor.

Biz, dünyanın ezilenler tarafındayız. İşgal edilmiş, sömürgeleştirilmiş ülkelerin susturulmuş halkları olmayı reddediyoruz. Amerikancı dünya düzenini reddediyoruz. Halkımızın yoksulluktan kurtulmasını, refah içinde olmasını istiyoruz. Şaron’lar veya Amerikan tekelleri tarafından işgal edilmemiş ülkelerde, özgürlük, adalet içinde yaşamak istiyoruz.

Kısacası; biz ülkelerimizin bağımsızlığını, halklarımızın özgürlüğünü istiyoruz.”

“Bunun için hedef ilan edildik” diyen FHKC ve DHKC, CIA’nın gerekçelerini herkesin düşünmesini belirttiler ve şöyle dediler;

“CIA’nın gerekçeleri, zihniyeti tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor.

ABD istiyor ki; hiç kimse onun düzenine karşı çıkmamasın. Hiç kimse, bağımsızlık istemesin, adalet istemesin. Hiç kimse, ABD’nin desteklediği işbirlikçi iktidarlara karşı savaşmasın.

Uygarlık adına, barış adına, insan hakları adına başka ülkeleri bombalayan ABD; bize, Şaron’ların işgali ve terörü altında yaşamayı, halkımızın aç bırakılmasına, katledilmesine, IMF yağmasına rıza göstermeyi dayatıyor. Bu dayatmacı politikada hukuk, adalet var mı?

Ne terör, ne şiddet, ne de başka bir şey; ABD için yalnızca iki ölçü var: Amerikan çıkarlarına dokunulmaması, Amerikan düzenine muhalefet edilmemesi.

Ölçü bu olunca, ikinci sorumuz da cevaplanmış olur:

Şimdilik sadece bu beş örgüt “hedef” ilan edilmiştir; ama yarın, bu listeler, ABD’ye şu veya bu biçimde karşı olan herkesi içine alarak genişleyecektir.”

Şiddeti doğuranın Amerika’nın zulmü ve yarattığı açlık olduğu söylenen ortak açıklamada “Halkların silahlı savaşını, isyanını, öfkesini ortadan kaldıracak tek şey; **adaletli bir dünyadır.**” denilerek hiçkimsenin itiraz edemeyeceği bu gerçeği bir kez daha hatırlatıldılar.

Yapılan açıklama şu çağrıyla son buldu;

“Adaletli bir dünya için birleşelim!

Tüm ülkeleri, örgütleri, dünya halklarını füzelerin önünde boyun eğdirmeye çalışan ABD’nin karşısına, dünya halklarının adalet isteyen sesiyle çıkalım!”

TERÖR VE YALAN!

100 civarında Filistin’li işgalcilerin katliamından kurtulmak için, bir kiliseye sığınıyorlar.

Kilise, kutsal sayılan bir kilise.

Kilise sözcüleri, Filistinlilere “sığınma hakkı” tanıdıklarını açıklıyorlar tüm dünyaya.

Ama işgalciler, sırtlanlar gibi dolaşmaya devam ediyor kilisenin etrafında.

Kurşunlar yağıyor, kilisenin kapısını uçuruyor, içerideki iki Filistinliyi, ve bir kilise çalışanını katlediyorlar.

Ve tüm bunları meşru göstermek için de “Filistinliler kiliseyi işgal etti... Rahipleri rehlin aldılar” diyorlar.

Olay bütün dünyanın gözleri önünde gerçekleşiyor ve dünyanın gözleri önünde yalan söylüyorlar.

“Teröre karşı savaş” dedikleri budur işte: İki ayağı vardır:

1- Fiziki imha

2- Yalan

Tutsaklar ölüm orucuna yatar, “içeride örgüt baskısı var” denir. Bir eve girer, silahsız savunmasız insanları katleder, “teslim ol çağrılarına ateşle karşılık verdiler” der.

İşyerinde, sokakta insanları katleder; ya “büyük eylemlere hazırlanıyorlardı” der, ya da kanıtsız, tanıksız yapılmış eylemlerin faili ilan eder.

Dünyanın gözü önünde bu yalanı söyleyenlerin her türlü yalanı söyleyebileceği bellidir.

“Teröre karşı savaş” dedikleri kontrgerilla savaşının en önemli taktiğidir “psikolojik savaş” ve yalana dayanır. Şaron’un katliamcıları da, başka ülkelerdeki katliamcılar da aynı kontra eğitiminden geçmişlerdir.

Yalan, katletmek kadar iyi bildikleri bir iştir.

Türkiye Halkının Talepleridir:

- Filistin'de İsrail işgaline son!
- Filistinlere kendi kaderlerini tayin hakkı koşulsuz tanınsın!
- İsrail'le tüm ekonomik ve askeri anlaşmalar iptal edilsin!
- Tüm ABD-NATO üsleri kapatılsın!

Şaron'a Bakın Ecevit'i Görün

-Zalimler Hep Birbirine Benzer-

Şaron'un kişiliğinde somutlanan Filistin'deki zulüm, işgal bir çok yönleriyle benzeri olmayan bir zulümdür. Ancak bir o kadar yönüyle de ülkemizin de tanıdığı bir zulümdür.

Maraş'ları, Sivas'ları, Doğu'da yıllarca sürdürülen savaşta boşaltılan köyleri, yakılan evleri, kurşuna dizilen köylüleri, gerillaları düşündüğünüzde farklı olanı da farklı olmayana da görmek hiç zor değildir.

Beyni dumura uğramamış, gerçeklere sırtını dönmemiş düşünen herkes **Ecevit'e bakınca rahatlıkla Şaron'u görebilir.** Bunun için ülkemizde en son yaşanan bir kaç örneği düşünmek bile yeterlidir.

Ulucanlar'ı düşünün; 10 tutsak işkencelerle, etleri lime lime doğranarak katledilmedi mi? Hem de bu ülkenin başkentinde ve TBMM raporlarıyla dahi kanıtli-belgeli olarak. O günlerde Ecevit'in ABD'ye gittiğini aklımızın bir kenarına not alarak bir başka örneğe geçelim; **19 Aralık katliamına.**

Sadece Türkiye değil, dünyada bile eşine, benzerine az rastlanacak vahşet sahnelerinin yaşandığı o günleri hatırlayın.

Bayrampaşa bayanlar koğuşunda **6 kadın tutsağı diri diri yakanların** Şaron'un katil askerlerinden bir farkı var mı? Filistinli kardeşlerimizi katletmekten büyük bir zevk alanlarla, yakılan kadınlarımızı kahkahalar arasında kameralara kaydeden ölüm mangaları arasında bir fark var mı?

Bir sabaha karşı Ramallah sokaklarında tanklar yürümeye, evlerin tepesine keskin nişancılar yerleştirilip, Filistinliler evlerinin içinde kurşunlandığında Arafat'a sahip çıkıyormuş gibi açıklamalar yapan Ecevit bakın nasıl bir katliamın komutanıydı. Yaşayanlardan bir kaç satır anlamaya yeterlidir;

"Camdan baktığımda çatılarda özel askeri birliklerin olduğunu gördüm. Gaz maskeleri takmış, uzun namlulu silahlarını koğuşa doğru çevirmişlerdi. Daha üzerimizi bile giymeden ateş ettiler, hepimiz kendimizi yerlere attık.... "Sizi gebertmeye geldik" diyorlardı... Bombardıman halinde sürekli gaz bombası atmaya başladılar. Biz boğulacak gibi oluyor, nefes alamıyorduk..."

"Yangın koğuşa iyice yayılıyordu. Bunun üzerine hızla kapıya yöneldik. Dışarı çıkmalıydık. Kapı önce açılmadı. Her taraf dumandan kapkara ve ateş içindeydi. Kapıya hızla giderken içerdeki gazın etkisiyle kapıya yakın yerde düşenlerimiz oldu. Ben de düşüm, üzerime birkaç yoldaşım daha düştü. Benim nefesim kesilmişti. Nefes alamıyordum."

"İçerisi çok sıcaktı... Tam kapının arası cehennem gibi sıcaktı. Her iki taraftan ateş çevrelemişti bizi... Çoğumuzun saçları, elleri, sırtı, iyice yanmıştı."

Okuyun, devam edin; Şaron'un ölüm mangalarını düşünün, Bayrampaşa'nın tepesinden duman tüten görüntüsünü düşünün, işte o dumanların anlamı

şuydu;

"Sonra yukarıdan tekrar sesler gelmeye başladı. **"Yanıyorlar, yanıyorlar"** diye bağırıyorlardı. Birsen, Gülizar kafaları yanmış bir şekilde merdivenden indirdiler, onları çeşmeye götürüp suya soktuk."

"Özellikle başları yanmıştı.... İçerisi fırın gibiydi. Saçlarımız tutuşmaya başlamıştı... 6 arkadaşımız yanarak yaşamlarını yitirdiler. Askerler, jandarma bu tabloyu çatılardan kahkahalar atarak izliyorlardı... Bir ara koğuşa dönüp baktığımda, koğuştan hala simsiyah dumanlar çıkıyordu ve demir parmaklıklar dışarıya doğru yamulmuştu."

"Gülser, kapının ağzında alev alev yanmıştı. Gülseren Yazgül Güder, Özlem Ercan, Şefinur Tezgel, Seyhan Doğan, Nilüfer Alcan ve Gülser Tuzcu alevler içinde diri diri yandılar. Hepimizi yakmaya çalıştılar."

Bayrampaşa'nın tepesinde tüten dumanlar yanan insan eti kokuyordu. İstanbul'un gökyüzü o gün yanık kokularıyla doldu, kurşun sesleriyle inledi.

Ve Ecevit muzafer komutan edasında şu açıklamayı yapıyordu kameralardan; "cezaevleri sorunu böylece hallolmuştur."

Şaron'un zulmü Filistin topraklarında feda eylemlerini doğurdu, 19 Aralık'da diri diri yakanların, kur-

şunlar yağdıranların karşısında Ümraniye'de, Bayrampaşa'da, Bursa'da, Çankırı'da, Çanakkale'de bedenlerini tutuşturarak dikilmek zorunda kaldı devrimci tutsaklar.

Düşünün ve söyleyin; Şaron'un zulmüyle, Ecevit'ininki arasındaki fark ne?

Zulüm politikalarındaki bunca benzerliğin sırrı ne kişiliklerinde, ne de emir verdikleri ölüm mangalarının gözü dönmüşlüğündedir. İsrail'in ve Türkiye'nin zulüm politikalarının ağababasının ortak olmasıdır. Siyonist askerlerin de, ülkemizdeki ölüm mangalarının da eğitimlerini yapanların, eğitim programlarını hazırlayanların, işkence yapmayı, diri diri yakmayı, beyinlere sıkılan kurşunlarla infaz etmeyi öğretmenin Amerika olmasıdır. Türkiye'nin F tipleri, İsrail'in askeri kampları Guantanamo zulüm üssünün sadece birer kopyasıdır.

Ecevit Ulucanlar'dan 10 ceset götürdü efendisine, 19 Aralık'da 28 insanımız kurşunlanmış, yanmış, yakılmış bedenleri altın tepside sunuldu Pentagon'a, Şaron da büyük katliamının eserlerini Bush'un önüne seriyor Ortadoğu'da.

Ecevit, binlerce devrimci tutsağı tecrit ederek "sorunu çözüyor", Şaron bir halkın liderini tecrit ederek "sorunu çözüyor".

ÇİZGİYLE

Açıklayın;

Açıklıyoruz;

Ordu'da Üç Devrimci Nasıl Katledildi?
Bu ülkede ölüm mangalarına "öldürme
özgürlüğü" veren gizli bir kanun mu var?

Ordu'da katledilen üç devrimcinin "Otopsi Raporu"
KATLIAMI BELGELİYOR!

20 Mart'ta Jandarma Özel Timlerinin katlettiği üç devrimcinin, **Gökçe Şahin, Şengül Gülsoy ve Turan Şahin**'in otopsi raporlarının açıklanması sonrasında **TAYAD'lılar** 29 Mart'da bir açıklama yaparak katliamın belgelerini açıkladılar.

Susurluk çeteleri, ölüm mangaları dağıtıldı mı sanıyorsunuz?.. Yanılıyorsunuz. Korkut Eken'ler, Oğuz Yorulmaz'lar, Yeşil'ler "Görev" Başında...

Ölüm mangaları, işte bu "katletme özgürlüklerini" geçen de Ordu-Ünye'de kullandılar...

İşte; "21.03.2002 sabah saat 09.00 sıralarında Nöbetçi Cumhuriyet Savcısı **Muhittin Çiçek**, Zabıt Katibi **Caner Öztaş**, Otopsi **Yrd.Ahmet Coşkun, Doktor Bilirkişi Demet Kilci**" tarafından hazırlanarak imzalanan otopsi raporundan bazı bölümler:

Şengül Gülsoy; Çene bölgesinde sol tarafta 3x2 cm ebatlarında muhtemelen uzun namlulu silah mermisine bağlı mermi giriş deliği olduğu, ense kökü bölgesinin tamamen dağılmış olduğu görüldü... Cesedin sol kulak arkasında 1x1 cm ebadında kurşun giriş deliği... Ayrıca yine sol oksipital bölgede 2x2 cm ebadında kurşun giriş deliği, aynı bölgeden çıktığı, yine aynı bölgede bulunan 1 adet daha 2x1 cm ebadında kurşun giriş deliğinin yine cesedin sağ kulak arkasındaki kafatasının da parçalandığı bölgeden çıkmış olduğu,

Cesedin kesin ölüm nedeninin çene bölgesinden giren kurşunun... beyin dokusunu harabiyete uğrattığı anlaşılmaktadır. Bu nedenle kesin ölüm nedeni ateşli silah yaralanmasına bağlı **BEYİN DOKU HARABİYETİDİR**. Devamla; **Klasik otopsiye gerek yoktur** dedi.

Turan Şahin; Cesedin sol yanağının hemen altında üçgen şeklinde **üçü bir arada** yaklaşık 1'er cm aralıklarla **üç adet ateşli silah** kurşun deliği girişi... üçgen biçiminde **kafatasını parçalayacak şekilde üç adet kurşun çıkış deliği**, bu bölgede beyinin dışarı çıktığı görüldü.

Cesedin üzerinde çok sayıda kurşun giriş ve çıkış deliği mevcuttur, ancak cesedin **baş bölgesinde** yukarıda tarifini yaptığımız kurşun giriş delikleri ve çıkış delikleri ile tesbit ettiğimiz cesedin maruz kaldı-

ğı ateşli silah yaralanmasına bağlı **BEYİN DOKU HARABİYETİ** sonucu ölüm meydana gelmiştir. **Klasik otopsi yapılmasına gerek yoktur**, dedi.

Gökçe Şahin; ... Cesedin maruz kaldığı çok sayıda ateşli silah yaralanması sonucu ateşli silahların isabet ettiği bölgelerde dikkate alınmak suretiyle cesedin kesin ölüm nedeninin iç organ harabiyeti ile **BEYİN DOKU HARABİYETİNİN** doğurduğu **iç kanama sonucu** ölüm meydana gelmiştir. **Klasik otopsi yapılmasına gerek yoktur**, dedi.

Otopsi raporu, infaz ve katliamın kanıtıdır.

1- Üçünün vücudunda da onlarca kurşun vardır. Şengül Gülsoy'un 17, Gökçe Şahin'in 25, Turan Şahin'in vücudunda 20 kurşun deliği vardır. Bu rakamlar, sadece katletme amacı ile hareket ettiklerinin göstergesidir.

2- Üçünün de yüz, kafatası kemikleri parçalanmıştır. Özellikle **kafalarına çok sayıda** kurşun sıkılmıştır.

3- Üçünün ölüm nedeni de, **doğrudan kafalarına sıkılan kurşunların yolaçtığı "beyin doku harabiyeti"** sonucundadır.

Evet, bir çatışmada, bir çok kurşun yarası olabilir. Ama... ölümlerine neden olan, doğrudan kafalarına sıkılan kurşunlardır. Bu, en azından yaralı olarak ve sağ ele geçirildiklerini, sonra kafalarına sıkılan kurşunlarla infaz edildiklerinin kanıtıdır.

4- Ön otopsi yapıldıktan sonra, üçü için de "klasik (yani ayrıntılı) otopsiye gerek yok" denilmiştir. **NEDEN?**

Gizlenmek istenen nedir?.. Çünkü, ayrıntılı otopsi yapılsa, kurşunların kaç metreden sıkıldığı açığa çıkacaktır... Yani "infaz" açığa çıkacaktır.

Susurluk devam ediyor: Ölüm mangaları, "zirve"lerde alınan kararlar doğrultusunda, "katletme özgürlüğünü" kullanmaya devam ediyor...

Açıklayın; Ünye Cumhuriyet Savcılığını, İçişleri Bakanlığını, Genelkurmay'ı, Ordu'da üç devrimcinin öldürüldüğü operasyonun tüm ayrıntılarını açıklamaya çağırıyoruz. Açıklamamaları, bunun bir "infaz" olduğunun yeni ve kesin kanıtı olacaktır.

TAYAD'lı Aileler

536 GÜNDE 90 ŞEHİT MERYEM ALTUN KİME, NE ANLATIYOR?

536 gündür ölüyorlar... 536 gündür açlar, tecrit içindeler, işkence altındalar.

536 günde tam 90 insan, 90 devrimci kendini feda etti, ölüm mangaları tarafından katledildi.

90. şehit; direnişe 3 Haziran 2001'de başlayan 5. ölüm orucu ekibinden **Meryem Altun** oldu. Meryem 31 Mart'ta, Sağmalcılar Devlet Hastanesi'nde şehit düştü.

11 aydır, türlü işkencelere, zorla müdahalelere, onursuzlaştırmaya, aşağılamaya karşı halkının, devrimciliğin onurunu temsil ederek direndi. Direnişini şehitlikle noktaladığında, dünyanın bir başka bölgesinde, Ortadoğu'da da Filistin halkı direniyor, Filistin'in kahraman evlatları, kızları, oğlanları, gençleri, yaşlıları "ya özgürlük ya ölüm" diyerek kendini feda ediyordu.

NEDEN KENDİLERİNİ FEDA EDİYORLAR?

Direnişte 90 insanımız kendini feda etti. Amerikan ağır bombardıman uçağının attığı bombalar da ancak bunca insanı katledebilirdi. B-52 bombardıman uçaklarıyla bombalanmadı ülkemiz, ama bu ülkenin hapishanelerine tam 20 bin tane, envai çeşit bomba atıldı, onbinlerce kurşun sıkıldı, copla tecavüzden, yerlerde sürüklemeye, zorla saçları kesmeden kırılan kollara-bacaklara kadar türlü işkenceler yapıldı.

Zulüm Amerikan bombalarıyla gelmedi bu kez, **Amerika için, IMF için** geldi.

Hem zulüm sadece hapishanelerde değildi, Türkiye topraklarının dört bir yanında hükmünü sürüyor, zulme açlık eşlik ediyor.

Halkımız örgütlenmesin, zulüm ve açlık düzenine karşı çıkmasın, IMF programları büyük bir pervasızlıkla uygulanabilsin diye önce devrimcileri yoketmeye giriştiler. İşte tam da bu anda, umudumuzun yokedilmek istendiği yerde, onlar çıktılar zulmün karşısına; başları dik, canlarından duydukları en küçük kaygıları yoktu.

Öldüler birer-ikişer, beşer-onar... 90 insan...

Kendini feda edenler, dizginsiz bir zulüm ve

Feda savaşçıları, Meryem Altun'ları doğuran dizginsiz bir zulümdür.

Ölümü yenenleri yenebilecek hiçbir silah yoktur!

Meryem, vatan hainlerinin karşısına dikilen büyük bir yurtseverdir.

Yurtseverler direnecek, kazancak!

sömürünün karşısında doğdu.

Meryem'i düşünün; gözaltında işkenceleri yaşadı. Birlikte gözaltına alındığı Rıza Poyraz emniyetin 5. katından atıldı, ayakları kırıldı, sonra da 19 Aralık'ta Ümraniye'de katledildi. Meryem 19 Aralık'ta gaz odalarına çevrilen Ümraniye Hapishanesi'nin her keresinde üç gün boyunca **zulmü gördü**. Zulüm Kartal Hapishanesi'nde de peşini bırakmadı. Direnişin ilerleyen günlerinde hastanelere taşındıklarında, bu kez zulmün adı zorla müdahale oldu...

Feda savaşçısı Meryem, bu zulmü binlerce insanımız yaşamasın diye; "özgür yaşama, özgür yaşatma... kendisinin göremeyeceği özgür ve bağımsız bir ülke" soylu düşünceleriyle atıldı en öne. Ne intihardı, ne de çaresizlik onunki; özgürlük tutkusunun en üst düzeyde ifadesidir.

Özgürlük, halkın özgürlüğüdür. Ölen halktır, kendini fütursuzca feda eden halkın en yiğit evlatlarıdır.

Filistin, Türkiye ya da zulmün olduğu dünyanın başka köşesi farketmiyor; zulmün karşısına halkların direnişi onlarca yöntemle çıkıyor. Önce en yiğitler dikiliyorlar, korkuyu parçalıyor, umudu açılıyorlar milyonlara. Direnen Filistin destanı çıkıyor fedayla, direnen Türkiye halkı çıkıyor ölüm oruçlarıyla, direnen halklar çıkıyor...

ÇOK ŞEY Mİ İSTEDİKLERİ?

Filistinli bir çocuk TV ekranlarından milyarlaraya sesleniyor; *çok şey mi istiyorum...*

İsteddiği özgür Filistin, istediği babası tutuklanmasın, annesi ağlasın... Yoksul ve esaret altındaki anaların gözyaşları dinsin...

Meryemler haykırıyor; *çok şey mi istiyoruz...*

İstedikleri; **onurlu, özgür bir yaşam, bağımsız bir ülke...** Bu istek öyle vazgeçilmez, öyle büyük bir özlem ki, onyıllardır bunun için ölüyor devrimciler.

Zulüm iktidarları Amerika'dan aldıkları destekle çok görüyorlar özgürlüğü halklara.

Şaron çok görüyor Filistin halkına özgür yaşama-

yı. Oligarşi çok görüyor Türkiye halkının ekmeğe ve adalete kavuşmasını, ülkemizin bağımsız olmasını.

Çok görürler; çünkü onlar tekellerin çıkarlarını temsil ediyorlar, çünkü onlar emperyalistlerin, Amerika'nın safındalar. Karşılarında direnenlerse, halklardır. Bu, emperyalizm ile halklar arasındaki savaşın bir yansıması.

Şaronlar, Ecevitler zulümle, katliamla, işgalle, coplarla, panzerlerle, tecritle, F tipleriyle, işkenceyle bastırmak istiyorlar direnişleri. Zulümlerini yalan ve demagojiyle gizlemek istiyor.

Afganistan **"Sonsuz adalet operasyonu"** diyerek **"teröre karşı savaş"** yalanıyla bombalanıyor, Filistin **"Koruyucu duvar operasyonu"** diyerek **"terörün kaynağı kurutuluyor"** diye işgal ediyor; 19 Aralık'ta **"hayata dönüş operasyonu"** diyerek **"terörü yönlendiren merkezler dağıtılıyor.."** diye katliam yapıyor...

Yalan hep aynı, halklara karşı açılan savaşın demagojileri hep aynı.

Tarih ve bilim yazdı en bilge sayfalarına bu gerçeği; direnen halklar, halkların meşru istekleri, direnişleri ne yalanla, ne de zulümle yokedilemez.

VATANIMIZI SATANLARIN KARŞISINDA BÜYÜK YURTSEVER MERYEMLER VAR

Aslen Kayseri'li olan Meryem, 18 Ağustos 1976'da İstanbul'un gecekondularından, adı direnişle özdeşleşen 1 Mayıs Mahallesinde doğdu, Ümraniye Lisesi'ni ikinci sınıfta bıraktı. Bu yıllarda liseli gençliğin mücadelesi içinde yer aldı. Ağabeyi Kahraman Altun, emperyalizmin Ortadoğu halklarını bombalamasına

karşı bir eylemde şehit düşmüştü. 1991 sonlarında ailesi O'nu İngiltere'ye götürdü ve 7 yıl orada yaşadı.

Yurtdışında da mücadeleden uzak değildi. Bu nedenle **İngiltere'nin tecrit hücrelerinde** 6 ay kaldı. Tecritin ne demek olduğunu oradan biliyordu Meryem. 1998'de Türkiye'ye döndü.

Dönüşünün bir tek nedeni vardı; mücadele, özgür bir ülke tutkusu. Dili, kimliği, yurdu, vatan sevgisi **"uyum..."** diye diye unutturulmaya çalışılan yüzbinlerce gencimizden biriydi. Yoksul, çaresiz milyonlarca gencimizin yanlış düşüncelerle, düzenin yurtseverlik duygularını değersizleştirilmesi, bencilleştirilmesi sonucu, gitmek istediği Avrupa'daydı yani.

O, emperyalistlerin kültürünü, sömürgelerin kaınıyla yoğurulmuş ekmeklerini reddetti. Çünkü **Meryem büyük bir yurtseverdi.** Yurtseverlik, gerektiğinde ülkesi için ölebilenin başka bir adıdır.

Kırmızı koltuklarda oturanların IMF anlaşmalarına nasıl imza attıklarını, nasıl ellerini kaldırıp indir-diklerini, Amerika karşısında nasıl aşağılıkça dilendiklerini, topraklarımızı nasıl Amerikalı üsleriyle doldurdıklarını... işkencede Meryem'e; **"Gençsin, güzel-sin, İngiltere'de yaşıyormuşsun. Oralara kadar gitmişken, niye geldin?"** diyen işkencecileri düşünün; bir de bireysel hiçbir gelecek kaygısı olmamasına rağmen **yurdum özgür ve bağımsız olmadan ben özgür olamam** deyip vatan topraklarımıza mücadeleye koşan Meryem'i düşünün;

Kim yurtsever? Kim vatan haini?

Cevap açık değil mi; yurtseverlik Meryem'in adıdır. Bu ülkenin yurtseverleri işbirlikçilere, zulme karşı direnecekler.

MERYEM OLUR EKİLİRİZ KAYSERİ TOPRAKLARINA

Meryem Altun 31 Mart akşam saatlerinde Sağmalcılar Devlet Hastanesi'nde, yürüyüşünün 301. gününde şehit düştü.

2 Nisan saat 11.00'da ailesi ve sevdikleri memleketine uğurlamak için toplanmaya başladı. Saat 13.45'te Adli Tıp'tan "Meryem Altun Ölümsüzdür, Kahramanlar Ölmez

Halk Yenilmez, Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganları ile otobüse konularak Kayseri'ye doğru yola çıktı. Saat 04.00'da Kayseri Sarız İlçesi Tavla Köyüne varıldığında Jandarma tarafından kimlik kontrolü yapıldı. Daha sonra kendi köyü olan Çağşak köyüne varıldı. Bayrağına sarıldı, kırmızı karanfillerle süslendi. Diğer arkadaşları ile buluşmak üzere yola çıkarıldı. En önde arkadaşlarına kavuşmanın coşkusu ile Meryem, arkada ellerinde Meryem'in resimleri ile ailesi, yoldaşları ve köy halkı. "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Meryem Altun Ölümsüzdür, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları binboğa dağlarında yankılandı. Defnedildikten sonra mezarı başında "Bize Ölüm Yok" marşını söyledi yoldaşları...

150 kişinin katıldığı cenaze töreni saat 12.00'de bitti. Daha sonra ailesi tarafından Meryem için yemek verdi.

Ölüm Orucu Şehidi Meryem Altun Bu İşkenceleri Yaşadı

Ölüm orucunda şehit düşen Meryem Altun, gözaltına alındığında yoğun işkencelere maruz kalmış ve 19 Aralık öncesinde yaşadıklarını anlatmıştı. İşte anlatımlarından kesitler...

Gözaltında kaldığım süre içerisinde askı, pislik dolu kovada boğmaya çalışma, cinsel taciz, kaba dayak ve psikolojik işkence gördüm. 22 Aralık 1998 günü Şişli'de Rıza Poyraz ile birlikte gözaltına alınarak karakola götürüldük... Avukatımızla görüşünceye kadar hiçbir şey imzalamayacağımızı söyleyip, sorulara cevap vermedim... Sonra siyasi şubenin polisleri geldi, yüzlerine bakınca da **"İyi bak, yaşarsan lazım olur"** dediler.

Şubeye girişte zorla gözlerimi bağlayıp bir odaya aldılar. **"Biz seni konuşturmasını biliriz"** deyip askıya aldılar. Küpelerimi çıkarmak istediler, kafamı sallayarak engel olmaya çalıştım ama çıkardılar. On dakika kadar sonra indirip sürükleyerek soğuk suya göturdüler.

Burada **"Soyun"** dediler. Soyunmadım. Zorla çıplak soydular, tazyikli su altında tutmaya başladılar. **"Sağlam hiçbir yerin kalmayacak"** diye de tehdit ettiler.

Bir süre sonra tekrar askıya alındım. Pantolonumu çıkarmaya çalıştılar. Ayaklarımı sallayıp engel olmak istedim, **"Şerefsizler"** diye de bağırđım. **"Biz de şerefsiz bir tane var, o da biraздan gelecek"** dedi bir tanesi. Pantolonumu çıkartıp, ayaklarımı bağladılar ve aşağıya doğru çektiler.

Daha sonra gözlerim açıldığında sesinden tanıdığım 40 yaşlarında, esmer, saçlarının ön kısmı dökülmüş, bıyıklı olanı geldi; **"Beni çağırmışsın"** dedi ve sarkıntılık yapmaya başladı. Ben de tükürdüm. **"O...ya bak tükürüyor, indirin tükürdüğünü yalasın"** dedi. İndirdiler. Vurmaya başlayıp, küfrettiler. Tekrar soğuk su ve askı arasında götürüp getirdiler. 30 yaşlarında, uzun boylu, zayıf, ince yüzlü olanı asitli suya götürölmemi söyledi. **Pislik dolu bir kovaya kafamı soktular.** Arada bir kafamı çıkartıp **"tamam mı, devam mı"** diye de soruyorlardı. İşkence tüm hızıyla sürüyordu. Askı, soğuk su, suda boğma, psikolojik işkence birbirini takip etti.

Bir başka odaya alındım. Sorular sorup, vurmaya başladılar. Üzerimdeki elbiseler ıslak ve titriyorum. Soyunmamı istediler, soyunmayınca zorla elbiselerimi çıkarttılar. **Tecavüz edeceklerini** söyleyip, **sarkıntılık** yapıyorlardı. Gece hücreye göturdüler. Sabah erkenden tekrar sorguya alındım... Bir odaya götürüldüm... Bu işkenceci **"papaz"lık** yapacaktı. Yemek isteyip istemediğimi sordu. Açlık grevinde olduğumu söyledim. O anlatmaya başladı: **"Yazık değil mi? Bak kollarını oynatamıyorsun, kangren olacak. Anne, babana acımıyor musun? Abin Kahraman da genç yaşında ölmüş. Abini biz öldürmedik ki, eline bombayı verip gönderdiler. Hep ölenlerin yakınlarını, akrabalarını kullanıyorlar.**

Gençsin, güzelsin, İngiltere'de yaşıyormuşsun. Oralara kadar gitmişken, niye geldin?

Onlar yurtdışında rahatça yaşarken, siz buralarda sürünüyorsunuz..."

Söylediklerine sadece güldüm, dışarıya çıktı. **"Papaz"** tekrar geldi; eğer konuşmazsam beni yaşatacacaklarını söyledi. Bir iki dakika sonra gözlerimi bağlayıp askıya aldılar. **Hakkımda her**

şeyi bildiklerini yalnızca bir kez de benim ağzımdan duymak istediklerini söylediler. 25 yaşlarında, uzun boylu, zayıf, kumral olan bir işkenceci, on dakika sonra beni askıdan indirdi. Her askıdan inişimde kollarım ağırlaşıyor. Vücudumu taşıyamayacak mışım gibi geliyor. Gözlerim bağlı, birden bacaklarıma bir tekme geldi, düşmemek için kendimi zorladım. **"Şimdi biraz dans edelim"** dedi bir tanesi ve kollarımdan çekip, bırakmaya başladı... Sonra **"soğuk suya götürmeyin"** dedi birisi... Diğeri; **"Elektriği hazırlayın, o...ile mi uğraşacağız"** diye devam etti... Askı, soğuk su arasında gidip geldim. Askıdayken fareyi getirmelerini söyledi bir tanesi. Ellerini vücuduma da gezdirip **tacizde** bulundular.

Şubeden çıkıp bir minibüse bindirdiler. İşkenceci şoföre ormana çekmesini söyledi. Bana dönüp, **öldüreceklerini, zaten kimsenin gözaltına alındığımızdan haberi olmadığını** söyledi. Ardından İzmir'de de böyle olduğunu, bir kişi yüzünden 4 kişiyi öldürdüklerini, konuşmadığım takdirde bizi de öldüreceklerini söyledi. Sonra **"yok öyle hemen öldürmeyeceğim"** deyip vurmaya başladı. Ön koltukta oturan da katıldı dayağa. Arka koltuğa yatırdılar. Bir diğeri kazağımyı kaldırıp, göğüslerimi sıkmaya başladı. Kalkmaya çalıştım olmadı, koltukların arasındaki boşluğa düştüm. Tekmelemeye, vurmaya başladılar ve şubeye geri döndük.

Tekrar papazın konuştuğu odaya alındım. **"Tamam mı, devam mı"** diye sordular. Cevap vermeyince **"O..."** deyip, boğazımı sıktılar. Saçlarımdan tutup vurmaya başladılar. Daha sonra hücreye atıldılar.

6 gün sonra DGM'ye çıkarılıp tutuklandım.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Adalet mücadelesi, duruşma salonlarına hapsedilemez!

20 baro, Susurluk Davası'nın yeniden görülmesi talebiyle bir girişimde bulundular.

Doğru ve gerekli bir girişim.

Çünkü bu ülkede bir avukatın görevini yerine getirmesinin önündeki en büyük engel "Susurluk" ve onun "hukuku"dur. Bir avukat istediği kadar davaya vakıf olsun, çok çarpıcı biçimde müvekkilinin suçsuzluğunu ortaya koysun, polis fezlekelerine, MGK talimatlarına göre belirlenen mahkeme kararını değiştiremez.

Devrimcilerin ve işkencecilerin yargılandığı davalarda, karar baştan verilmiştir. Devrimciler, mümkün olan en ağır cezalara çarptırılacak, işkenceciler, ne olursa olsun, beraat ettirilecektir.

Susurluk hukuku, "yargı"nın üç ayağından biri olan savunma ayağını yoketmiştir. İddia ve hüküm mercileri de zaten birlikte davrandığı için, "tek ayaklı" bir hukuk vardır ortada.

Avukatların mahkemelerde, özellikle de DGM'lerdeki varlığı görüntüyü kurtarmak, biçimsel bir prosedürü yerine getirmekle sınırlıdır. "Demokrasilik oyunu", yargıda da böyle oynanıyor.

Bir hukukçunun, hakları, hukuku, adaleti savunan birinin mücadelesi, duruşma salonlarında müvekkilini savunmakla sınırlı olamaz. **Adalet mücadelesi, duruşma salonlarına hapsedilemez!** Bütün "mücadeleyi" oraya bırakmışsanız, zaten daha **baştan kaybetmişsiniz** demektir.

Hukukçu, adalet için, örgütlenmek, cüppeleriyle meydanlara çıkmak, hukuku daha duruşma salonundan önce yokeden düzene karşı mücadele etmek durumundadır.

Susurlukçuların yargılanmasını istiyorsunuz; doğru ve haklısınız; ama **Barolara, onbinlerce avukata soruyoruz; "susurlukçulara karşı davalarda"** neden yoktunuz? Hukukun, daha mahkemeye gelmeden ortadan kaldırıldığı infaz davalarını, katliam davalarını, beş on sorumlu avukatın omuzlarına bırakan tüm barolar ve avukatlar, bunu yaparak Susurluk'çulara nasıl güç verdiklerini, nasıl Susurluk hukuku'nun egemenliğine göz yumduklarını sorgulamalıdır.

Bu sorgulama yapılmazsa, Susurlukçulara karşı mücadeleleri de bir dilekçe yazmaktan ibaret kalır.

İktidarın Bergama Kararı: NE HUKUKU! HER ŞEY TEKELLER İÇİN

Bergamalı köylülerin emperyalist Eurogold şirketine karşı yıllardır süren direnişlerinin, toprak mücadelesinin de ötesinde emperyalist işgal ve talana karşı direniş olduğu gerçeği bugün çok daha nettir. Direnen köylüler bunu biliyor ve söylüyorlardı; "Biz bağımsızlık mücadelesi yapan bir halkız... Alçakça topraklarımızı satanlara karşı, alçakça bir gecede inanılmaz bir şekilde parmak kaldırarak yasaları değiştirenlere karşı bu ülkeyi korumak gibi bir misyonumuz olmalı. Bu topraklar bizim, biz kalcığımız, onlar gidecek..." (26 Mart'ta Halkın Sesi TV'nin röportajından)

Hükümetin aldığı son kararla aslolanın emperyalist tekellerin çıkarları olduğu resmi olarak, hayasızca ilan edildi.

Hukuk Yok, Tekellerin Çıkarı Var

Bakanlar kurulu, 2 Nisan günü karar aldı; **Eurogold** (yeni adıyla Normandy) **faaliyetlerine devam edecek.**

Peki neden Bakanlar Kurulu'nun böyle bir karar alması gerekti? Çünkü Bergamalı köylülerin mücadelesinin hukuki cephesinde alınan bir mahkeme kararı vardı. Bu karara göre, emperyalist şirkete verilen 4 Nisan'a kadarki deneme süresi bitmek üzeredir ve o gün faaliyetleri durdurulacaktır.

Bakanlar Kurulu, emperyalist tekelin imdadına yetişti, sağlık bakanlığı yetkilileri bizzat mühürleri söktü ve Bergama toprağı zehirlenmeye başlandı.

İktidar, "hukuk devleti", "adalet" sözlerini dilinden düşürmez, ancak bizzat kendisi böyle hukuku yokeder. Söylenen şu; mahkeme kararları emperyalist tekellerin çıkarına değilse çiğneriz. Çiğnediler.

Tahkim Budur

Tahkim... tahkim diye sürekli yazıldı, çizildi, anlatıldı. Ancak belirsizdi, kimse ne olduğunu somutta görmemişti. Şimdi Tahkim'in ne olduğu daha net.

Tahkim; özet olarak, yeraltı, yerüstü zenginliklerimizi yağmalayan emperyalist tekellerin bu ülkenin kanunlarına, yasalarına bağlı olmaması, ayrı, özel bir yasaya göre talan etmesidir. Tahkim bu yasanın adıdır, bu yasada tekelere her türlü özgürlük vardır.

Kararı alan Tahkim Kurulu değildi, ama mantık, işleyiş tam da Tahkim'in kendisidir.

Armutlu Katliamının İddianamesi Hazırlandı

ARMUTLU'DA KATLIAM GERÇEĞİ GİZLENEMEZ

İstanbul DGM, 5 Kasım 2001'de Armutlu'da yapılan katliamın soruşturmasını tamamladı.

İstanbul DGM savcısı Turan Çolakkadı'nın hazırladığı iddianamede katledilen 4 kişinin "*kendilerini yaktıkları*" belirtilerek, tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleşen bir katliama dava açma gereği dahi duymadı. Bunun yerine 5 ve 13 Kasım'daki operasyonlarda gözaltına alınanlar hakkında "*örgüt üyeliği, yardım yataklık*" suçlamasıyla dava açıldı.

Ortada katledilen 4 insan varken savcı hiç kimseye "ölüme sebebiyet vermekten" dava açmadı. "Hiç kimseye" diyoruz, çünkü 19 Aralık'da Çanakkale'de olduğu gibi, aynı yerde bulunup da ölmeyenlere de "ölüme sebebiyet vermekten" dava açabilirdi. Ama açmadı.

Çünkü böyle bir iddia ile dava açılması, "*katleden kim?*" sorusunun tartışılması demektir, savcı bunun yerine, "*kendilerini yaktılar*" deyip, katliamcılara kol kanat gerdi. Armutlu katliamının "hukuk" ayağı böylece başlamış oldu.

Katliamı Dünya İzledi

5 Kasım günü neler olduğunu hatırlayalım.

Ölüm orucu direnişinin dışarıdaki odağı Armutlu günlerdir kuşatma altındaydı. Kuşatma 5 Kasım günü büyük bir katliama dönüştü. Aynı gün Sabah gazetesinin manşeti; "Burası İstanbul Filistin değil" idi. Polis dikte ettirmiş, Sabah gazetesi yazmış, ölüm mangaları sabahın erken saatlerinde Armutlu'ya saldırmıştı. Binlerce gaz bombasını, mermileri, nişan olarak ateş eden maskeli ölüm mangalarını, panzerleri TV'lerden dahi izlendi. Böyle büyük bir silah gücüyle üzerine gidilenler ise, ölüm orucunun 200'lü-300'lü günlerinde aç bedenlerdi.

Direniş evi yakıldı, içeride bulunan 4 kişi, **Sultan Yıldız, Barış Kaş, Bülent Durgaç** ve **Arzu Güler** katledildi.

Yaşanan, açık bir katliamdı. Direnişi kırmak, Akkise'nin hemen ardından Armutlu katliamıyla tüm halka gözdağı vermek için İstanbul'un orta yerinde bir gecekondu mahallesinde katliam yapılmıştı.

Soru Değişmemiştir:

Kim Yaktı, Kim Gazlarla Boğdu

Katledilenlerin üzerinde yapılan otopsiler sonucu hazırlanan Adli Tıp raporunda, *üzerlerine döktükleri herhangi bir yanıcı maddenin tespit edilemediği* açık olarak belirtilmesine rağmen, *savcı nereden anlaşıyor* "kendilerini yaktıklarını"?

Savcının gerekçesi; otopsi raporunda ölüm nedenleri olarak "*yanma ve karbonmonoksit zehirlenmesi*" belirtilmesi. Bu sonuç.

Ve bu sonuç, **kimin yaktığı, kimin gazlarla boğduğu** sorusunu ortadan kaldırmadığı gibi, tam tersine bu soruyu gündeme getirmek zorundadır. "Kendilerini yaktıklarına" ilişkin tanık, belge, bulgu hiçbir şey olmamasına rağmen, tam tersine katliamcıların saldırı anında kullandığı silahların yakıcı ve boğucu etkisi TV'lerden dahi görülebiliyorken, savcı böyle bir yorumu neye dayanarak yapıyor?

Savcının yorumuna bakın; *Haydar Bozkurt kendini yakıp, ölüm mangalarının üzerine yürümüştür, öyleyse diğerleri de kendini yakmıştır.*

Haydar Bozkurt, ölüm oruçcusuydu ve operasyon ya-

pılsıra kendini yakacağını açıklamıştı. Oysa katledilenlerden sadece **Arzu Güler** direnişin 152. günündedir, onun da bira-kın kendini yakmayı, yerinden kalkacak fiziki gücü dahi yok-tur. **Sultan Yıldız, Barış Kaş, Bülent Durgaç** direnişçi değil zi-yaretçi ve refakatçiydılar.

Polis Şefi O Gün Açıkladı DGM Savcısı Polis Açıklamasını İddianame Yaptı

DGM'lerin nasıl çalıştığını uzun uzun anlatmaya gerek yok-tur. Karar verirken, iddianame hazırlarken dikkate aldıkları tek kurum polistir. Adli Tıp, bilirkişi hiçbir şeyi dikkate almadığı binlerce kez görülmüştür. Polis ne derse, DGM'ler onu yapar.

Armutlu katliam iddianamesinde de bu gerçek değişme-miştir.

Hatırlayalım;

Daha ortada hiçbir Adli Tıp incelemesi yokken, daha yakı-lan evden dumanlar tüterken Hasan Özdemir **5 Kasım'da şu açıklamayı** yapmıştı;

"Biz eylemin devam ettiği evlere müdahale etmedik. Sade-ce barikatları kaldırmak istedik. Bu sırada eylemciler kendileri-ni yakmak istedi. Biz de kendilerine müdahale ederek engel ol-maya çalıştık. Kesinlikle ateş etmedik. 12 eylemci yaralanmıştır. Bunlar kendisini yakmak isteyen kişilerdir." (6 Kasım 2001 ta-rihli basından)

Aynısını şimdi DGM savcısı söylüyor.

Hasan Özdemir tüm dünyanın gözleri önünde yaktıklarını, yaktıklarını, katlettiklerini gizlemek için yalan söylüyordu; peki savcı neyi gizlemek istiyor?

O da ölüm mangalarının **"elinin soğumamasını"** istiyor. **Su-surluk** katliamla, DGM'lerle böyle sürdürülüyor.

Katilleri aklama davası o kadar aleni ki; tüm yalanları, kat-liam gerçeğini bir yana bıraksak bile, Hasan Özdemir'in başka açıklamaları da vardı o günlerde.

Plastik mermi kullandık, sadece bir arkadaşımız emir dışı hareket etti..." (**8 Kasım'da** basına yaptığı açıklamadan) diyor-du Özdemir.

Ne oldu "emir dışı hareket eden" polise? "Emir dışı hare-ket" edip ne yaptı? Polis şefinin "biz yapmadık" açıklamasını iddianame yapan savcı, neden bu açıklamasındaki polisi sorma-dı acaba?

Susurluk Sürüyor

Savcı, tam da "hayata dönüş" operasyonu sonrası söylenen, **"kendileri yaktı, kendileri kurşunladı"** açıklamalarını devam et-tiriyor. Orada gerçekler ortaya çıktı; devlet diri diri yakmış, kur-şunlamıştı.

Peki Armutlu'da katliam gerçeği nasıl gizlenecek?

Tüm dünyanın gözleri önünde binlerce ölüm mangasının, panzerin, açlığın 200'lü, 300'lü günlerindeki insanların üzerine bombalar attığını, kurşunlar sıktığını nasıl gizleyecek?

Gizleyemezler, gerçek güçlüdür. Gerçek alenidir. Ne yalan-lar, ne Susurluk hukukunun gücü gerçeği değiştirmeye yetmez.

Değişmeyen bir başka gerçek daha var; Susurluk her alanda sürüyor.

Katliamcılara soruşturma yok! Zulme karşı çıkanlar "Ceza" kısıncında

▼ Radikal muhabiri Adnan Keskin hakkında, An-kara DGM savcısı Nuh Mete Yüksel'in şikayeti üze-rine "Savcıyı terör örgütlerine hedef göstermek ve soruşturmanın gizliliği ilkesini ihlal etmek"ten so-ruşturma açıldı.

Adnan Keskin, "Kürtçe eğitim talebiyle dilekçe veren öğrencilere istenen cezaların, çete liderleri-ne istenen cezalardan daha yüksek olduğunu" vur-gulayan bir haber yapmıştı.

▼ İstanbul DGM Başsavcılığı, İstanbul İHD Başka-nı Eren Keskin hakkında "PKK'ya yardım ve yatak-lık" gerekçesiyle soruşturma başlattı.

Soruşturma İHD'nin "Kürtçe eğitim hakkı" baş-lıklı raporu ve Newroz mitingi Tertip komitesinin basın toplantısı "gerekçe" gösterilerek açıldı.

▼ Güneydoğu'da öldürülen bir albayın eşi olan yazar Tomris Özden hakkında, İskenderun ve Ada-na'da yaptığı iki konuşma gerekçe gösterilerek, "halkı kin ve düşmanlığa tahrik etmek" suçlama-sıyla Adana 1 No'lu DGM tarafından dava açıldı.

▼ ÖDP İzmir İl Başkanı Haluk Tekeli ve ÇGD, Hacı Bektaş Veli Derneği İzmir şubesi yöneticilerine, 19 Aralık katliamı döneminde yaptıkları "Toplumsal uz-laşma için sevkleri durdurun" başlıklı basın açıklaması nedeniyle, İzmir 18. Asliye Ceza Mahkemesi tarafın-dan, 6 ay ile 1 yıl 6 ay arasında hapis cezası verildi.

Yukarıdaki tablo, bütün ülkenin F tiplerine çev-rilmesinin tezahürüdür.

Susun! Hiç bir şeye muhalefet etmeyin!

Susmazsanız... Baskı, yasak, ceza, coplar, F tipler-i, işkenceler, katliamlar..

Hiç bir muhalif düşünceye tahammülü olmayan zulüm düzeninin adı, kitaplarda **faşizm** diye yazı-yor. İşkenceciler, katliamcılar, Şaron'un katilleri ka-dar özgür(!). Halkın ise eli kolu bağlanmak isteni-yor. Bir, beş, on kişiye açılan her dava, binlere, yüz-binlere, milyonlara bir tehdit ve gözdağıdır. Kitap-lar, faşizmin **terör** ve **gözdağına** dayandığını yazı-yor. Direneceğiz. Baskılar, cezalar bizi yıldırılmaz tavrıyla direneceğiz. Tarih, faşizmin başta türlü al-tedilemediğini de yazar.

“Utanın... Utanın... Utanın...”

Milyonlarca “Filistin
Çiçeği”nden biri

Babal Diyorlar ki, sen suçlusun...
Babal Sen suçlu değilsin...
Babal Seni benden neden esir-
gediler... Seni tutukladılar.
Beni bir kez öpmeden, annemin
gözyaşlarını silmeden...
Anne! Her sabah yanaklarında
gözyaşları görüyorum...
FİLİSTİN her şeye layık değil mi?
Her gün güneşe sesleniyorum...
Anne! Babamı bir kez daha gö-
recek miyim?
Yoksa kıyamete kadar bir daha
göremeyecek miyim?
Yoksa, annemin gözyaşları kıya-
mete kadar akacak mı?
Baba neredesin? Neredesin...
Ey ezilmiş çocukluğum...

Ben FİLİSTİN çiçeğiyim...
Babamı hiç ömedim, güneş doğduğundan beri...
Bayramlar bayramı, şenlikler şenlikleri kovalıyor.
Şehit üstüne şehit düşüyor.
Babam demir parmaklıklar arkasında!
Kölelerin tutulduğu duvarların ötesinde...
O gün ne zaman?
Parmaklıkların parçalanacağı gün ne zaman?
Her sabah çocuklarını öpen babalar!
Çok şey mi istiyorum?... Çok şey mi istiyorum?...
UTANIN... UTANIN... UTANIN...
Ve babam demir parmaklıklar arkasında...
Babamı istiyorum... Babamı istiyorum... Babamı istiyorum...

Dünya halklarının milyarlarca çocuğunu kim
ağlatıyor, kim babasız, anasız, sütsüz... bırakıyor?

DÜŞÜNÜN!...

“Direnerek, bedel ödeyerek kazanacağız”

Meryem Altun
(90 direniş şehidinden biri)

“İnanıyorum ki, yaşayacağımız di-
reniş, oligarşiyi vuracak. Biz ise kaza-
nan olacağız.

Evet denildiği gibi, zafer bize arma-
ğan edilmeyecek, onu biz kazanaca-
ğız ve direnerek, bedel ödeyerek ka-
zanacağız.

Direnişimiz; bugüne kadar yaratı-
lan geleneklerimiz üzerinde, şehitle-
rimizin kanı üzerinde yükseliyor. Biz-
ler de yeni bir halka ekleyeceğiz bu
onurlu tarihe. Ben bu direnişin direk
içinde olmak istiyorum. Ölüm Orucu
Savaşçısı olmak istiyorum.”

İnsanların kendini feda etmesini
ortaya çıkaran zulmü kim uyguluyor?

DÜŞÜNÜN!...

“Filistin size sesleniyor...”

Ayat Akhras
(Filistinli Feda eylemcisi)

Arap liderlerine sesleniyorum.
Yetsin artık yeterince uyku ve tembelliğiniz yetsin.
Filistin’e yönelik sorumsuzluğunuza son verin.
Filistinli kızları savaşırken, bu kızları televizyon ek-
ranlarından izleyen Arap orduları, yeter artık;
Kızlarımız savaşıyor siz uyuyorsunuz.
Her Arap ve müslüman beni duysun.
Mescidi Aksa ve Filistin size sesleniyor...

Ülkemizi, Filistin’i... dünyayı kim bu hale getirdi?
Ve bu dünya nasıl değişir?

DÜŞÜNÜN!...

Başka bir yol bıraktılar mı?...

Ayat Akhras 16 yaşında bir genç kız. Bir kaç saat sonra öleceğini biliyor, ama çok soğukkanlı... Kendisini bu eyleme başvurmak zorunda kalanları uyararak, lanetleyerek son sözlerini söylüyor ve genç adımları, zulmün yüzünde bir tokat gibi patlamaya götürüyor onu.

Meryem Altun 26 yaşında. Bedenine bombaları sararak değil, açlığı sararak gün gün ölüme yürüyor. Son günlerinde, son anlarında ona "bırak" dediler, zulmettiler, reddetti ihaneti, "vazgeç, gençsin, hayatını yaşa" dediler. Reddetti sahte özgürlüğü. Feda etti kendini.

Ayat Akhras'ın erkek veya kız akranları da, Meryem Altun'un yoldaşları ve onların yakınları da feda eylemleri yaptı daha önce. Hem de kimisi örgütsüz, kendi başına karar alıp uygulayarak.

Filistin'de feda savaşçıları bitmez diyor, yaşananlara gözlerini kapatmayanlar. Sri Lanka'da da, Kolombiya'da da, Türkiye'de de, Nepal'de feda savaşçıları var. Amerika'nın göbeğinde, Newyork'ta da çıkıyor. Türkiye'dekiler, kimi bombaları kuşanıp yürüyor Filistin'li yoldaşları gibi. Kimi açlığı kuşanıp yürüyor ölümün ve zulmün üstüne.

Filistin gerçeğini bilenler, görenler, "feda savaşçıları bitmez" diyorlar. Daha önce, belirli örgütlerin militan kadroları feda savaşçıları oluyorlardı, şimdi her örgüte binlerce başvuru var feda eylemcisi olmak için diyor uzmanlar. En sıradan bir akıl yürütmede dahi, "neden?" diye sorulacaktır. **Neden** örgütlü, örgütsüz, bilinçli, bilinçsiz, binlerce insan feda savaşçısı olmak istiyor. Filistin'de FHKC, uzun yıllar sonra ilk kez Şaron'un El Aksa'daki provokasyonunu izleyen siyonist terör döneminde feda eylemlerine başvuruyor. Türkiye'de devrimci hareket, otuz yıllık mücadele tarihinde, ilk kez 19-22 Aralık katliamından sonra başvuru yapıyor feda eylemlerine.

Zulüm öyle bir noktaya gelmiş ki, onunla birlikte yaşamak mümkün değil. O zulmün içinde yaşamak, ölümden bin beter. O zulmü kabullenmek, ölümden öte, aşağılanmayı, onursuzluğu kabul etmek demek.

İsyen bu zulmedir.

"Ölmek, öldürmek mi gerekiyor?" diyor bazıları. Ama bu soruyu soranların "peki ne yapsınlar?" sorusuna cevabı yok.

Evet, ne yapsınlar?

Zulmü sineye mi çeksinler?

Zalimlere, çöp sepetine atılacak dilekçeler mi ver-

sinler.

Terör... şiddet... teröre karşı
savaş... intihar...
feda eylemleri...
Tartışma netleşiyor...
Kavramlar billurlaşıyor...
Zulmün ve direnişin ateşinde
yalanın perdesi yanıyor...

sinler.

Ne kadar çarpıcı değil mi; bizim ülkemizin ünlü "insan hakları savunucularından" biri, bir zamanlar, ölüm orucuna karşı olduğunu açıklayıp, tutsaklara "demokratik mücadele" vermesini önermişti. Şimdi aynı kişi, "basın toplantılarımız bile işgal altında" diye yakınıyor.

Kameraların, objektiflerin önünde, senin basın toplantını işgal eden, seni taciz eden, tüm gözlerden uzakta, F tipinin hücrelerinde neler yapmaz bir düşün bakalım.

Düşünün.

Sen, sana yönelen baskının boyutuna uygun olarak "böyle basın toplantısı yapmaktansa, yapmam daha iyi" diyorsun.

O ise, hücredeki ise, "böyle yaşamaktansa, yaşamam daha iyi" diyor.

Filistinli öyle diyor.

Kim şimdi Filistinlilere "barışçıl, demokratik mücadele verin" diyebilir. Diyenler çıkarsa (ki çıkıyor) kim onları ciddiye alır? Tankların gölgesinde de değil, tankların altında, kurşun yağmurları altında, aşağılama altında, Filistin'in ulusal onurunun, varlığının, topraklarının üzerine işenirken, bırakın demokratik haklar ve özgürlüklerin varlığını, insanlar, tüm dünyanın gözleri önünde evlerine hapsedilirken, Filistin ülkesi baştan başa bir toplama kampına çevrilirken, şiddete, feda eylemlerine başvurmayıp ne yapabilirler?

Zulmün dizginsiz, pervasız olduğu her yerde ortaya çıkıyor feda; çıkacaktır. Yeryüzünde, onurlu insanlar, halklar tümüyle yokedilemediği sürece çıkmaya devam edecektir.

Ama yine de "intihar" etmiyor onlar. Ölümlemlerini de bir **protestoya**, zulme karşı bir **darbeye**, düşmandan **hesap sormaya** çeviriyorlar.

Feda eylemleri, çaresizliğin sonucu değildir. Tam tersine, feda eylemi, düşmanın çaresizliğini gösteriyor.

Feda savaşçısı diyor ki, sen o kadar zavallı, o kadar güçsüzsün ki, başka hiç bir yol bırakmadın bana.

Ve o bırakılan tek yoldan, zulme karşı direnmeye ve zulme vurmaya devam ediyor.

Feda, ne "ölümü kutsamayı", ne "şiddeti yüceltmeyi" değil; çok büyük bir ahlaki temsil ediyor.

O ahlak, zulüm altında, onursuzca, pişmanlaşarak, ihanet ederek, sürünerek yaşamayı reddediyor.

O ahlak, ölümü ve şiddeti değil, onuru, özgürlüğü,

Tüm bu gerçekleri, tarihselliği görmezden gelip, hala "terör, şiddet" diyenlere bir de şunu söyleyelim:

**Hayata döndürüldü,
hayatları kararttı!**

Hayatları karanlıkta
İstanbul Taksim'deki intihar saldırısında 2 polis şehit oldu, 13'ü polis 20 kişi yaralandı. Şehitlerin adı Tuncay Karataş ve Halil İbrahim Doğan. DHKP-C terör örgütüne mensup Uğur Bulbül, Taksim'in arasına olası olaylar için hazır bekletilen polis timinin arasına girip üzerindeki pat-

T ü m
Filistinlilerin Şa-
ron'un askerleri önünde diz çök-
tüğünü, emperyalizmin tankları önünde ye-
re kapandığını, valvar yakar olduğunu düşü-
nün!

Hoşunuza gider miydi?

Ruhunuz, vicdanınız, beyniniz katliamcıların böyle bir zafer kazanmasını kabul eder miydi?

İnsan olan insan hazmedebilir miydi böyle bir tabloyu?

İşgal altındaki, zulüm altındaki Filistin'li yalnız kendi ulusal onurunu, kendi toprağını, kendi özgürlüğünü değil; tüm dünya halklarının, özgürlükten, adaletten yana olan herkesin onurunu savunuyor şimdi.

F tipi tabutluk hücrelerindekiilerin, Armutlu'dakilerin yalnız kendilerinin hak ve özgürlüklerini değil; tüm halkın özgürlüğünü savundukları gibi...

Eğer onlar ölümüne direnmeselerdi, eğer onlar ölüme meydan okuyarak zulümden hesap sormasalar-
dı, “barışçı”ların destekleyecek hiç bir şeyleri olmazdı
yeryüzünde.

Evet, onlar, direnenler olmasaydı, zafer kazanmış zalimlerin ve tümüyle teslim olmuş halkların olduğu bir yerde, "şiddet" de olmazdı belki.

Belki diyoruz; çünkü, zulüm, teslimiyetin herhan-
gi bir düzeyiyle asla yetinmez. O hapsetmek ister,
hapsettiğinde ezmek ister, ezdiğinde, önünde secde-
ye kapatmak ister.

Filistin’de sokaklara çıkarılıp tank namluları önün-
de yerlere yatırılmış, elleri ayakları bağlanmış Filistin-
lileri düşünün. 19-22 Aralık’ta yakılıp yıkılmış hapisha-
nelerden çıkarılıp çamurlar içine elleri kelepçelenerek
atılan ve saatlerce orada bekletilip her türlü işkenceye
ve hakarete maruz bırakılanları düşünün...

Evlerinde infaz ediliyor Filistinli kadınlar, çocuklar... Devletin hapishanelerinde koşullarda bir bir kurşuna dizildi tutuklular, diri diri yakıldılar.

Arafat'ın karargahına idrarını yapan aşağılama poli-

tikasıyla, Bayrampaşa'da kadın tutsakları diri diri yakarken kahkahalar atan ölüm mangalarını düşünün...

Zulme karşı direnmenin tek yolu, ölüme meydan okumaksa eğer, Filistin topraklarında binlerce feda savaşçısı, Türkiye hapishanelerinde binlerce ölüm orucu direnişçisi çıkmasından daha doğal ne olabilir?

Nazi işgali altında direnirken "yeni bir hayat ancak taze mezarlar üzerinde filizlenir" diyen

nda 2 polis şehit ol-
in adı Tuncay Kara-
terör örgütüne men-
nda olası olaylar için
grip üzerindeki patla-

yat ancak taze mezarlar üzerinde
filizlenir" diyen
a d a m ,

İlk kadın bombacı

Kudüs'ü bu kez bir kadın intihar bombacısı kana buladı. Bir oklu 4
ABD ise Arafat'tan artık "mafya babası" diye söz ediy-
herden bir aralıdan yeti-
ciyetliğini duyurdu.

İsmi Ortadoğu Cıval "Tuzlu
Arachany Zeyni"yi ariten 4
ye gönderilmesi imkânı.
Artık Sucon hükümeti
letim öncüsü girilmek le

kadın bombacı

Kudüs'ü bu kez bir kadın intihar bombacısı kana buladı. Bir ölü 40 yaralı var. ABD ise Arafat'tan artık 'mafya babası' diye söz ediyor.

KUDÜS - Filistin İslami Devleti Kudüs'te bugün saatlerdir devam eden bir saldırı sonucu bir kadın intihar bombacısı kendini şehit etti ve 40 kişi yaralandı. Saldırı ABD tarafından desteklenmektedir.

Pollis müdürü ölüyor
Kadın militan öldürülüyor

Ölümü mü kutsuyor çok mu sevi-

ölümü mü kutsuyor, çok mu seviyor mezarları, yoksa sadece tarihsel bir gerçeğe mi işaret ediyor?

Üzerlerindeki el bombalarıyla kendini Nazi tanklarının altına atıp, kendisiyle birlikte Alman tanklarını da havaya uçuran Sovyet savaşçılar da feda savaşçıları değil miydi?

Şiddet, emperyalizmden doğuyor. Şiddet faşizmden doğuyor. Şiddet zulümden doğuyor. **Zulme maruz kalmadan şiddete başlamış tek bir halk yoktur yeryüzünde.** Evet, bu sözü bir kez daha tekrar edelim, altını kalın, kapkalın çizgilerle çizelim. Tarihsel gerçek budur.

"İsrail terörüne de, Filistin terörüne de..." diye başlayan her cümle, bu tarihsel gerçeğin çarpıtılmasından başka bir anlam taşımaz. *"Savaşta da teröre de..."* diye, aklı sıra bir tavır aldığını sanan aydınlar, kopkoyu bir kanarak içindendirler. Empyalizmin terör demagojisinin yarattığı kanaklıktır bu.

Ezenlerle ezilenleri, zalimle mazlumu, şiddete ilk başvuranla, zorunlu olarak silaha sarılanı, saldıranla kendini savunanı aynı kefeye koyan bir cahilliktir. Cahillik değilse, zimmen birincilerin, yani ezenlerin gözünden bakmaktır.

Guantanamo'da, Afganistan'da, Filistin'de, Türkiye'de, ve dünyanın dört bir yanında, egemen sınıfların hemen her ülkedeki zindanlarında ve toplama kamplarına çevrilen şehirlerde, köylerde tarif edilmeyecek bir zulüm hüküm sürüyor.

Zulmün hükümanlığını kabul ettirmek için, tarihin kaydettiği tüm hukuk ölçüleri, tüm hak ve özgürlükler, tank paletleri altında, bombalar altında, baskı ve cezalarla yok ediliyor.

Halkların şiddetinin, silahlı mücadelenin meşruluğu işte bu koşullarda ortaya çıkıyor. ABD ve işbirlikçileri dünya halklarına başka yol bırakmıyor.

116 Yıllık Kavga

1 MAYIS

Bölüm: 1

1 Mayıs'a yaklaşık bir ay var. Hiç kuşkunuz olmasın, bu bir ay da göz açıp kapayana kadar geçecek. Bir kaç hafta içinde 1 Mayıs başvuruları yapılacak. Yasaklar ve demagojiler aynı anda devreye girecek. Bu gelişmeler güncelleştikçe bu konudaki düşüncelerimizi yazacağız. Ama biz ondan önce, 1 Mayıs'ın kısa bir tarihçesini aktarmak istedik okurlarımıza.

Tarih bilgisi ve bilinci, yalanlara, demagojilere karşı etkili bir panzehirdir.

Mesela, "olay çıkarılacağı istihbaratını aldık, ondan dolayı mitingi yasaklıyoruz" açıklamalarını duyacaksınız bir kaç hafta sonra.

Oysa; onlarca yıllık 1 Mayıs tecrübeleri gösteriyor ki, yasak olmazsa, saldırı olmazsa, "olay" da olmuyor.

Demek ki, 116 yıllık bir mücadele tarihinin simgesi olan 1 Mayıs yazısının önsözüne şunu yazabiliriz:

**Yasaklanmazsa,
Saldırılmazsa,
Olay da Olmaz!**

Demek ki, yazı dizimize girişi de şu taleplerimizle sonuçlandırabiliriz:

**1 Mayıs Yasallaşmalıdır!
1 Mayıs resmi tatil ilan edilmelidir!
1 Mayıs yasaklarına son verilmelidir!**

Son olarak; 1 Mayıs, "birlik, mücadele, dayanışma" günüdür.

Üçüne de çok ihtiyacımızın olduğu günlerde yaşıyoruz.

Yıllarca "bahar bayramı" diye içini boşaltmaya çalıştılar. Ama gerçeği değiştirmek o kadar kolay değildi. Hele değiştirmeye çalışılan tarihte kökleri olan bir gerçekse...

1 Mayıs, bundan tam 116 yıl önce doğdu.

O gün bir bahar günüydü, ama hiç de bir bayram havası yoktu ortada. Tersine, işçilerin baharı kana bulanmıştı. Zulüm ve vahşet vardı!

Kapitalizmin en vahşi dönemleriydi. İşçiler, çalışma koşullarının kötülükleri bir yana, günde 15-16 saat çalıştırılıyordu. İşçilerin en temel talebi, tüm dünyada iş saatlerinin **8 saate** indirilmesiydi. Ancak patronlar bunu kabule bir türlü yanaşmıyordu. İşçiler dilekçeler verdiler, yürüyüşler yaptılar, kar etmedi. Bunun üzerine

Uluslararası İşçiler Birliği ve Amerikan İşçi Federasyonu, 1884'de Chicago'da toplanarak bu talep uğruna uzun bir mücadele programı çıkardılar; işçileri, bu sürede sonuç alınamazsa, 1886'da Chicago'da toplanmaya ve genel greve çağırıldılar. Egemen sınıflara işçi sınıfı adına ultimatö verildi: **Ya 8 saatlik işgünü, ya grev!**

Patronlar vahşi sömürden kolay kolay vazgeçmek niyetinde değillerdi. Onlar ellerinden gelse, yemedi, içmedi 24 saat çalıştırmak isterlerdi işçileri.

"Her sokak lambası direği bir işçinin cesediyle süslenecektir."

Burjuvazi, dünya çapındaki tekelleri, dev servetleri nasıl sağladı? **Koç**'ların, **Sabancı**'ların anlattığı hikayeler dünyanın her yanında aynıdır ve hepsi yalandır. Dev sermaye birikimini sağlayan tek şey, her yerde, işçilerin insafsızca sömürülmesidir. İşçiler, iki yüzyıldır bu sömürüye karşı mücadele ediyorlar. Burjuvazi, bu mücadeleyi bastırmak için, her dönemde, 20. yüzyıldan önce de, 20. yüzyılda da, günümüzde de hep teröre başvurdu.

1880'in o yıllarında da, işçilerin genel greve gideceklerinin açıklanması karşısında burjuvazi ağzından köpükler saçarak, işçileri tehdit etmeye başladılar: "**Kenti yakacaklar öyle mi? Bunun önünü almak için gerekirse Chicago'nun her sokak lambası direği bir işçinin cesediyle süslenecektir.**"

Bu tehditteki "**kenti yakma**" meselesi de nereden çıktı denilecek şimdi. İşçilerin genel grev ve aynı gün kentte (Chicago'da) gösteri yapacaklarını açıklamaları üzerine, burjuvazinin yalan ve komplo mekanizması hemen çalışmaya başlamış, "**olay çıkacak, şehri yakacaklar**" söylentileri ortalığa yayılmıştı. Yüzyıl sonra, Chicago'da değil, dünyanın Türkiye'sinde de her 1 Mayıs öncesi, başka kitle gösterilerinden önce benzer söylentiler pompalanmıyor mu ortalığa? O günkü "**kenti yakma**" hikayesi de buldu.

Katliamdan Enternasyonal Dayanışmaya

Ve nihayet o gün gelmişti.

1886 yılının 1 Mayıs'ında işçiler genel greve gittiler. 80 bin işçi toplandı Chicago'da. 8 saatlik iş gününü taleplerini dile getiren sloganlar atıldılar. Ne kent yakılmış, ne de başka bir şey olmuştu; ta ki o son ana kadar...

İşçilerin bu büyük örgütlenmesi karşısında korkmuştu burjuvazi. Bu gelişmenin önü kesilmeliydi. 80 bin işçinin katıldığı miting, coşkuyla sona ererken saldırdı burjuvazi.

Burjuvazinin eli silahlı köpekleri dağılan işçilerin üzerine ateş açarak 6 işçiyi katletti. Burjuvazinin terör ve sindirme operasyonu ertesi gün de devam etti. Aralarında işçi önderleri **Spies, Fisher, Parsons ve Engel** adlı işçilerin de olduğu yüzlerce işçi tutuklandı. İşçi önderlerini "elektrik direklerinde" olmasa da darağaçlarında sallandırmak, veya elektrikli sandalyede idam etmek için açıkça bir komplo düzenlendi. Yaklaşık bir yıl sonra "düzmece dava" sona erdirilerek 4 işçi önderi **idam edildiler**.

İşçi önderleri, işçi sınıfının mücadelesini savundular dava boyunca. Son nefeslerini de "*sessizliğimizin, bugün boğduğunuz seslerden daha güçlü olacağı gün de gelecek... Yaşasın işçiler*" sözleriyle aynı kararlılıkla verdiler.

Dört işçi önderi, 11 Kasım 1887'de idam edildi. İki yıldan daha az bir zaman sonra 1889 Temmuz'unda toplanan sosyalist işçilerin uluslararası örgütü II. Enternasyonal, Chicago'daki o gösteri gününü, 1 Mayıs'ı "**tüm dünya işçilerinin birlik, dayanışma, mücadele günü**" olarak ilan etti.

Artık her 1 Mayıs'ta, dünyanın dört bir yanında meydanlarda, grevlerde olacaktı işçiler. Enternasyonal'in kararının ardından 1990 1 Mayıs'ında Amerika'dan Macaristan'a, Almanya, Avusturya, Danimarka, Belçika, Fransa, İtalya'dan, İspanya, Norveç ve İsveç'e kadar onlarca ülkede, onbinlerce işçi, 1 Mayıs'ta "**birlik, dayanışma ve mücadele**" şiarıyla meydanlara çıktılar.

Almanya'da 1929'da yasaklanmasına rağmen yapılan 1 Mayıs kutlamaları sırasında **33 emekçi** katledildi.

Mavi tulumlu, kırmızı atkılı işçiler

"Birlik, dayanışma, mücadele" şiarı, dilden dile, ülkeden ülkeye yayılıyordu. En sonunda ülkemize de ulaştı bu dalga. Türkiye'nin henüz çok zayıf olan işçi sınıfı, varolan gücüyle sahiplendi bu sözleri. 1 Mayıs'ı sahiplendi.

Chicago'daki işçiler, İspanya veya Yunanistan veya uzaklarda İsviçre'deki işçiler, kendi sınıf kardeşleriydi.

İlk 1 Mayıs eyleminin 1905'te İzmir'de yapıldığını kaydediyor tarih.

Sonra, işçi sınıfının özellikle İstanbul'da yoğunlaşmasına paralel olarak 1 Mayıs eylemleri ve genel olarak işçi sınıfı mücadelesi de Marmara'da yoğunlaştı. 1910'da, tekel işçilerinden arabacılar kadar binlerce emekçi, İstanbul'da işçilerin taleplerini dile getirdiler.

1920 1 Mayıs'ının ise, ülkemiz açısından çok ayırdedici bir özelliği vardı. İstanbul düşman işgali altındaydı. İngiliz askerleri dolaşıyordu İstanbul caddeğinde. Yönetime el koymuşlardı. 1 Mayıs gösterisi, **anti-emperyalist** bir gösteriye dönüştü.

Bazı kaynaklar Türkiye'de 1 Mayıs kutlamalarını 1921'le başlatırlar. Çünkü o güne kadar ki en kitlesel katılım 1921'de gerçekleşir. İşçiler İstanbul'da mavi tulumlarıyla ve kırmızı atkılar takarak yürüdüler. Bu gösteriye damgasını vuran da emperyalist işgale karşı öfkeydi. İşçiler ekonomik, demokratik taleplerinin gerçekleşmesinin işgale son vermekten geçtiğini biliyorlardı.

1922'de hem İstanbul'da, hem Ankara'da 1 Mayıs gösterileri yapıldı. Dünya işçi sınıfının "**Enternasyonal**" marşı artık ülkemiz işçi sınıfı tarafından bu topraklarda da söyleniyordu.

"Uyan artık uykudan uyan,

uyan esirler dünyası" diyordu marş.

"Tanrı, paşa, bey, ağa, sultan

nasil kurtarır bizleri" diye soruyordu.

"Bizleri kurtaracak olan

kendi kollarımızdır" diyerek, işçi sınıfını örgütlenmeye ve mücadeleye çağırıyordu...

Çağrı, yankılanmaya devam edecekti...

Burjuva basında Arjantin'i sadece "medyatik" sahnelerin yaşandığı eylemler vesilesiyle görebiliyoruz. Oysa, ayağa kalkan Arjantin halkı "yerine oturmuş" değil. Halkın eylemleri süreklileşmiş durumda. Bu sürekliliği sağlayan ise, **halk örgütlülükleri**.

Arjantin genelinde yüzlerce Halk Meclisi oluşmuş durumda. Örgütlenmenin hayati bir ihtiyaç olduğu ülkemiz ve halkımız için, Arjantin örneği üzerinde durmaya değer özellikler taşıyor.

ARJANTİN HALK ÖRGÜTLÜLÜKLERİ

Özellikle Aralık 2001'den bu yana Arjantin'de gün gün gelişen, siyasallaşan ve siyasallaştığı oranda örgütlenen bir halk hareketi var.

Temel olarak açlığa ve adaletsizliğe karşı gelişen bu hareketin, geçici mi kalıcı mı olacağı, iktidarı yönelip yönelemeyeceği önümüzdeki dönemde netleşecektir. Bugün Arjantin'de süren halk hareketine herhangi bir örgüt damgasını vurmamaktadır. Bu, aynı zamanda orada bulunan devrimcilerin mevcut durumunun, halk hareketinin potansiyelini kucaklamakta ve yönlendirmekte yetersiz olduğunu da gösteriyor.

Bugün Arjantin'de halk kendisini özellikle mahalleler çerçevesinde örgütlediği **Halk Meclisleri** ile ifade ediyor. Komünist Partisi'nin, Maoçu, Troçkist örgütlerin tabanlarını da kapsayan bir duruma gelmiş olan Halk Meclisleri ülkenin hemen hemen her şehrinde ve mahallelerde örgütlü bir güç durumuna gelmiştir.

Ülke çapında merkezileşmeye yönelik çalışmalar da yapan Halk Meclisleri, halkın en acil 40 talebi civarında, bu taleplerden çıkarı olan tüm halk katmanlarını temsil eder durumdadır.

Halk Meclislerinin merkezi örgütlenmesi kendisini kısaca **Interbarrial**, yani **Mahallelerarası** olarak adlandırılmaktadır.

Arjantin oligarşisi, IMF politikalarıyla hergün halkın boğazını biraz daha sıkıyor. Elinde avucunda ne var ne yok hepsini yutmaya çalışıyor. Tüm dünyada olduğu gibi Arjantin'de de IMF politikalarının açık bir soygun ve

talan politikası olduğu aşikardır.

Açlık ve adaletsizliğe karşı mücadele, televizyonların öne çıkarttığı, halkın kendi yarattığı değerlerin bir kısmına yine kendi inisiyatifi ile el koyduğu 'yağma' eylemleriyle sınırlı değil. Bugün Arjantin'deki halk hareketinin asıl motor gücü durumundaki eylemlilik, bizim de ülkemiz devrimci mücadelesinde yabancımız olmayan '**Boş Tencere**' eylemleridir.

Boş Tencereler açlığa karşı başkaldırıdır. Boş tencereler açlığı yaratan emperyalizme karşı, IMF politikalarına karşı başkaldırıdır. Boş tencereler zulme karşı başkaldırıdır. Boş tencereler açlığa ve adaletsizliğe karşı Halk Meclislerinde örgütlenen halkın başkaldırısının sembolüdür.

HALK MECLİSLERİ, YA DA 'KOMŞULAR PARTİSİ'

Halk Meclisleri, her mahalle ve şehirde, orasının alternatif yerel yönetimini üstlenen bir parti işlevi görüyor. Kendi önderini, kendi yöneticisini kendisi seçmeye alışan mahalle halkı, bu meclislere kendi aralarında '**Komşular Partisi**' ismini de vermektedirler.

Halk hareketinin başlamasından bu yana Arjantin'de bulunan gazeteci Ernesto Herrera'nın meclislere ilişkin bazı izlenimleri şöyle:

"Bazı görüntüler, 1871 Paris Komününü hatırlatıyor. Elbette, kıyaslanacak olaylar değildir ancak Marks'ın, 'Emeğin iktisadi kurtuluşunu gerçekleştirecek olan nihai olarak ortaya çıkarılan siyasi biçimdir' sözünü hatırlatıyor. (...)

... Halk Meclisleri geceleri toplanıyor ve de giderek çoğalıyor. Binlerce insan toplanıyor, ve yüzlerce toplantıda dinliyor, karar veriyor ve öneriyor. Haftanın protestolarını, "escaches"leri ve "cacerolazos"ları örgütliyor. Her pazar günü, başkentteki Yüzüncüyıl Parkında, Buenos Aires meclis koordinasyon toplantısı var. Artık mahalle sakini olarak değil, gençler, işsizler, emekçiler, bankalar tarafından dolandırılan küçük tasarruf sahipleri de, emekliler de, kadınlar da, çocuklar da ... ve siyasal ağırlıkları her yerde hissediliyor olsa da, parti pankartlarını toplayıp ihtiyatla taleplerini öne süren çeşitli

Troçkist örgütler, Komünist Partisi ve aralarında iç çelişkileri olup çoğunluk olarak PCR'li Maoistlerin bulunduğu Mücadeleci Sınıfsal Akımı, sol örgütlerin militanları da bu toplantılara akın ediyor.

Hiç kimse, bu toplantılarda inisiyatifini elde tutanların yetkilerini sorgulamıyor ama görevini yerine getirmeyen hiçbir Halk Meclisi yetkilisi de kendisinin halk tarafından görevden alınmasına karşı çıkmıyor. Bürokrat CGT sendikasının desteklediği hükümetin, Katolik Kilisesinin önerdiği 'sektörler arası diyalogu' reddeden halk... sadece, tepedeki manevraları reddetmek için değil, aynı zamanda memleketin sorunlarını tartışmak için biraraya geliyorlar.

Bu hareketin öncelikle, düzene karşı (özellikle rüşvet kılıfına sokulan siyasete karşı) ilkel bir duyguyla başladığını söylersek yanlış olmaz... Ancak aşağıdan yukarı örgütlenen bu hareket 'bir kimlik' olarak iktidar bilinci ve aynı zamanda anti-neoliberal, anti-kapitalist taleplerin bir adım önde olduğu bir hareketliliği geliştiriyor."

Rüşvete, yolsuzluğa karşı, Yüksek Adalet Mahkemesinin görevsizlik talebiyle başlayan bir öfke hareketiyle birlikte Halk Meclislerinde halkı biraraya getiren **40 maddelik talepler**, bugün gerçek bir **ara hükümet programı**'na dönüştü :

- Dış borçların ödenmemesi,
- IMF ile ilişkilerin koparılması,
- Doların iktidarı yerine, bir Latin Amerikan para biriminin yaratılması, bankaların ulusallaştırılması,
- Özelleştirilen kamu işletmelerinin yeniden devletleştirilmesi,
- Spekülatif mali sermayenin vergilenmesi,
- İşten atılmaların askıya alınması,
- İşsizlere acil ilaç ve gıda yardımı,
- Yeni iş alanları açılarak 1 milyon kişilik istihdam yaratılması,
- Ayda 380 dolarlık işsizlik sigortası uygulanması,
- İşçi ve emeklilerin maaşları üzerindeki % 13'lük verginin kaldırılması,
- Ödeme gücünü ve kısıntılar gerekçesiyle kamu hizmetlerinin kesilmesinin askıya alınması,
- Halka borçlu olan işletmelerin halka dağıtılması,
- Eğitim ve sağlık bütçesine zam yapılması,
- Her düzeyde parasız eğitim hakkı tanınması,
- Askeri ve polis harcamalarının azaltılması,
- Baskılardan sorumlu kişilerin yargılanıp cezalandırılması,
- Siyasi personelin maaşı ve imtiyazların azaltılması...

HEPSİ DEFOLSUN'DAN KURUCU MECLİSE

Başta bu taleplerle başlayan hareketlilik, süreç içerisinde tüm düzen partileri ve onların politikacıları için: **'Hepsi defolup gitsin, onlardan tek bir kişi kalsın'** şeklinde ifade edilen istifa taleplerine şimdi **'Özgür ve Egemen bir Kurucu Meclis'** talebi ve bu meclise Ulusal Bütçe konularını taşıyacak olan **Halk Meclisleri temsilcilerinin atanması** talebi eklendi.

Küba ve Plan Kolombiya meseleleri de Halk Meclislerinin gündeminin dışında değil: emperyalist ambar-gonun bitmesi ve daha büyük dayanışma gösterileri ta-

lebi yükseliyor. (...)

Bu meclislerin koordinasyonunun sosyal bileşimi nasıl tanımlanabilir? Salt işçilerin değil. Orta sınıfların biçimsiz bir ortaklığı da değil. Halk Meclisleri, 'çoksınıflı' bir yapıya sahiptir. Sosyal dokunun derin değişimi ve tepeden rastgele dayatılan neoliberal bir modelin yıkıcı sonuçlarını gösteriyor. Öncelikle, bu Meclisler **halkçı** bir nitelik taşıyor, **küçük tasarruf sahibi, ev kadını, işçi ve işsiz**in rencide edilmediği, kendilerini temsil etmek için ortak kimliklerine kavuştukları bir alandır.

28 Ocak günü, bu ortak halkçı kimliği sonunda, Buenos Aires eyaletinin La Matanza şehrinden başlayan ve tarihi Plaza de Mayo meydanında sona eren, 20 bin emekçinin katıldığı bir yürüyüşle daha geniş çapta dışa vurdu: **İşçi sınıfının** devasa korteji, **mahalle halkı** ve **esnafın** desteğiyle karşılandı... eylem birliğine tanık olduk. Esnaf, yağma korkusuyla, bu kez kepenk indirmede. Bilakis, göstericilere kahve ve soğuk içecek dağıttılar.

İç dinamikleriyle gelişen öz-örgütlenme hareketi geliştikçe ve sosyal laboratuvar, yeni deney geliştirdikçe, Arjantin kitle hareketinin gidişatı canalcı bir soruyla karşılaşıyor: Halk Meclisleri Arjantin halkının bu siyasal ve demokratik radikalizmini, gerçek bir sosyalist iktidar alternatifine çevirebilecek mi?

Kaynaklar:

Inprecor, Sayı: 466/467, 29 Ocak 2002
Izquierda Unida Alternativa Socialista, Sayı: 322
Red Eco (Diario de Urgencia), Sayı: 90, 20 Mart 2002,

Ulusal Mahallelerarası Meclis

17 Mart 2002'deki Mahalleler Arası Meclis Sonuç Bildirgesinden Bazı Bölümler:

17 Mart günü, ülke genelinde mevcut olan 150'den fazla Halk Meclisinden katılımcılar Yüzüncü Yıl Parkında toplandı. Önümüzdeki günlerde yapılacak eylemler ve Arjantin'in genelinde ele alınan sorunları birleştiren program da tartışıldı ve koordine edildi. Sabah 11'de başlayıp, akşam 9'da sona eren toplantı(da), Arjantin'in mevcut durumunu değiştirmek üzere, Halk Meclisleri'nin çıkarmış olduğu 40 maddelik programın en temel noktaları hakkında konuşmalar yapıldı ve kararlar alındı. Genel olarak **her Pazar günü** mahalleler arası toplantılar düzenleyen çeşitli meclis üyeleri, bu kez Santa Fe, Jujuy, Tucum'n, San Juan, Cordoba, Santa Cruz, Entre Rios, Salta, Chubut, ve Buenos Aires ... eyaletlerinden katıldılar. Beşbinden fazla temsilci, el oylamasıyla **Ulusal Mahallelerarası Meclisi**'nin 40 maddelik programını coşkuyla destekledi. ... Ayrıca, her Cuma günü yapılan gösteriler yerine, her ayın yirmisinde bir eylem yapmayı ve 24 Mart günü, kayıplar için bir yürüyüş düzenlemeyi kararlaştırdılar.

Kim kazanıyor? Kim kaybediyor?

BUNLAR KAZANIYOR

Kriz dediklerinin halkın daha yoksullaşması, işbirlikçi tekellerinin kasalarının daha fazla dolması olduğunu yaşıyoruz.

Koç, Sabancı, Oyak, Eczacıbaşı, Karamahmetler... zenginleşenler bunlar. Bir avuç işbirlikçi ve tankların, silahların gölgesinde bankalar kurup, dolarları kasalarına akıtan bir avuç general. Milyonlar ise aç, yoksul, işsiz.

"Yüzde 12 Küçüldük"

Küçülen Halkın Ekmeğidir

Devlet İstatistik Enstitüsü (DİE), Türkiye gayri safi milli hasılasının (GSMH) geçen yıl yüzde 9.4 oranında küçüldüğünü açıkladı. Bu oran son üç ay için ise yüzde 12.

Küçülmeye ilişkin bir başka rakam da Dünya Bankası verilerinden. Ekonomideki küçülme nedeniyle, Türkiye, Dünya Bankası verilerine göre, "üst orta gelirli" ülkeler kategorisinden "düşük orta gelirli ülkeler" kategorisine girdi. Bu kategoride İran, Irak, Mısır, Suriye gibi ülkeler yer alıyor.

Bu rakamlara ilk bakışta şöyle düşünülebilir; "küçüldük, ama herkes etkilendi bundan."

Yanlış ve kim söylüyorsa yalan.

İşte ordu'nun holdingi OYAK'ın 2001 yılına ilişkin Oyak genel kurulunda Milli Savunma Bakanı Sabahattin Çakmakoglu ve Oyak Yönetim Kurulu Başkanı Selçuk Saka'nın ağzından açıklanan rakamlar:

"OYAK, 2001'de **karını yüzde 173 artırarak 594.4 trilyon liraya çıkarttı.**"

"**Fransız ortaklı AXA - OYAK iştiraki de geçen yıl 270 bin 364'er ve erbaşı sigortaladı.**"

"**Otomotiv, çimento, finans, gıda-kimya ve hizmet gibi çeşitli sektörlerde faaliyet gösteren 25 şirketiyle OYAK 1.3 katrilyon lira ihracat gerçekleştirdi.**"

Yine genel kurulda Oyak'ın "**toplu konut inşaatları yerine şehir dışında garajlı, bahçeli villalar yapma kararı aldığı**" basına yansıdı. Bu villaların büyük bölümünde "**uygun ödeme koşulları ile subay ve generallere satılması**" planlanıyormuş.

Sümerbank ile Oyakbank'ı birleştiren generallerin

holdingi, 2002 yılında da "**512.6 trilyon lira vergi öncesi kar**" hedefliyormuş...

Sabancı'nın, Koç'un karları da benzer oranlarda aynı günlerde basında yer aldı.

Oyak'ın nasıl kar ettiğinin açıklandığı gün, basında yer alan kısa bir haber de vardı; "**Konya'da, maddi sıkıntı sebebiyle çok sayıda kişinin, nakit ödeme yapamadığı için senet vererek tedavi gördükleri bildirildi.**" (29 Mart 2002 Zaman)

Türkiye gerçeğini, küçülenin ne olduğunu bu rakamlar en özet haliyle anlatmaya yeter de artar bile. Bir yanda tedavi olacak parası dahi olmayanlar, öte yanda emperyalist tekellerle kolkola soyan, soydukça zenginleşen işbirlikçi tekeller ve generaller. Küçülen bizim ekmeğimiz, büyüyen onların kasalarıdır.

Herkes şu soruyu sormak ve düşünmek zorundadır; madem kriz var, madem ekonomimiz küçülmüş, nasıl oluyor da Oyak, Koç, Sabancı... bunca kar etmişler?

Cevap bu düzenin kimin düzeni olduğundadır.

En büyük karı anlı şanlı Ordu'nun holdinginin etmiş olması da çocuklarımızı kimin hizmetine askere gönderdiğimizizin cevabıdır. Katliamların, cuntaların kimler için yapıldığının açıklamasıdır.

Hani Kriz Bitmişti?

Türkiye'de krizin sürekli olduğunu, bu nedenle "bitti" diyenlerin yalan söylediğini, halkı aldatmak istediğini geçen hafta yazmıştık. DİE ve Dünya Bankası verileri krizin bitmek bir yana, daha da ağırlaştığının kanıtıdır.

Kişi başına milli gelir düşse 2160 dolara gerilemiş, açlık dizboyu, işsizlik milyonlarla ifade ediliyor... öte yandan "küçülmeyi içime sindiremiyorum" diye sanki tüm mesele Ecevit'in sindirim sistemiymiş gibi halkla alay eden bir iktidar. Kimin için yönetiyor bu iktidar, bu iktidarların yönettiği Türkiye'de krizlerden kim kazanıyor, kim kaybediyor; her şey açık, tartışmasız.

Oligarşinin düzeni sürdükçe bu gerçek değişmeyecektir. Sürekli olan krizde, tekeller, işbirlikçiler, Susurlukçu generaller hep kazanacak, halk hep kaybedecektir.

Hep kaybeden olmamak için örgütlenmeliyiz.

Evet Sami Türk; "Tarihin En Uzun Direnişi" En Uzun Direnişi Yaratan Zulüm Politikası

Bir grup DKÖ, sendika, partinin Ankara'ya götürdüğü tecrite karşı toplanan imzaların basına yansımaları üzerine Sami Türk yine konuştu. "Üç kapı üç kilit önerisi onlara cesaret veriyor, ölüm orucu bu nedenle uzuyor" diye tehdit etti.

Tecrite hayır demek direnişi uzatıyor, basın yazarsa direniş uzuyor, F tiplerine karşı çıkarsanız direniş uzuyor diye diye 536 gündür tehdit ediyor Sami Türk. Anlaşılan başka bir cümle kuramaz hale geldi ki, yine aynı masalı tekrarladı, yine aynı tehditleri savurdu.

Ama Sami Türk'ün doğru söylediği bir şey daha vardı:

Direniş için **"TARİHİN EN UZUN DİRENiŞİ"** dedi Sami Türk.

Doğru tarihin en uzun, en görkemli direnişi bu. Peki Sami Türk hemen ardından şu soruyu da sormak zorunda değil mi; **neden bu kadar uzun sürdü bu direniş?**

Devrimcilerin tüm zulüm politikalarına, silahlara, katliamlara, işkenceye meydan okuyan güçlü **inancı ve iradesi** bir yana, bu zaten kanıtlanmış üzerinde tartışılmayacak bir şeydir. Devrimcilerin 30 yıllık tarihi geçmişini bunun örnekleriyle doludur. 19 Aralık bu iradenin en görkemli ayağa kalkışıdır.

Ancak esas olarak direnişi bu kadar uzatan Sami Türk'ün **zulüm politikalarının kendisidir**.

19 Aralık'dan bu yana uygulanan zulmü, işkenceyi düşünen herkes neden uzadığının da cevabını verebilir. 90 insanımızın şehit düşmesine neden olan da bu zulümdür. "Örgüt baskısı", "mürid, tarikat", "ölüme sevdalılık" gibi anlamsız, hiçbir inandırıcılığı, bilimselliği olmayan demagojilere de artık kimse inanmıyor. Açık olan, bilimsel olan, gerçek olan tek şey; zulümdür. Bugün zulüm tecrit adıyla sürüyor. Zulmün sürdüğü yerde her türlü direnişin çok büyük anlamı vardır. Halklar da bu zulüm karşısında ölümlü yeniyor.

Sami Türk'e buradan çağrı yapıyoruz; bu uzun direnişi bitirmenin yolu **tecriti kaldırmaktır**.

Tecrite Karşı İmza Kampanyası Sürüyor

TAYAD'ın tecritin kaldırılması talebiyle 4 Mart'ta başlattığı imza kampanyası yaygınlaşarak sürüyor.

29 Mart günü TAYAD tarafından yapılan yazılı açıklama ile o tarihe kadar toplanan imzaların sayısının **15 bine ulaştığı** belirtildi.

Yapılan açıklamada imza kampanyasına bazı yazar, aydın ve sanatçıların da katıldığı duyuruldu ve isimleri şöyle belirtildi; Mehmet E. Yavuz, Derya Sazak, Melih Aşık, Ertuğrul Mavi-oğlu, Murat İnceoğlu, Guntay Şimşek, Efkân Şeşen ve Mazlum Çimen.

Sami Türk, "bu imza kampanyası onlara güç veriyor" derken, polis de boş durmuyordu; imza toplayanlara keyfi gözaltılar, yıldırma, korkutma çabaları kampanyayı engelleyemedi. Gecekondu mahallelerinde, işyerlerinde, okullarda, Anadolu kentlerinde imzalar toplanmaya devam ediyor.

İmza kampanyası her yaştan, her meslekten, her kesimden herkesin katılabileceği en basit bir etkinlik belki, ama tecritte ısrar edenlere şu mesajın verileceği de çok nettir; **YASAKLA, SANSÜRLE, BASKIYLA UNUTTURAMAZSINIZ. 90 İNSANIMIZIN ÖLDÜĞÜ, YÜZLERCESİNİN SAKAT BIRAKILDIĞI VE HALEN SÜREN, ÖLÜME YÜRÜYENLERİN OLDUĞU BİR DİRENiŞİ UNUTTURAMAZSINIZ.**

Bunları söylemek için ne devrimci olmaya, ne ilericiyi olmaya ne de çok "cesaretli" olmaya gerek yoktur.

İmzalarımız 15 bin değil, onbinlerce olmalıdır. İşkenceli ölüm demek olan ve her gün ölümlerin, sakatların nedeni olan tecrite karşı çıkanların sayısının yüzbinler, milyonlar olduğu kesindir. Her okurumuz en yakınından başlayarak çevresine imza kampanyasını yayabilir.

TAYAD'ın çağrısını yineliyoruz; Yeni ölümlerin ve sakatlıkların olmaması için kampanyaya katılalım, imza atmakla yetinmeyip güç verelim, imza toplayalım.

İmza kampanyasına destek için:

Tel: 53 43 811

Faks: 53 43 151

E-Mail hucreiskencedir@hotmail.com

İnternet adresi: www.tayad.org

"Seyreden Dünya"

"Uluslararası toplum" maskaralığı...

Filistin'de Şaron'un işgali ve katliamı sürerken, bir çok kesimin ağzından hep aynı sözü duyduk: "Dünya seyrediyor".

Basın, aynı başlıkları kullandı:

"Dünya Seyrediyor"

"ABD, BM ve Arap ülkeleri parmağını bile kımlatmıyor"

"Kim Dur Diyecek?" (31 Mart tarihli gazetelerden)

Evet, ortada çok açık bir "seyir" var.

Dünyada hukuku, adaleti, düzeni sağlamak için kurulduğu, varolduğu iddia edilen hiç bir "uluslararası" kurumun bu niteliğe sahip olmadığı görüldü.

BM'nin, NATO'nun bugüne kadar ki müdahalelerinin içyüzü de açığa çıktı. Irak'a **BM şemsiyesiyle**, Yugoslavya'ya **NATO şemsiyesiyle** yapılan "müdahale"lerin, ne "uluslararası hukuku" korumak, ne "etnik temizliği önlemek", ne de "katliamları durdurmak" gibi amaçlarla yapılmadığı açığa çıktı.

Peki bunlar için yapılmadıysa ne için yapılmıştı ?

Emperyalistlerin çıkarları için.

İster BM şemsiyesi altında, ister NATO çatısı altında, ister burjuva medyadaki köşelerinden, isterse de meclisteki koltuklarından bu saldırılara destek verenlerin hepsi, emperyalist çıkarları savunuyordu.

Kimi "uluslararası toplumun" gerçekten de, dünyaya çeki düzen vermek, diktatörlerin zulmünü engellemek gibi bir amacı olduğuna inanmıştı işte.

İnananlar, nasıl **kandırıldıklarını** gördüler Filistin'de. Evet, **KANDIRILDILARI**

"Uluslararası toplum", "uluslararası hukuk", "uluslararası standartlar"... Nedir bunlar?

Böyle bir şey yok.

Bunlar, özellikle 1990'ların başlarından itibaren bu kadar revaçta hale geldi. Dünya halklarının kendi güçlerine güvenmeyip, herşeyi emperyalizmin kurumlarından beklemleri isteniyordu çünkü.

Halklara inancı, güveni kalmayanlar, hemen sarıldılar bu kavramlara. Bu yolla, solun beynine de so-

Bunlar ne işe yarıyor?

Bunlar kimden yana?

Mazlumdan mı, zalimden mi?

Günlerdir izlediğiniz işgal altındaki Filistin görüntüleri, cevabıdır.

kuldu bu kavramlar.

İslamcısı da, Kürt milliyetçisi de, reformisti de, artık gördüğü her zulüm karşısında, "uluslararası toplum"u bu soruna müdahale etmeye çağırır oldu.

Teorisi yapıldı: Emperyalizm değişmişti. Artık ABD ve AB; diktatörlükleri desteklemekten vazgeçmiş, tüm dünyada demokrasi ve insan haklarının savunucusu olmuşlardı.

Artık ülkelerin "içişleri" diye bir şey yoktu, çünkü demokrasi, insan hakları herkesin sorunuydu.

"Uluslararası toplum", dünyanın neresinde olursa olsun insan hakları ihlallerine müdahale edebilirdi.

Ta ki, Filistin'e kadar!..

Balonlar patladı Filistin'de.

Bu teorilerin sadece ve sadece, emperyalizmin önünde secde etmeyen ülkelere müdahale etmenin gerekçeleri olduğu açığa çıktı.

Bakın "uluslararası toplum" rezaletine.

BM karar alıyor, çekil diyor. Sen kimsin, seni dinlemiyorum diyor Şaron.

AB çekil diyor, seni muhatap bile almıyorum diye cevap veriyor Şaron.

Şaron, Amerika temsilcisine Arafat'la görüşme izni verirken, Avrupa Birliği temsilcisine izin vermiyor. "**KOSKOCA**" AB temsilcisine, sıradan bir dernek yöneticisi muamelesi yapıyor.

Peki KOSKOCA AB bunun karşısında ne yapıyor? Hiç!

"Uluslararası toplum" diye bir şey yok.

TEKELLERİN ÇIKARLARI VAR:

Dünya politikası denilen şeydeki tek gerçek budur.

Bunun karşısına çıkan ve çıkabilecek tek güç de **HALKLAR**'dır.

Tekellerin çıkarlarının karşısında halkların çıkarları vardır çünkü.

O ünlü, anlı şanlı "**uluslararası kurumlar**" üzerine

bizler çok şey söyledik. O kurumlara bel bağlayan herkese, "güvendiğiniz dağlara karlar yağar" dedik.

"Uluslararası standartları" savunanlara, o standartların "emperyalizmin çıkarlarına" göre belirlenmiş standartlar olduğunu hatırlattık.

O "uluslararası" kurumların çok büyük bölümünün bizzat **tekeller ve emperyalist hükümetler tarafından sağlanan fonlarla** "muhalafet" yaptığını, icazetli olduğunu, dolayısıyla muhalafetlerinin sınırlarının da tekeller ve hükümetler tarafından çizildiğini söyledik.

"Sınır tanımayan doktorlar", "Sınır tanımayan gazeteciler", "Sınır tanımayan avukatlar"... vardı. "Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi" vardı... BM Irkçılığa karşı bilmem ne komiteleri vardı... Vardı da vardı.

Hala da varlar. Ama...

"Sınır tanımayanlar", Şaron'un, ABD'nin koyduğu sınırları aşamadılar.

Gerçek budur.

Emperyalizmin fonlarıyla beslenenler, emperyalizmin koyduğu sınırları aşamazlar. (Hemen bu noktada, bir süredir ülkemizde DİSK'in, KESK'in, HAK-İŞ'in AB fonlarından yardım alması tartışmasını hatırlayın. Peki bu sendikalar, AB fonlarıyla beslenirken, bir yarısı da AB'nin kurumu olan IMF'ye nasıl karşı çıkacaklar?)

İsa'nın doğduğu, Hristiyanlık alemi için en kutsal sayılan kilisenin Zangoç'u, Şaron'un katillerinin silahından çıkan kurşunlarla katlediliyor. Yüzyıllar boyunca, savaşlarda korunan yerler buralar. Hitler'in bile "ihtiyatlı" davrandığı konulardan biri.

Ama "uluslararası toplum"dan gene ses yok. Vatikan'ın da gıkı çıkmıyor. Vatikan'a bile "Kürt sorununun çözümü" için başvuruların kulakları çınlasın.

ABD, Şaron'u öne sürüp meydan okuyor tüm o "uluslararası kurumlara"!

Senin kararlarını dinlemeyeceğim, hadi bakalım ne yapabileceksin diyor.

Birşey yapamıyor "uluslararası toplum"!

Çünkü o bir aldatmacaydı.

O bir kandırmacaydı.

Emperyalizmin, sınıflar mücadelesini yokedip yerine hakim kılmak istediği "sivil toplumculuk" oyununun araçlarıydı.

ABD'nin karşısına dikilecek tek bir güç var dünyada. Halklar.

"Medet ya uluslararası toplum" çığlıkları Amerikan imparatorluğunun vahşeti arasında kaybolurken, Filistin halkının direnişi, dünya halklarının dayanışması nezdinde, HALKLAR gerçeği yeniden ortaya çıkıyor.

Sivil toplumculuk kendi mezarına gömülürken, sınıflar mücadelesi gerçeği kendini dayatıyor.

HABERLER

ÇELENK KOYDU TUTUKLANDI

Trabzon'un Beşekdüzü ilçesinde, krizden iyice bunalan esnaf Osman Dadandı, dükkanının önüne gelmiş geçmiş tüm hükümetlere, partilere tepkisini dile getirmek için **"KİME OY VERDİYSEK VEFASIZ ÇIKTI"** yazılı siyah bir çelenk yerleştirmesinin bedelini tutuklanarak ödedi. Önce Osman Dadandı'nın dükkanına iki hafta kapatma cezası geldi. Bu durumuna çare olur diye kaymakam Yaşar Karadeniz'le konuşmaya giden Dadandı, kaymakam ile yaşanan tartışma sonrasında tutuklandı.

Kaymakamından valisine, polisinden jandarmasına kadar tüm halkı suçlu gören, sesini kısmak isteyen devlet çelenge bile tahammüslüzlüğünü böylece göstermiş oldu.

Liseli Gençlik'ten Adana'da Gösteri

Adana lisesi öğrenci meclis girişimi 4 Nisan'da Uğur Mumcu Meydanı'nda yaptığı basın açıklamasıyla baskıcı eğitimi, öğrenci gençlik üzerindeki baskıları protesto etti.

Meclis Girişiminden bir süre önce 5 gün okuldan uzaklaştırılan bir öğrenci yaptığı konuşmada atılmasının nedeninin demokratik mücadelesi olduğunu söyledi.

Baskıların amacının öğrenci gençliğin demokratik eğitim mücadelesinin önünü kesmek olduğu belirtilen açıklamada **"hücre değil gelecek istiyoruz, baskılar bizi yıldıramaz, Eğitim hakkımız engellenemez"** dövizleri açıldı, "Ana dilde eğitim hakkımız engellenemez" sloganları atıldı.

MERYEM ALTUN İÇİN OTURMA EYLEMİ

Meryem Altun'un direnişin 302. gününde şehit düşmesi sonrasında İzmir İHD İl binası önünde sessiz oturma eylemi yapıldı. Eylemde "Üç kapı üç kilit açılın, tecrit kalksın" denildi.

Kocaeli ÖDP Gençlik kolları tarafından 24 Mart'da yapılan bir etkinlikte de tecrit kaldırılın denildi.

KÜRTÇE EĞİTİM İSTEĞİNE OKULDAN ATMA CEZASI

Gençliğe yönelik soruşturma, okuldan atma terörü sürüyor. Bu kez Malatya İnönü Üniversitesi'ndeki öğrencilerden **20 kişi okuldan atılırken 14 öğrenci de 6 ay okuldan uzaklaştırma cezası aldı**. Yaklaşık iki ay önce "Kürtçenin seçmeli ders olması" için 69 öğrenci dilekçe vermiş, bunlardan 13'ü tutuklanmıştı.

KONYA'DA FİLİSTİN İŞGALİ KINANDI

Filistin işgali ve katliamından İsrail kadar ABD' de sorumludur. İsrailin Filistin üzerindeki işgal üzerine Konya İHD'de saat 13.00'da basın açıklaması yapıldı. Yapılan açıklamada " İsrail'in Filistin topraklarında her türlü hak ve hukuku hiçe sayarak yürüttüğü işgal eylemi yayılarak sürmektedir. İsrail Başbakanı insanlık suçlusu Şaron, Mescid-ül Aksa kışkırtmasıyla başlattığı anlaşmazlığı kan ve ateşle sürdürmektedir. İşgal ettiği topraklarda masum Filistin Halkı üzerinde terör uygulamakta, kadın çocuk demeden katletmekte gencecik çocukları kamplara doldurmaktadır. Nazilerin kendi halkına yaptığını,Şaron Filistin Halkına uygulamaktadır. Dünya kamoyu buna tepki gösterirken,ne yazık ki dünya devletleri seyirci kalmaktadır. ABD ise bu güne kadarki açıklamalarıyla, İsrailin bu vahşet saldırısına destek vermiştir. ABD bu olayda da yüzündeki insan hakları maskesini çıkarmış, gerçek emperyalist yüzünü göstermiştir. Çünkü Ortadoğu petrol kazanıdır. İsrail ise,ABD Emperyalizminin bölgedeki bekçisidir. İsrail'in arkasında ABD vardır. ABD bu katliam ve işgalden emperyalizm doğası gereği insan hakları düşmanıdır. Kurtuluş halkların özgürlük mücadelesindedir" açıklamasından sonra kitlesel olarak Konya Merkez Postanesi'nden ABD Büyük Elçiliği'ne faks çekmek için yürüyüş yapıldı. Yürüyüş boyunca "Kahrolsun ABD Emperyalizmi, Katil Şaron Filistin'den Defol, İşgale Hayır, Filistine Özgürlük " sloganları atıldı. Postanede Selçuk Üniversitesi'nde okuyan Filistinli öğrencilerde bir basın açıklaması yaptı. 100 kişinin katıldığı eyleme İHD, HADEP; Ekmek ve Adalet Dergisi okurları ile birlikte Devrimci Demokrasi ve İşçi köylü okurları katıldı. Eylem saat 14.00'da sona erdi.

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİN'DE FİLİSTİN İŞGALİ PROTESTO EDİLDİ

İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde 5 Nisan 2002 tarihinde, yaklaşık 350 öğrencinin katılımıyla İsrail'in katliam ve işgali protesto ediltilerek Filistin Halkının özgürlük mücadelesine destek verildi. İstanbul

Yükseköğrenim Öğrencileriyle Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (İYÖ- DER),Devrimci Mücadele Gençliği(DMG), Sosyalist Eylem Gençliği(SEG),Özgür Gençlik(ÖG), DemokratikÖğrenci Birliği(DÖB), Koordinasyon,Yurtsever Gençlik(YG),Devrimci Proleter Gençlik(DPG), Partizan Gençlik'ten öğrencilerin katıldığı eylem saat 12.30'da Hukuk Fakültesi kantininde başladı. "Emperyalizm Halkların Katilidir, Her Yer Filistin, Hepimiz Filistinliyiz" pankartı açılarak "Filistin Halkı Yalnız Değildir, Kahrolsun İsrail Siyonizmi" sloganlarıyla Beyazıt Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen öğrenciler Beyazıt Kapısının açılmasıyla kapının önünde basın açıklaması yaptılar.

Açıklamada"İsrail'in Filistin halkını kendi topraklarında esir yapmaya çalıştığı, onurlu Filistin halkının özgürlüğü için bedenleriyle, taşla sopayla direndiği, Türkiye egemen güçlerinde İsraille işbirliği yaparak katliamlardan sorumlu olduğu, İsraille derhal ilişkilerin kesilmesi gerektiği" vurgulandı. Açıklamaya şöyle devam edildi "İsrail'in bu gün Filistin'de gerçekleştirdiği katliamların asıl nedeninin dünyayı egemenliği altına almaya çalışan ABD emperyalizmidir. Emperyalizm Ortadoğu'yu dünden bugüne teslim almak için kan gölüne çevirmiştir. Emperyalizm Ortadoğu halklarını teslim alamayacaktır; Emperyalizm dünyayı teslim alamayacaktır " denildi.

Ayrıca Türkiye'nin İsrail'le yaptığı tank anlaşmasının da iptal edilmesi istendi.

Açıklamada, Türkiye'de 550 gündür süren ve 80 şehit verilen Ölüm oruçlarında devletin tutsakların demokratik taleplerini kabul ederek bitirilmesi gerektiğini, Üç Kapı, Üç kilit önerisinin kabul edilmesi, tecritin kaldırılarak ölümlerin durdurulması istendi. Açıklamadan sonra kitle "Gün doğdu" marşını okuyarak geri döndü. Eylemde sık sık "Kahrolsun siyonist İsrail, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Kahrolsun MIT, CIA, MOSSAD, Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun, vb sloganlarla birlikte Arapça sloganlarda atıldı. Eylem Zehra Kulaksız Forum Alanı'nda devam etti. Burada konuşma yapan Filistinli bir öğrenci "Vatanlarında özgür yaşamak istediklerini, Esir yaşamaktansa, onurluca başı dik ölebileceklerini, özgürlüklerini ne pahasına olursa olsun kazanacaklarını " belirtti. Eylem 13.10'da sona erdi.

Satın alanlar konuşuyor!

Amerikan hükümetinin güvenlik danışmanlarından **Dick Morris** Amerika'nın CNN'den sonraki en büyük TV kanalı Fox News'de konuşuyor;

"Araplar bize Irak'a operasyon yapma izni vermeyebilir. Onlara ihtiyacımız zaten yok. IMF Türkiye'yi bizim için satın aldı. Oradan istediğimiz herşeyi yaparız."

Binlerce örnekle bilinen bu gerçeği binlerce kez Türkçe söylenen bu gerçeği anlamakta zorlananlara, Dick Morris'in son cümlesinin İngilizcesini de yazalım: *"IMF bought Turkey for us. We can do anything from there..."*

Amerikalı'nın efendi edasında pişkince söylediği bu gerçeği Ecevit ABD ziyaretinde kendisi itiraf etmemiş miydi?

"Sabahdan akşamlara kadar çalışarak, gece yarılarda bazen sabahlara kadar çalışarak TBMM iktidarıyla muhalefetiyle IMF'nin beklediği istekleri yerine getiriyor. Bu dünyada eşi benzeri görülmemiş bir durum. Bunu yabancı gözlemciler de bizzat belirtiyorlar."

Satılanlar nasıl iyi bir uşak olduklarını bu kadar aleni şekilde dünyaya ilan ederse, satın alanlar da bu kadar aleni konuşurlar elbette.

Yani ortada "garip" bir durum yoktur.

Çünkü bu iktidar ülkemizi Amerika adına yönetiyor, askeri, siyasi, ekonomik her konuda aslanan emperyalistlerin çıkarı. Bu konuda hayasızlık o derecede ki, hükümetin tüm icratı neredeyse IMF'nin isteklerine kilitlenmiş durumda. Soygun yasaları onlar için, baskı yasaları onların soygunlarına ses çıkarmaması için.

Genelkurmay ve iktidara soruyoruz; Dick Morris'in açıklaması doğru mu? Ülkemizi IMF'ye **kaçı sattınız?**

Irak konusunda söylenen her şeyin yalan olduğunu önümüzdeki günler daha net gösterecektir. IMF'ye bağımlı bir ülkenin IMF'nin sadece ekonomik değil, askeri, siyasi her konudaki isteklerine **"hayır" diyemeyeceği** Irak konusunda da yaşanarak görülecektir. Ortadoğu halklarının kanı, **"Türkiye'nin çıkarları"** yalanıyla, **ABD'nin çıkarları için** dökülüyor...

Bir Avuç Dolar'a Bin "Mehmet"

Afganistan'da komutanlığı TSK'nın alacağı kesinleşti. Genelkurmay 1 Nisan'da yaptığı açıklamada, Afganistan'da Uluslararası Güvenlik Destek Gücü (ISAF'ın) komutanlığının alınmasının kabul edildiğini açıkladı. Türkiye, şu an Afganistan'da bulunan 261 askerine ek olarak, Mayıs ayında **1000 asker daha** gönderecek.

İktidar bin askerin pazarlığını tüm dünyanın gözleri önünde yürüttü. Büyük bir ahlaksızlık, büyük bir utanmazlıkla yaptı bunu. *"Şu kadar dolar istedik, ABD bu kadar dolar vermeyi kabul etti"* diye "mehmetçiklerinin" **ucuza gittiğini** söylercesine yakınlıkla sattı hem de.

Bu bin askerin aileleri kuşkusuz "vatan borcu" diyerek gönderdiler çocuklarını askere. Peki gerçek ne? Vatan için mi, Amerika için mi? Ya da soruyu şöyle soralım; bu ordu'nun işlevi ne? Kime hizmet eden bir ordu?

Uluslararası spekülör Soros'un dediği gibi; *"Türkiye'nin en iyi ihraç malı ordudur."* İktidar seviyor, çünkü **"ihraç malı" ülkemize döviz kazandırıyor.** Halkın çocuklarının kanının ne önemi var ki, her şey "Türkiye'nin çıkarları için" değil mi? Kan ver, dolar'ı kap!

İşbirlikçiliğin Sonu Yoktur

İşbirlikçiliğin sonunun olmayacağı, emperyalizmin hep daha fazlasını isteyeceği bilinir. Kan satan "Milliyetçi-sol" hükümetin düştüğü durum bunun bir örneği. Ama burada kalmayacaktır. Daha da ileriye gidecektir, Arjantin iktidarı gibi satacak hiçbir şeyi kalmayana kadar gidecektir. Şimdilik satacak askeri var!

Bu yolun sonu yok, sonu bataklık. Hele Afganistan operasyonu gibi, tüm Asya'yı Amerikan imparatorluğunun ayakları altına seren bir operasyonda emperyalizm daha fazla uşaklık isteyecektir. Tıpkı Pakistan'dan istekleri gibi.

Müşerref'in "Isınan Suyu", Ecevitler'in Sonu

Pakistan cunta lideri Pervez Müşerref, ABD operasyonunda Amerika'ya tam destek vermiş,

denilebilir ki, Afganistan'ın bombalanmasında en büyük yardım ondan gelmişti. Karşılığında ise IMF'den verilen borçlar, Müşerref iktidarının desteklenmesi vardı.

Ama emperyalizmle işbirliği de Pervez Müşerref'i kurtaramayacak gibi. ABD'nin her dediğini yaptı. Ama yine de olmadı, **ABD daha fazlasını istiyor, ya da seni koltuktan indiririm** diyor.

Müşerref'in işbirlikçiliğinin ayyuka çıkması sonucunda içerideki durumu iyice zayıfladı, teşhir oldu. Koltuğu salanmaya başladı.

Son bir iki hafta içindeki gelişmeler bakalım;

El Kaide üyesi 20 Arap ABD'ye teslim edildi.

ABD'nin "Bin Ladin'i kovalama" adına Pakistan içinde de operasyon yaptığı deşifre oldu.

IMF Pakistan'ın vergi reformlarını yapması için uyardı. Müşerref 190 devlet okulunu IMF'nin isteğiyle özel sektöre devretti.

Müşerref, ABD'ye verilen üslerin "sadece lojistik amaçlı olduğunu" söyleyerek muhalefeti susturmuştu, üslerin komando operasyonlarının merkezi olduğu ortaya çıktı.

İşbirlikçilik zorda bıraktıkça, muhalefeti dizginlemek için adım atmak zorunda kalan Müşerref son olarak 2 bin İngiliz askerinin Karaçi'ye yerleşmesine izin vermeyeceğini açıkladı. Bu açıklama emperyalistlerin Müşerref'e alternatif arama çabalarına hız verdi. Emperyalistler "bu iş Müşerref ile gitmeyecek" diye şimdi onun yerine daha işbirlikçi birilerini arıyor. ABD'nin iki partisi, Demokrat Parti ve Cumhuriyetçi Parti Pakistan'da "Pakistan'da gerçek demokrasiyi kurmak" için şube açacaklarını açıklıyor.

Müşerref kendi halkıyla emperyalistlerin istekleri arasında sıkışıp kalmış durumda. Tüm işbirlikçilerin kaderidir bu. Emperyalistler kullanır kullanır, posasını çıkarır sonra tutup bir kenara atar, daha işbirlikçilerini başa getirir.

İşbirlikçilikte bunca hayasızlıklarına rağmen Ecevit'lerin sonunun da bu olmayacağını hiçbir garantisi yoktur.

çözüm

Sorun varsa Çözümü de vardır

Bağımsızlık tüm ülkelerle ilişkilerimizi kesmek midir?

Oligarşi, Amerikancılar, IMF'ciler, emperyalist propagandanın etkisinde olanlar... küreselleşme, globalizm diye bağımlılığımızı gizlemek istiyor. Biz; IMF'yle ilişkiler kesilmeli, NATO'dan çıkılmalı, bağımlılık anlaşmalarına son verilmeli, bağımsızlık olmalı diyoruz. Peki bağımsız bir Türkiye'nin hiçbir ülkeyle, hiçbir şekilde ilişkisi olmayacak mı? Bağımsızlık derken kastedilen ne? Cevaplarını, "Halk Anayasası Taslağı"ndan **Uluslar, Ülkeler Arası İlişkiler Ve Bağımsızlık** başlıklı bölümden aktaralım:

Madde 3- Emperyalizmle her türlü siyasi, ekonomik, kültürel bağımlılık ilişkisine son verilecek, ülkenin bağımsızlığı herşeyin üzerinde tutulacaktır. Yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarının tek ve gerçek sahibi ülke halklarıdır. Ülke toprakları üzerinde emperyalistlere hiçbir özgürlük tanınmaz.

Madde 4- Demokratik Halk Cumhuriyeti, uluslararası ilişkiler ve dış politikada, halktan ve emekten yana, anti-emperyalist yönetimlere sahip ülkelerle, ulusal kurtuluş hareketleriyle ve kapitalist ülkelerin ilerici halk hareketleriyle dayanışma içerisinde hareket eder, halkların kardeşliği ilkesinin tavizsiz savunucusu olur.

Madde 5- Uluslararası alandaki ekonomik ilişkiler ülkenin kalkınmasına hizmet eder. Bu doğrultuda bağımsızlığa zarar verecek hiçbir anlaşma yapılamaz. Dış politikada açıklık ilke olacaktır. İmzalanan tüm ekonomik, siyasi, askeri anlaşmalar halka açık olarak yapılır.

Madde 6- IMF, Dünya Bankası... gibi emperyalist kuruluşlara üye ve bağımlı olmaktan çıkılacak; ülkemizi emperyalizme bağımlı hale getirecek türde dış borçlanmalara son verilecek.

Madde 7- Başta NATO olmak üzere saldırgan amaçlı paktlardan çıkılacak, saldırgan amaçlı her türlü anlaşma iptal edilecek, emperyalist üsler kaldırılacaktır.

Madde 8- Uluslararası ilişkilerde saldırgan, halkları birbirine düşman eden, iç ve dış barışı tehdit eden politikalar terkedilerek, halkların kardeşliği, dostluğu ve dayanışmasını geliştiren bir politika esas alınacak; ...

Madde 10- Rum ve Türk halklarının kardeşçe birarada yaşadığı bağımsız ve demokratik Kıbrıs'ın yaratılmasına destek verilecek, Kıbrıs sorunu ada halklarının kendi kaderini tayin hakkı temelinde bir çözüme kavuşturulacaktır.

Madde 11- Demokratik Halk Cumhuriyeti, dünya halklarının barışını tehdit eden saldırgan amaçlı politikalara tavır alarak, ülke halkının iradesini yok sayan saldırganlıklar karşısında saldırıya uğrayan ülkeyle dayanışma içinde olur.

30 Mart-17 Nisan devrim şehitlerini anma günleri

MEZAR BAŞLARINDA, GÖSTERİLERDE ŞEHİTLER ANILIYOR

Kızıldere'nin yıldönümünde ve 30 Mart-17 Nisan devrim şehitlerini anma günlerinde Kocaeli, İzmir, İstanbul, Ankara ve Antalya'da şehitler mezarları başında, okullarda gösterilerle anıldı.

KOCAELİ: Kocaeli CHP İl Binasında 30 Mart'ta HÖP tarafından devrim şehitleri anıldı. Saygı duruşuyla başlayan anmada şehitlerle ilgili anlatımlar, neden şehit düştükleri, mücadeleleri anlatıldı. *"Kızıldere Anadolu'da akan devrim ırmağının dönüm noktasıdır."* denilen konuşmalardan sonra şiirler okundu, marşlar söylendi.

İZMİR: Ege Üniversitesi'nde TÖDEF'liler düzenledikleri gösteriyle Kızıldere şehitlerini andı. 29 Mart'ta yapılan gösteride Kızıldere'nin siyasi ve tarihsel önemini anlatan bir konuşmanın yapılmasının ardından Kızıldere ve Gündoğdu marşları söylendi. *"Mahir Hüseyin, Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş", "Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Canan Kulaksız Ölümsüzdür"* sloganlarının atıldığı anmada TÖDEF imzalı *"Kurtuluşa Kadar Savaş"* pankartı açıldı

ANTALYA: Akdeniz Üniversitesi'nde 29 Mart'ta "Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşa kadar savaş" sloganlarıyla toplanan devrimci-demokrat öğrenciler Kızıldere şehitlerini andılar. Saygı duruşu ve konuşmaların ardından marşlar söylendi ve *"Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor"* şiarı haykırıldı.

İSTANBUL: Kızıldere şehitlerinin anıldığı bir başka yer de İstanbul Üniversitesi ve İstanbul Teknik Üniversitesi oldu.

İÜ Edebiyat Fakültesi'nde 28 Mart'da yapılan anmada aralarında İYÖ-DER'li öğrencilerin de bulunduğu yaklaşık 80 kişilik grup *"Kızıldere'den F Tiplerine Direniş Sürüyor"* pankartı açarak fakülte kantininde sloganlar ve alkışlarla bir araya geldi. Yapılan bir konuşmaların ardından Hergele Meydanı'na yürüyen kitle burada yapılan konuşmalarda direnişin F tiplerinde sürdüğünü vurguladı. Anmada Filistin direnişini de değinilerek gençliğin emperyalizme karşı öfkesi Katil Şaron sloganıyla haykırıldı. Daha sonra Grup Özgürlük Türküsü'nün marşlarıyla Kızıldere'yi selamlarken, eylem boyunca sık sık *"Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş", "Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz"* sloganları atıldı.

İTÜ'de 29 Mart'ta yapılan anmayı İYÖ-DER düzenledi. "Kızıldere'den F Tiplerine Direniş Sürüyor İYÖ-DER" pankartı açılan eylemde Kızıldere direnişini anlatan bir konuşma yapıldı. Konuşmadan sonra, sarı ve kırmızı sis bombaları eşliğinde okunan şiirlerin ardından "Bize Ölüm Yok" marşıyla anma sona erdi.

Ölüm orucunun ilk şehidi Cengiz Soydaş'ın Newroz günü mezarı başında yapılan anması ölüm orucu gazilerinin de katılımıyla gerçekleşti.

ANKARA: 30 Mart günü Karşıyaka mezarlığında Mahir Çayan'ın mezarı başında TÖDEF/ İYÖ-DER'lilerce yapılan anmayla ülkemiz gençliğinin Mahir'in yolundan yürüdüğü haykırıldı. Kızıldere'nin anlamı üzerine yapılan konuşma; *"Kızıldere son değil, savaş sürüyor. Yolumuz Çayanların yoludur"* sözleriyle sona ererken, "Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganları Mahir nezdinde tüm şehitlere verilen sözün ifadesi oldu.

YURTDIŞI: Kızıldere şehitleri yurtdışında da anıldı. Bunlardan biri de Yunanistan'daki mülteci kampı Lavrion'du. 31 Mart akşamı yapılan ve konuşmaların yapıldığı, şiirlerin okunduğu anmaya katılan 150 kişi hep bir ağızdan "Bize Ölüm Yok" marşını söyledi.

"Bir çığlık duyduğumuzda yönümüzü o yana çevirdik, elimizden bir şey gelir mi diye."

2001 Kasım'ında yayınlandı Canan ve Zehra. Yazıldığında, direniş bir yılını aşmıştı. Kitaptan sonra da devam etti direniş. Canan'lar, Zehra'lar devam ediyorlar.

192 sayfalık kitap, bir ansiklopedi yükü insanlık dersi taşıyor. Bir ansiklopedi hacminde devrimcilik, demokratlık, yurtseverlik dersi veriyor. Bu sayfada, bu ansiklopediden bazı satır başlarını dikkatlerinize getireceğiz.

Her bir satırı o kadar çok şey söylüyor ki kitabın. Hayır, kelimelerden kaynaklanan bir doluluk, ya da edebi bir ustalıktan değil, Canan ve Zehra'nın direnişinin her bir anındaki doluluk-tan kaynaklanıyor.

Onlar için yaşam neydi? Yaşamamanın anlamı neydi? O yaşam içinde kendi konumları neydi?

Başlığı çıkardığımız söz, bunun çok ama çok özlü bir cevabı: **"Bir çığlık duyduğumuzda yönümüzü o yana çevirdik, elimizden bir şey gelir mi diye!"** (s. 101, Zehra'nın anlatımından)

İşte herşey bu kadar yalın.

Filistinli'nin çığlığı geliyor işte yanibaşımızdan.

Teorisi, tahlili yapılacak ne var?

Ama kirlenmiş beyin, hesapçı yürek, "şavaşa da teröre de... Şaron'a da feda eylemine de..." diye dolandırıyor sözü.

"Elimizden bir şey gelir mi diye..." bakmıyor.

Canan'ın ve Zehra'nın saflığı, temizliği, olağanlıkları ve olağanüstülükleri, kahramanlıkları burada işte.

Öyle büyük bir saflığı temsil ediyorlar ki...

Baba Kulaksız anlatıyor:

"Ülkemizde devam eden hapishaneler sorunu bir insanlık sorunu olarak görüldü kızlarım tarafından. İnsanlık sorununda taraf olmamak bize yakışmaz dediler. ...

Burada esas soru; 'Bizlerin ne kadar insanlık sorununa sahip çıktığımız' olmalıdır. Bu soruya vereceğimiz yanıt bizim anlayışımızın da bir göstergesi olacaktır. Onlar genç yaşlarında bedel ödemeyi göze almadan insanların özgürleşmeyeceğini savundular. Ya bizler neyi savunuyoruz? Nasıl bir ahlaki ve erdemi egemen kılacağımızın hesabı içindeyiz?" (s. 111)

Evet, bizler neyi savunuyoruz?

Canan'ın ve Zehra'nın cevabı ortada.

Soru çarpıcı, sorudan kimse kaçamaz.

Canan ve Zehra ne diyorlar?

Siz ne diyorsunuz?

"Filistin'li müslüman Mescid-ül Aksa'da özgürce namazını kılabilirsin diye..."

Zehra'nın babası sesleniyor;

"Ölüm orucuna başlanmadan kısa süre önce Kudüs'te yapılan katliamı protesto için Kızım Zehra'nın gözaltına alınıp mahkemeye çıkartıldığını bilmeliler mesela. **Mescid-ül Aksa'da katledilen müslüman Filistin halkının acısını paylaşmak isteyen Zehra'yı tanımalı ve anlamalılar.**" (s.105)

Çığlık oradan, Mescid-ül Aksa'da katledilen Filistinlilerden gelmişti o zaman.

O duymamıştı belki, öteki duymamıştı, ama Zehra duymuştu. Zehra'lar duymuştu.

Duraksamaksızın çıkmıştı sokağa.

Canan ve Zehra ne diyorlar?

Duyuyor muyuz?

- Nasıl yaptın kızım, nasıl yaptın Cananım, tanrım o nasıl yürektir öyle, nasıl kocaman bir sevgidir bu, dünya kuruldu kurulalı böyle bir şey yaşandı mı? Yokluğuna nasıl dayanırım gül yüzlü filinta boylu kızım?

- Biliyorum babam, yaşım küçük olsa da biliyorum; her şeyi halkın için yaptım, halkımın mutluluğu için. Benden önce de aynı kaderi paylaşanlar gibi güzel ve sevgi dolu bir dünya için yaptım. Zulüm makinesi çalışırken, halkımın bütün değerlerine saldırılırken ve yok ederken insani olan herşeyi, ben seyredermezdim bütün olanı biteni. (Canan ve Zehra, s. 62)

Bir aydının acısı... ve trajik muhasebesizliği...

Aydın, duyarlı insandır. Tüm duyguları, en yoğunlaşmış halleriyle yaşar. Aydın araştıran, sorgulayandır, gerçeği bir adım önden görendir. Zaten bunu yapabildiği ölçüde o sıfatı hakeder. Herkes herşeyi gördükten sonra, onun da görmesi, fazla bir şey ifade etmez. Onu aydın yapmaya yetmez.

Filistin'de İsrail vahşeti sürerken, Arafat tecrit edilmişken, Kanal 7 ekranlarında gözyaşlarını zor tutarak konuşan yazar **Alev Alatl**'ı izlerken bunlar geçti aklımızdan.

Çaresizdi Alev Alatl. Öyle diyordu.

Çaresizliğin büyük üzüntüsünü yaşıyordu. Tüm dünyanın Arafat'ı kuşatma altında bırakmasını anlayamıyordu bir türlü.

"Elimiz kolumuz bağlanmış kalmak"tan şikayet ediyordu. **"Dünyayı gördüm... değerler gitmiş... bana dokunmayan yılan bin yaşasın gelişmiş... Kadim değerlerden bu kadar uzaklaşmış..."** diyordu.

Daha da vahimi, şunu soruyordu kendine: **"Daha mı aktif olmalıydım diye sordum kendime"** diyordu. Bir aydın için, ne kadar yersiz bir soru. Ama yersiz olmaktan da ötede...

Bu soruyu duyan, sanki Alev Alatl, bugüne kadar dünyada, Türkiye'de değilmiş de, yeryüzüne yeni inmiş sanacak.

Alev Alatl'nın üzüntüsü anlaşılabilir, hatta bireyciliğin kol gezdiği bir dünyada saygıyla da karşılanabilir.

Ama eğer o bir "aydın"sa, kendine bu noktada bir misyon yüklüyorsa, bu duygusallık yetmez. Bu duygusallıkla hiç bir şeyi çözemez.

Sorduğu soruların hiçbirini aydınca değildir.

Onu doğru soruları sormaktan bile alıkoyan kafa yapısını sorgulamalı önce.

Neden eliniz kolunuz bağlı? Cevabı belli; en başta örgütsüzlük! O zaman ikinci soru geliyor; neden ülkemiz aydını örgütsüz?..

Ta Avrupa'dan, Amerika'dan sınırlı sayıda da olsa, Aydın kalkıp Filistin'e gidiyor da, yanbaşındaki Türkiye'den neden üçü-beşi kalkıp gidemiyor?

İşte bir soru daha:

Hiç bir konuda, hiç bir alanda, **risk almamayı, bedel ödememeyi** nasıl meşrulaştırdınız bugüne kadar?

Aydının mücadelesinin masa başında açıklamalar yapmaktan ibaret olduğunu kim söyledi, kim öğretti size?

Dünya tarihinden bu kadar mı habersizsiniz?

Değildiniz elbette. O zaman tarihte örnekleri hiç de

ABD Afganistan'da katliam gerçekleştirirken

"savaşa da teröre de karşıyız" demişlerdi.

Şimdi, **"Şaron'a da Filistinli eylemcilere de, karşıyız"** mı diyorlar. Tutarlı olacaklarsa demek zorundalar!

Ya da formülasyonlarında bir yanlışlık var!

az olmayan o **mücadeleci, örgütlü aydın** geleneğini neden ve niye terkettiniz?

Bunların cevabını mertce ve cüretle vermek durumundasınız.

Evet, kadim değerlerden uzaklaşmış. Bu açık bir olgu.

Peki bu topraklarda o değerlerden uzaklaşılmasında, bu ülkenin aydınlarının, özellikle ve en başta da kendine solcu, ilerici diyen aydınlarımızın ne kadar payı var?

İşte soru, cevap verin!

Anti-örgüt, bireyi yücelten, mutlaklaştıran, bireyciliği meşrulaştıran anlayışlar, bu topraklarda kimin aracılığıyla yayıldı? Cevap verin.

Hiç kimse bunları sorgulamıyor.

Yıllardır felsefi, teorik, ideolojik gıdanızı nerelerden alıyorsunuz bir bakın; bir bakın yazılarınıza. Batının, sosyalist, ilerici de değil, burjuva düşünürlerinden falan demiş ki... diyen satırlarla doludur.

Bunu yaparken kendi beyninizi yokettiğinizin, kendinizi basitleştirdiğinizin farkında değildiniz belki.

Burjuvazinin kültürüyle düşünün, o kültürle yaşaya yaşaya, işte böyle, eliniz kolunuz bağlandı.

Kim neden **sınıf** kavramını yoketti?

Kim neden yeryüzünü sömürerek yaşayanlara bunlara "uygarlık", "çağdaşlık" payesini verdi. "sivil toplumculuk" oyununa nasıl ortak olundu? Bu muhasebeyi yapma ihtiyacı duyan herkese, Cohn Bendit nezdinde "Taş devri" üzerinden yürüttüğümüz ideolojik savaşa bir gözetmelerini salık veririz.

Eğer gerçekten bugünkü durumunuzun pişmanlığını duyuyorsanız, onun karşılığı, devrimcilerin, direnişin yanında yer almaktır.

Duygusallıkla olmuyor bu işler.

Her konuda, bakalım ABD, AB ne diyecek? falan batılı ne diyecek diye beklemeden yaşamayı öğrenmeli, bundan kopmalısınız artık.

Biz ne diyoruz, bu ülkenin devrimcisi, bu ülkenin direnişçileri ne diyor?

Buna kulak vermelisiniz.

AB konusunda da, Kopenhag kriterleri konusunda da, "uluslararası toplum" konusunda da, F tipleri konusunda da, "terör demagogileri" konusunda da, örgütlülük-örgütsüzlük konusunda da bizim söylediklerimize ne kadar kulak verdiniz? Biz bu vahim sonuçlara hep dikkat çektik. Ne kadar duyduunuz?

"Irak'taki çocuklara ilaç, Filistin'li annelere süt..." Sivil toplumculuğun sloganları bunlardı emperyalizmin politikaları karşısında. **Solculuğu** da bu hale getirdiler. Bunlar burjuvazinin kendi günahlarını aklamak, günah çıkarmak için organize ettiği "**Lions Klüpleri**"nin faaliyetleri olabilirdi olsa olsa. Sol, onları ilaçsız, sütsüz bırakan nedenleri sorgulayıp, onlara karşı mücadele eder. Yardımlaşma onun faaliyetinin tali yanındır. O halkları bu tür yardımlara muhtaç bırakan dünya düzenini sorgular ve değiştirmek için örgütlenir, mücadele eder.

Bizim ülkemizin aydınları değil mi; Amerikan imparatorluğu Afganistan'da katliam gerçekleştirirken "**savaşa da teröre de karşıyız**" diye bildiri yazan?

Evet, aynı kafa şimdi, "**Filistinli eylemcilere de, Şaron'a da karşıyız**" diyor. Tutarlı olacaksa demek zorunda.

"Her türlü şiddete karşı olmak", olsa olsa, tarih bilmeyen, toplumları tanımayan "CAHİL"ler için üretilmiş bir demagogidir; ama onu en çok sahiplenenler "aydın"lar oldular.

Neden acaba?

Aydın, bu noktada bilimsel mi davranıyor, yoksa, kişisel çıkarları, kaygıları, statükolarıyla mı? Bilimselliği, gerçeği, çıkarlarına kurban eden aydın, aydın mıdır peki?

İşte bir soru daha...

Arafat'ın yanına ulaşmaya çalışan "Barışçılar"ın eylemi cesurcadır hiç kuşkusuz.

Ama orada, işgal altında bile "**Şiddet dursun**" diyorlar. Arafat ne diyor; Filistin halkı direnin! Gerçeğin içinde olanla, hala emperyalist demokrasiye inanların farkı.

"Barış" diyenler, "savaşa da teröre de..." diyenler, kim hizmet ediyor? Sorulmalı.

Hangi barış, işgal altında neyin barışı?

Ya ABD'ye karşı mücadele edersen, ya ABD'ye hizmet.

"Yok canım, ona karşı mücadele etmesem de ona hizmet etmem" cevabı verilebilir. Ama bu gerçeği değiştirmez. Dünyada öyle bir yer yok; hem halklardan yana olmayacaksın, hem de ABD'den yana da olmayacaksın. Yok öyle bir yer.

Şiddetin kaynağı ABD'dir. Emperyalist sistemdir.

Alternatifi ise devrimdir, ulusal kurtuluş savaşıdır, bağımsızlıktır, sosyalizmdir.

Ya bu çizgiye gelinir ya da sisteme entegre olunur.

Sisteme uyum sağlandığı noktada, aydının eli ayağı öyle bağlanır işte.

Demek ki, sorun derinde.

Sorun, aydının ideolojik, politik tercihlerinde.

Alev Alatl programda şunu söylüyor bir de: "**Dünyayı bilmeyen dünyanın maskarası oluyor...**" Çok doğru. Emperyalizmi bilmeyen, emperyalizmin maskarası oluyor. Bugün bir çok aydının durumu gibi! ABD Afganistan'ı bombalarken, Şaron Filistin'i işgal ederken o hala "her türlü şiddete karşıyım" diye, Şaron çok kötü ama "intihar eylemlerini de onaylamıyorum" diye söylenip durur. Bu, maskara olmak değil de nedir?

Basın toplantısı bile İŞGAL ALTINDA

İHD Genel Başkanı Hüsni Öndül, İHD Genel Merkezi'nde Ekim-Kasım-Aralık 2001 İnsan Hakları Raporu'nun açıklanması sırasında, polislin toplantıyı kamera ve teyple izlemesi üzerine polislin tutumunu protesto ederek, toplantıyı terketti. Öndül, "**Saldırılar o kadar yoğunlaştı ki, basın toplantısını yaptığımız yer işgal altında**" dedi.

Türkiye bu işte.

Bu gerçeği ne zaman göreceksiniz?

Aynı kişi, ölüm orucuna karşı çıkıp tutsaklara "demokratik mücadele verilmesini" öğütleyen kişiydi. Bir basın toplantısı bile yaptırmıyor düzen. Yapılan basın toplantılarındaki konuşmalar nedeniyle yıllarca ceza yağıdırıyor.

Ne yapacaksınız? En fazlası AİHM'e gidersiniz. Ne olur giderseniz, beş on bin dolar daha öder Türkiye Cumhuriyeti. Sonra?

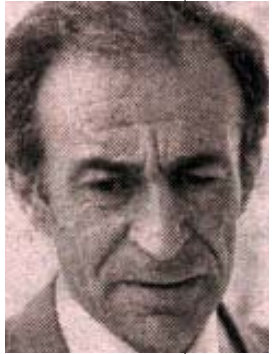
Eğer vazgeçmeyeceksen, sen de örneğin açlık grevi yapmak zorunda kalacaksın. Kendini zincirleyeceksin bir yere. Ama bunlar da "insanın kendi vücuduna işkence"!

Kafa değişmezse, bunu bile yapamazsın.

O zaman ne yapacaksın?

Zulüm sürerken, sen bırak doğrudan direnmeyi, zulmü duyurmak için basın toplantısı bile yapamıyorsan, mücadeleden vaz mı geçilecek?

Yoksa başka yollar mı bulunacak?

Solun Beyni

Burjuva ideolojisinin ve kültürünün sola sızdırılmasıyla, dünya ölçeğinde ve ülkemizde, halklar arasındaki dayanışmanın, devrimci, ilerici, sol güçler arasındaki güç birliğinin ne kadar gerilediğine, solculuk, devrimcilik adına utanç verici tavırlar yaşandığına şu son yıllarda çokça tanık olduk. Bunları bir kez daha tekrarlamak, bu yazı açısından gereksiz.

Devrimcilik, "dünyanın öteki ucunda patlayan bir tokadın acısını kendi yüzünde duymak"tı. "**Bananecilik**" ise, burjuva bireyci kültürün en özlü ifadelerinden biriydi. Sol adına, devrimcilik adına ikincisine tanık olduk.

Kızıldere'dekiler de böyle düşünseydi...

"**Bize ne...**" deselerdi, Denizlerden "**farklarını**" koymak için sırtlarını dönselerdi... tarih ve Türkiye, bir dayanışma manifestosundan yoksun kalacaktı.

Türkiye halkının, açlığa ve zulme karşı, iktidarın her alandaki politikalarına karşı güçlerini birleştirmeye her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğu,

Dünya halklarının, Filistin halkı nezdinde dayanışmaya en çok ihtiyacının olduğu bir dönemde,

Mahirlerin anlayışını tüm dünyaya yayabilmeliyiz.

Bunu derken, herkes silaha sarılsın demiyoruz. Hayır, bu başka bir tartışma. Ama Mahir'lerin **birlik anlayışıyla silahlanmayı** öneriyoruz.

Bu anlayış, küçük hesapları, grupçu hesapları dışlayan bir anlayıştır.

Bu anlayış, halkın çıkarlarını ve halkın mücadelesinin geleceğini her şeyin üstünde tutan bir anlayıştır.

Bu anlayış, yurtseverdir.

Bu anlayış, enternasyonalisttir.

Böyle bir tarihi mirasımız var. Bu miras, bugün solda siyaset yapan hemen her örgütün geçmişidir. Reformistleşmeye, düzen içileşmeye paralel gelişen reddi miras, sadece "stratejik" tesbitleri değil, 1970'lerin bu olumlu değerlerini de unutturmuş, yok saydırıştır.

Örgütler, DKÖ'ler, öyle bir hale gelmiş ki, kendi insanına sahip çıkmıyor. Burjuvazinin celallenmesinden korkuyor.

"Akıllı solculuk", F tiplerini hala seyrediyor. Kendi mücadelesini de öyle ayarlıyor ki, F tiplerine girmeyecek... Ama oligarşi bu alanı da daraltıyor. İşte, açılan son davalara, verilen cezalara bakın. F Tiplerinin "akıllı solculuğa" bile o kadar uzak olmadığı görünmüyor mu?

Oligarşi, hayır diyor, "akıllı"sı da olmayacak solcu luğun. Artık buradan çıkılmalı.

Ne ana dil konusunda, ne idamlar konusunda, ne

BİRLİK MÜMKÜN; AMA İSTENİRSE!

F tipleri konusunda, ne IMF konusunda ortak bir tavırla çıkamıyoruz oligarşinin karşısına. Tarihi mirasımızı, güncel görevlerimizle birleştirmeye çağırıyoruz tüm solu.

Mevcut durum değiştirilemez değildir:

Bunun için;

1- Halk güçlerinin birliği, hem gerekli, hem mümkündür. Asgari talepler çerçevesinde yanyana gelinebilir. Gelinmelidir de. Neyi yapabiliriz, neyi yapamıyoruz, bunun çerçevesi netleştirilmelidir.

IMF'ye karşı birleşelim.

Ana dil için birleşelim.

F tiplerine karşı birleşelim.

İdama karşı birleşelim.

Bütün anti-demokratik uygulamalara karşı birleşelim.

Tüm devrimci, demokratik güçlerin bu konularda birleşemeyeceği bir şey yoktur.

2- Bir anlaşma zemini mutlaka vardır: En geri zeminde mi anlaşabiliyoruz; orada anlaşalım.

Türkiye'de demokrasi sorunu, faşizmi yıkma sorunudur. Bu genel bir doğrudur. Bizim de doğrumuzdur. Ama bunda anlaşamayabilirsiniz. Bunda anlaşamıyor diye, birlikler imkansız hale gelmez. Tersine, şu veya bu demokratik hak, talep doğrultusunda yine bir araya gelinebilir.

Filistin protestolarına bakın; Reformistlerden devrimci hareketlere, Atatürkçü Düşünce Derneklerinden islamcılara kadar, hemen herkesin bir noktada benzer şeyleri söylediği bir zemin çıktı ortaya.

Böyle bir noktada, solun kendi içinde "hangi zeminde birleşebileceği" tartışması bile abestir.

3- Adı önemli değildir. Yüzyıldır halkların, solun pratiğinde, oluşturulan eylem ve güç birliklerinin adlarına bakın; birbirine benzer ifadeler görürsünüz. Çünkü tanımlanan özü itibarıyla aynı olgudur.

Ad üzerinde koparılan her fırtına, hiç şüphe yok ki, kaçış bahaneleridir. Mesela biz "meclis" dediğimizde birileri diyecek ki, olur mu "**Halk Meclisleri size malolmuş...**" Sorun değil, biz vazgeçeriz, bir başka isim olur.

Her türlü birliğin esası, **uzlaşmadır**. Uzlaşma yoksa, subjektivizm vardır. Bugüne kadar ki olumsuzlukların en temel nedenlerinden biri budur.

4- Dayatmalardan uzak durulmalıdır: Denirse ki, illa da bizim örgütümüz öncü olacak! Hayır, hayatın

içinde karşılığı olmayan hiç bir şey, sol içi ilişkilerde de karşılık bulamaz. O zaman bu tür dayatmalar, birlik bozuculuğundan, veya daha doğru deyişle, birliklerden kaçmaktan başka bir anlama gelmez.

Grupçu, mezhepçi, benim dediğim olacak tavrı, solda birliğin önündeki engellerdir. Bölücülük, sektecilik budur.

Demokrasi meselesinin çözümü "Kürt meselesidir" dediğin noktada, pratik olarak da, siyasal olarak da önünü tıkamış oluyorsun aslında.

Burada herkesi kendine eklenti yapma hesabını görmemek mümkün değil. Ama kimse eklenti olmaz. Olmuyor da.

5- Soldaki gettoları yıkmak da, birlik için bir adımdır; Sol, bugün adeta gettolaşmış durumdadır.

Reformistler, her durumda, her konuda "legal parti çevreleri" olarak yanyana, dizdizedir; ama aralarında gerçek anlamda bir birlikten söz etmek de mümkün değildir; ne birbirlerinin taleplerini sahiplenmekte, ne içlerinden birine yönelik baskılara karşı bir dayanışma ve sahiplenme yoktur. Bir açıklama yapar otururlar. "Birlik" olarak başka hemen hiç bir etkinliklerine rastlanmaz. Bir başka "getto", Dergiler Platformu olarak bir araya gelip, bir açıklama, belki en fazla bir "basın toplantısı" yaparlar... Sonrası yok.

Bugün özellikle reformizm, legal parti çevreleri, "birlik" konusunu tartışırken bile, daha baştan "marjinal sol" diye başlıyor söze. Bilerek dışlıyor. Sonra da ben önerdim ama kabul etmediler, ben birlik yapmak istedim ama onlar istemedi, deniyor. Bu ucuz oyunlara, küçük hesaplara son verilmelidir.

6- Anti-emperyalist tavır, düzene karşı tavır esas olmalıdır. Ben AB'ye yaslanacağım, ABD'nin Irak müdahalesini destekleyeceğim denirse, bu devrimciliğin, demokratiğin reddidir. O noktada tartışılacak bir şey kalmıyor.

ÖDP'nin "Gökkuşağı"na bakın. Riyakarlık. Kendi içindeki farklılığa bile tahammül edemiyor. Gidiyor, CHP'li sosyal demokratlarla, Zekeriya Temizel'lerle "birlik" arıyor. Tabii ki bizim tartıştığımız birliktelik bu değildir. O zaman sorun ideolojiktir. Biz düzen güçleriyle değil, halk güçlerinin birlikteliğini arıyoruz.

7- İradesi olan, kendi ayakları üzerine oturan birliktelikler oluşturalım: Demokratik güçlerin birlikteliği, kendi organları, yürütmesi, kendi denetimi olan bir meclise de dönüşebilir.

Demokratik kuruluşların, aydınların katıldığı bir yapı düşünün. Karar alıyor, ve uyguluyor. Bütün sol, tek tek kişiler, aydınlar katılabilir. İstenirse, bunu uygun işlerlik bulunur. İstendiğinde yasallığı da oluşturulur.

Kendi kurumlaşması olan bir birliktelik hedeflen-

melidir. Değilse, en küçük bir eylem için yapılan bitmek tükenmek bilmeyen tartışmaların önü kesilmez.

Böyle bir yapıyı oligarşi engelleyemez. Saldırır, provoke eder ama yokedemez. Ama oligarşiden önce böyle bir yapıyı, mevcut haliyle sol kendisi engeller.

8- Ciddiyet olmalıdır: Şu komiklikler olursa; 50 dernek karar alır, o karar gereği yapılan eyleme 50 kişi gelmezse... öylesi bir birlikteliğin yürüyemeyeceği ortadadır. Sonuçta, birlik yapmak da ciddi olmaktır, iddia sahibi olmaktır. Ciddiyetsiz, iddiasız grupların, örgütlerin birliği de olmaz; olursa da bugüne kadar kilerden farklı bir sonuç çıkmaz.

Ciddiyet ve iddia olduğunda, sorunları çözme kararlılığı da olacaktır. Herhangi bir konuda anlaşamıyor muyuz? Tek slogan olur. Onda da mı anlaşamıyoruz, sözsüz, slogsız olur. Beyin çaresiz olmaz.

9- Haklar ve özgürlükler mücadelesinde yer alan tüm kesimleri yönlendirecek bir birlik; Burjuvazinin vurmadığı kesim yok. Sadece sola değil, islamcı muhalefete de aynı şekilde vuruyor.

Haklar ve özgürlükler mücadelesi doğrultusunda tutarlı, istikrarlı, birleşik bir çizgi oluşturabilen bir sol, diğer kesimler için de bir örnek yaratacak, onları da kendi yanına çekebilecektir.

Söze gelince, herkes "inançlara özgürlük" diyor. Ama ortaya yerdeki bir baskı karşısında, o "şeriatçı" şu bu deyip, MGK'yla aray bozmamayı düşünüyor. ÖDP, PKK, islamcılığa karşı da en iyi kendilerinin mücadele edebileceğini, şeriat tehlikesini kendilerinin önleyebileceğini söylerken, açıkça icazete oynuyorlar.

İslamcıymış, önemli değil. ABD'ye karşı mı? Ortak düşmana karşı ortak mücadele verilemez mi? İşte, Filistin sorununda bu ülkede ortaya çıkan muhalefet tablosu, çok öğreticidir.

10- Böyle bir birliktelik, herkesin kendi bildiği faaliyetini yürütmesine de engel değildir. Herkes yine kendi programını sürdürür.

Karadeniz kadar hırçın Kaçkarlar kadar dikbaşı

Ahmet KULAKSIZ

Yaşadığımız metropol kentlerde sıkça kaşılaştığımız bir durumdur. Değişik nedenlerle ilk kez karşılaşılan iki kişi öncelikle nereli olduklarını öğrenmek ister karşısındakinin. Bu durumu hoş da karşılarız çoğu zaman. Nereli olduğunu öğrenmek ister, çünkü eğer aynı bölgeden ya da aynı kentten ise, daha kolay diyalog kurabileceğini daha çok şey paylaşacağını düşünür. Çoğu zaman da haklıdır böyle düşünmekte. Bu durumu fazla önemsememekte önemli kültür birikimlerini ve olumsuz bir sürü anlayışları da barındırmaktadır aynı zamanda. Anadolu toprakları üzerinde yaşayan insanlarımızın yapay bir sürü anlayışlarla bölünmüş olması yetmemiş gibi bölgeler arası, şehirler arası, hatta ilçeler arası yaratılan garip bir rekabetin ve çatışmanın her zaman korunmaya çalışıldığı bir gerçek. Yaşadığı sorunların başka ülkelerin emekçilerinden kaynaklandığını düşünen (Almanya'daki-Neo Naziler) ulusların yanında diğer kent emekçilerini suçlayan insanları da barındırıyor, Anadolu toprakları.

Ülkemizde en çok konuşulan ve yazılan konulardan biri de bölge insanları, onların yaşamları ve kültürleridir. Bölgeyi bilmeden, gidip görmeden, bilimsel gerçeklikten uzak bu yazılarla, bölge insanının **şoven** duyguları okşanmak ve yanlış düşünceleri muşurlatılmak istenmiştir. Ne yazık ki **KARADENİZ** de böyle bir sendenin içinde bulunmaktadır.

Dışarıdan bakıldığında Karadeniz halkı fıkra anlatan, gülen, horon oynayan insanlar diye sunulmuştur kamuoyuna. Yıllar boyu gerçek sorunlarından uzaklaştırılmaya çalışılan yöre insanı ciddi anlamda bir sürü olumsuz koşulla mücadele etmeye çalışmaktadır. Bunun siyasal boyutu olduğu kadar ekonomik boyutu da vardır. Egemen çevrelerin geliştirdiği ve Karadeniz insanına yabancı olması gereken bir sürü anlayış hala önemli oranda destek görmektedir bölgemizde. Bölgemizin ekonomik gelişmesi bir avuç azınlığın çıkarlarına endekslenmiş ve yapılan bütün gelişmeler bunların servetlerine servet katmaktadır. Hemen bütün il ve ilçelerin deniz kıyısı olmasına karşın deniz taşımacılığının yok sayılması ve engellenmesi karayoluna olan talebi arttırmış bu da kazaları ve ölümleri bölgemizin insanlarının yaşamına sokmuştur.

Evet **biz Karadenizliler** neşeli insanlarız, güleriz bazan ağlanacak halimize, horonu ve hamsiyi çok severiz. Daha başka şeyleri de severiz. Başta Karadeniz olmak üzere bütün Anadolu'yu severiz. Hem de ölümüne severiz. Bazan sevgimizi ifade etmekte zorlandığımız olur. Ama bunu sorun etmeyiz. Sonunda anlaşılacağıımızdan eminiz.

Ülkemizde yaşayan bütün insanlar kendi bölgeleleriyle övünürler. Biz Karadenizliler de gurur duyarız bölgemizle. Bu duyduğumuz gururu besleyen, emeğe ve alınterimize, çayımıza, fındıımıza, tütünümüze verdiğimiz değerdir. Dayatılan IMF politikalarının sonucu alınterimiz göz nurumuz olan geçim kaynaklarımızı peşkeş çekiyorlar. Ama yanıldıklarını anlayacaklar. Açlığa ve yoksulluğa mahkum etmek isteyen güçler Karadeniz halkının öyle kolay teslim olmadığını görecekler. Hoşgörülü bir halkız. Ama ekmeğimize göz koyanlar bizden hoşgörü beklemesin.

Tarihler boyu sayısız uygarlıklara ev sahipliği yapmış Karadeniz. Bu uygarlıklar tarihinden bu güne taşınmış emeğine ve alınterine sahip olma geleneğinin bugün hala sürdürülüyor olması bölge halkını tanıma açısından önem taşımaktadır. Yozlaşmış bir kültürü Karadeniz kültürü olarak tanıtmak isteyen ve halkımızı sorumsuz ve olaylara ve gelişmelere duyarız olarak tanıtmak isteyenlerin aksine Karadenizli her dönem önemli tarihsel misyonlar üstlendi. Karadenizin asıl temsilcilerinin şu an az olması ve az bilinmesi doğrudur. Bununla beraber inatçıların çoğalacağı günler de gelecek. Fırtına vadisinde ormanlarımızı mahfetmeye çalışanlara verilen cevabın benzerleri bugün de verilecektir. Yeraltı ve yerüstü kaynaklarımızı yoketmek isteyenlere direnmesini de biliriz biz. Unutmamalıyız, atalarımızdan emanet aldığımız bu güzelliği bizden sonraki kuşaklara devretmek görevimizdir.

Ekmeğe ve adalet adına mücadele etmiş sayısız insanın Karadenizli olmasının bir anlamı olmalı. Onlar bizlere neler yapmamız gerektiğini yaşamlarının sonuna kadar öğretmeye ve anlatmaya çalıştılar. Hala öğretmeye devam ediyorlar. **Karadeniz kadar hırçın KAÇKARLAR kadar dikbaşı ve onurlu** bu insanlar gerçek anlamda bizlerin temsilcileri olarak sonsuza kadar bizimle olacak ve bizlere yol göstermeye devam edecek. Karadeniz kendisine yakışanı yapacak ve sonsuza kadar onları yaşatacak ve sahiplenecek.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

CNN'in Amanpour'u ve CNN'in Yalanlarını Taşıyanlar

Amerikan CNN'in "ünlü" muhabiri Christian Amanpour'un tankların namlusu üzerine çevriliyen Arafat ile yaptığı röportajı hepimiz izledik.

İzlemeyenler için satır başlarıyla özetlersek; Amanpour soruyor; "Şimdi siz bir zarar gördünüz mü? Ofisiniz bir zarar gördü mü?"

Arafat, biraz da bu kadar kaba İsrail-ABD yanlısı bir tavıra şaşırmış olacak ki; "Siz herhalde televizyonları izlemiyorsunuz. Bütün dünya televizyonları İsrail'in işgalini, saldırısını veriyor" diyor.

Ama Amanpour'a verilen görev başka, O bakın Arafat'a bir şey olduğu yok, ne diye gürültü patırtı ediyorsunuz diyecek, yeniden soruyor; "Sizin ofisiniz zarar gördü mü?"

CNN'in Amerikan savaşının bir parçası olduğunu tüm dünya bilir, onlar da artık gizleme, saklama gereği dahi duymuyorlar. Bu "açıklık" ABD'nin pervasızlığıyla atbaşı gidiyor, oradan besleniyor. Basın ahlakıymış, tarafsızlıkymış zaten bunlar tartışma konusu bile değil.

Duvarları tank atışlarıyla yerlebir edilmiş, bir binada sıkıştırılmış, halkı tüm dünyanın gözleri önünde katliama uğratılan bir devlet başkanına sormaya devam ediyor Amanpour; "Terörü kontrol altına alabilecek misiniz?"

Arafat'dan gereken cevabı alan Amanpour ekranlardan anlamsız, şaşkınlık mimikleri yaparak sevimli görünmeye çalışsa da, beyninin tüm pislğiği yüzüne yansıyor.

Amanpour esas olarak Arafat'ın telefonu suratına kapatmasına neden olan soruyla şunu demeye getiriyor; *tankların paletini, mermilerin tahribatını gördün mü, Amerika'ya direnenlerin başına neler geleceğini anladın mı şimdi... haydi konuş bakalım, terörü önleyecek misin, yoksa devam edelim mi?*

Amanpour Amerika ve İsraili adına soruyor. Bu hayasızlık, utanmazlık Amerika'nındır, İsrail'indir.

Amanpour'u neredeyse ülkemizdeki tüm basın, TV, yazarlar eleştirdi. Peki bu eleştirenler ve akli, beyni, kulağı **CNN'den feyz alanlar ne yapıyor?**

Onlar en başta işte bu CNN'in haberlerini her gün 24 saat halkımıza "haber" diye satıyorlar. **"CNN dediye doğrudur"** diye onların yalanlarını bize yutturmaya çalışıyorlar. CNN Türk adıyla, Amerikan CNN'i beyinlerimize taşıyorlar.

Örneğin dedikenin gibi sırtan, halka küfreden gibi ABD'nin propagandalarını "Washington'dan bildiren" Yasemin Çongar'ı düşünün.

Çongar Amanpour'u eleştirecek kadar bile gazeteci olmadığını gösterdi. O dünyaya ABD'den baktığı için bakın ne dedi; *"kendisine gayet makul sorular yönelten, üstelik Batı Şeria'daki olayları başından itibaren ciddi ve objektif biçimde aktaran Amanpour..."*

Çongar ile Amanpour arasında ne fark var? Yok, ikisi de Amerikancı. O, ABD'nin İsrail terörüne desteğine bile hak verecek kadar Amerikancı; *"Amerika'nın bu aşamada verebileceği tek tepkiydi aslında..."* (1 Nisan Milliyet)

Yine O Kafa!

İsrail zulmü karşısında Amerikancılığıyla bilinen yazarlar dahi Filistin halkının yanında yazılar yazdı. Biri hariç, bir tek o, her zamanki gibi "en cesur Amerikancı" olarak çıktı ortaya; **Ertuğrul Özkök.**

Özkök, 2 Nisan günkü yazısında Türkiye'nin İsrail'e karşı "sert" açıklamalarına değinip, "doğru olan bu" diyor, sonra başlıyor tüm zehirini kusmaya. 1974 Kıbrıs'da Filistin'in Türkler için üzülmeyeceğinden tutun da, İsrail'in "yeşil hat" kurma projesinin Kıbrıs'da Türkiye tarafından kurulduğuna, bundan dolayı da doğru ve haklı olanın bu olduğuna kadar esas olarak İsrail, ABD işbirlikçisi tavrını sürdürüyor.

Özkök yazmış olarak kalsa iyi, koca koca politikacılar, aynı cümlelerle; iyi ama Filistinliler de Kıbrıs meselesinde yanımızda değildi, diyerek tank ihalesini, Amerikancılığı, İsrail ortaklığını savunuyorlar.

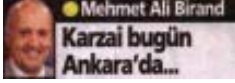
Özkök kafası, iflah olmaz Amerikancı kafadır. Halkların gördüğü zulüm değil dolar ilgilendirir o kafayı. Bu nedenle; *"hem de son 20 yılda en kara günlerinde kendisine yardım eden İsrail'i küstürme pahasına..."* diye İsrail'i savunur. Savunduğu İsrail değil, özünde dolar'dır.

Bu kafanın hesapları şu; nasıl olsa güçlü olan Amerika'dır, İsrail'dir, kazanan da onlar olacak, ben şimdiden o saflarda yerimi alıyorum.

Taniyın bu kafayı. Filistinli "kardeşlerimiz" diyere tırnak içinde imalarla, halkların kardeşliğiyle, Filistin halkıyla kardeşliğimizle dalga geçen bu kafayı taniyın.

BASINDAN

M. Ali Birand
(2 Nisan, Hürriyet)

BU GERÇEKLERİ HERKES TARTIŞACAK

İsrail ile bu anlaşmayı imzalamak şart mıydı?

Şu anda İsrail'de... Bir toplumun askeri önlemlerle, silahla susturulamayacağını, ezilip pes ettirilemeyeceğinin en son örneğini görüyoruz.

Filistinlilerin direnişi, intihar komandolarının ardına kendilerini yoketme pahasına giriştikleri eylemler artık **"terör" olarak nitelenemez**. Bu insanlar, radikal gruplar tarafından beyinleri yıkanmış terörist olarak da nitelenemez. Yaşanan olaylar, bir toplumun **"artık yeter" çığlığıdır**.

Her gün İsrail polisi ve askeri tarafından itilip kakılan, gururu kırılan, fakirlikten başka hiçbir geleceği kalmayan insanların **başkaldırısıdır**. Bu bir toplu **ayaklanmadır**.

Lübnan'da yıllardan beri BM gözlemciliği yapan Timur Göksel de aynı noktaya dikkat çekti:

- Yaşadığımız olayın bildiğimiz intifada ile ilgili yok. İntihar komandoları artık tek başlarına hareket eden Filistinlilerden oluşuyor. İsrail ordusu tarafından itilip kakılan, sürekli gururu kırılan gençlerin yürüttükleri bir gelişmeyle karşı karşıyayız. Bunu kontrol edebilmek imkansızlaştı.

Şaron'un hesapları tutmadı.

Amacı, İsrail Ordusunu Arafat'ın ve Filistinlilerin üzerine sürmek, dirençlerini kırmak ve döve döve sonunda pes ettirmekti.

Olmadı. Şaron vurdukça, Filistinliler daha fazla vuruyorlar. Arafat'ı sıkıştırdıkça, yeni intihar komandoları ortaya çıkıyor.

Şaron hayatı pahasına mücadeleyi **göze almış insanların durdurulamayacağını** hâlâ anlayabilmiş değil. İktidara gelirken, eski Başbakan Barak'ı zayıflıkla suçladı. İsraililere **"daha güvenli bir ülke"** vaat etti... Bunun için de sertlik politikasını seçti. Bugünkü duruma bakın. **İsrail paramparça. Şaşkınlık içinde. Filistinliler ise, kaybedecekleri bir şey kalmadığı için ölüm kalım savaşı veriyorlar...**

Şaron'u cesaretlendiren ve bu noktaya yetinmesinin sorumluluğu Washington'un(dur).

Türkiye ne yapmak istiyor?

Bu olaylar yaşanırken, Türkiye İsrail ile yüzlerce milyon dolarlık tank modernizasyonu anlaşması imzaladı. Bu aşamada, böyle bir anlaşmanın imzalanmasına gerek var mıydı? Filistinliler öldürülürken, Arafat'ın ipi çekilmeye alışırlırken, Türkiye hiç değilse bu

anlaşmayı bir süre için askıya alamaz mıydı?..

Dışişleri Bakanlığı'nda birileri çekip **"Yapmayın bunu... Filistinliler öldürülürken, adeta gözlerine sokarcasına İsrail'e büyük bir askeri ihale vermek büyük bir diplomatik gaftır"** demediler mi?..

Bravo doğrusu. Ondan sonra da kalkıyoruz ve Arap dostluğundan söz ediyoruz. Arafat ile kucaklaşıyoruz. **"Sevgili kardeşim"** edebiyatı yapıyoruz. Türkiye'yi bu noktaya düşürmek ayıptır.

DOĞRU SORULAR

Kanlı çözüm

Saddam'ın Birleşmiş Milletler denetçilerini kabul etmesini isteyen aksi takdirde saldıracağını söyleyen **Amerikan Yönetimi, Güvenlik Konseyi'nin "çekil" kararını kabul etmeyen İsrail'e de saldıracak mı?**

Tabii ki hayır... İsrail'in zaten uygulamadığı yığınla BM kararı var ve bunların uygulanıp uygulanmaması ABD'yi hiç ilgilendirmiyor.

BM kararı bahane...

Peki Saddam'a mektup yazıp **"BM kararlarını uygula"** diyen **Bülent Ecevit, Ariel Şaron'a da böyle bir mektup gönderecek mi?**

Hayır... Dediğimiz gibi İsrail'in BM kararlarına uymama özgürlüğü var. İster uyar ister uymaz. BM kararları sadece Irak ve diğer gariban ülkeler için geçerlidir.

ABD'ye yönelik 11 Eylül saldırısının temelinde dünya çapındaki adaletsizlikler var deyip durunuz. ABD adaletsizlikleri ortadan kaldırarak değil adaletsizliğe uğrayanları ezerek ve seslerini keserek sonuç almak hevesindedir...

BASINA AHLAK DERSİ

İnadına gündeme taşıdık, ölüm oruçları sürüyor

Birileri, (hem de devlet erkanından birileri) çok kızıyor bu konuyu sürekli gündemde tuttuğumuz için. **Hiçbir gazeteci için sorun çözülmeden haber bitmiş sayılmaz.** Ölüm orucu sorununu haber olmasını engelleyerek (yani yok sayarak) bitiremezsiniz... **"Haber oldukça propaganda oluyor, onların istediği bu"** mantığını kabul etmemiz mümkün değil. **Kafamızı kuma gömmeyeceğiz, siz de gömmeyin.**

Melih Aşık
(2 Nisan, Milliyet)

Haberci'nin
Sitesi
2 Nisan 2002

kahramanlar Ölmez

Mustafa SELÇUK

Şirin EROL

Seyhan AYYILDIZ

Şehitlik tarihi:
12 Nisan 1995
Şehit düştükleri yer:
Ankara Batıkent
Şehit düşme şekli:
Kaldıkları eve polis tarafından yapılan baskında infaz edildiler.
Öğretiyor:
Mustafa Selçuk, 1978'lerden bu yana mücadele içindeydi. Defalarca tutsaklık yaşadı. İç Anadolu Bölge Sorumlusu olarak şehit düşerken ömür boyu devrimciliğin bir örneğini sunuyordu herkese.

Şehitlik tarihi: 7 Nisan 1981
Şehit düştüğü yer: İstanbul
Şehit düşme şekli: Kuşatıldı, son nefesine kadar direndi. Polis tarafından katledildi.
Öğretiyor: Bir SDB üyesiydi. Cunta yıllarında tereddüte düşmeden mücadeleyi sürdürmenin öncülerinden oldu.

Selçuk KÜÇÜKÇİFTÇİ

Şehitlik tarihi:
9 Nisan 1992
Şehit düştüğü yer: İzmir
Şehit düşme şekli: Halk düşmanlarına yönelik bir eylemde çatışarak şehit düştü.
Öğretiyor: İ.Ü. Basın Yayın Yüksek Okulu'nda, tek başına koyduğu insiyatifle 1 Aralık direnişini yaratırken, devrimcinin hiç bir koşulda çaresiz olmayacağını öğretiyordu.

Hamiyet YILDIZ

Olcay UZUN

Şehitlik tarihi:
9 Nisan 1991
Şehit düştükleri yer:
İzmir Karşıyaka
Şehit düşme şekli:
Kaldıkları üssün kuşatılması sırasında çatışmada şehit düştüler.
Öğretiyor:
'87 sonlarında Liseli Dev-Genç saflarında mücadeleye katılan Faruk'la, 80 öncesinden beri mücadelenin içinde olan Olcay, "kuşaklar teorilerini" yıkarak omuz omuza şehit düştüler.

Faruk BAYRAKÇI

Mustafa BEKTAŞ

Şehitlik tarihi:
10 Nisan 1996
Şehit düştükleri yer: İstanbul Göztepe Üsküdar
Şehit düşme şekli:
Meydanda, herkesin gözleri önünde polis tarafından kurşunlanarak katledildiler.

Muharrem KARAKUŞ

Niyazi TEKİN

Şehitlik tarihi:
11 Nisan 1971
Şehit düştüğü yer: İstanbul
Şehit düşme şekli:
Sivil faşistlerin Balıkesir öğrenci yurduna yaptığı saldırıda katledildi.